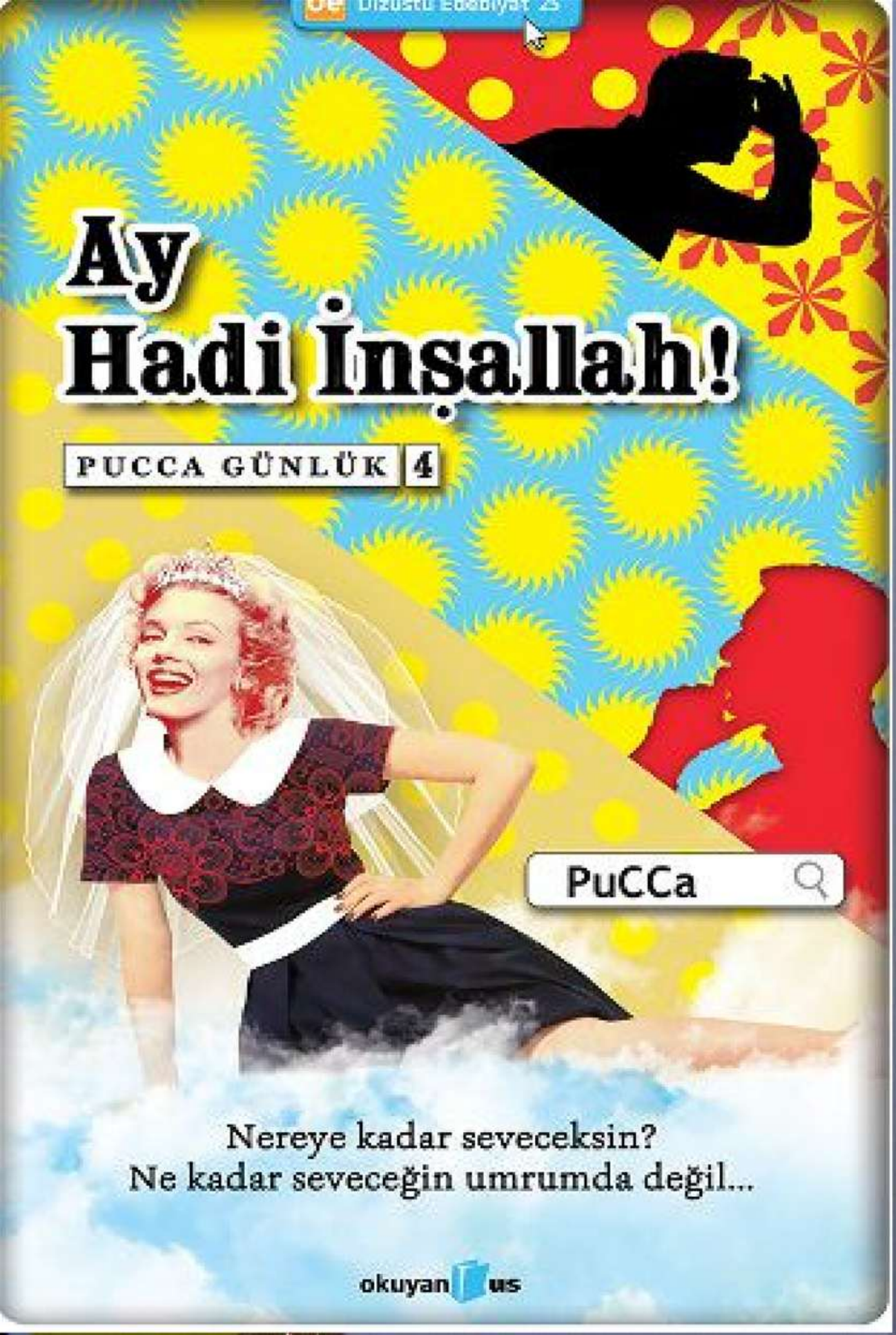

PuCCa

Ay Hadi İnşallah!

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

okuyan us

okuyan us

Dizüstü Edebiyat - 25

Ay Hadi İnşallah!
PuCCa

ISBN: 978-605-5134-26-6
Yayıncı Sertifika No. 16208

I. Baskı: İstanbul, Kasım 2013

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu
Yayın Koordinatörü: Kemal Kırar
Editör: Merve Tat Birdane

Dizi ve Kapak Tasarımı: Ebru Demetgül
Grafik Uygulama: Zeynep Erim

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset, Cihangir Mah. Güvercin Cad. No. 3 Baha İş Merkezi
A Blok Avcılar-İstanbul – Tel.: 0212 412 17 77
Matbaa Sertifika No. 12027

Kitabın düzeltisinde Dil Derneği Yazım Kılavuzu'nun 9. baskısı esas alınmıştır.
Eser, 60 gr kâğıt üzerine 11 puntoluk Times New Roman fontuyla dizilmiştir.

Bu kitabın yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve
Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Fulya Mah. Mehmetçik Cad. Eser Apt. A Blok No. 30 D. 5-6
Fulya, Şişli, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86 Faks: (0212) 272 25 32

okuyanus@okuyanus.com.tr
www.okuyanus.com.tr

Ay Hadi İnşallah!

PuCCa

İçindekiler

Sorunumuz, Birbirimize Ait Olmayışımız	7
Kader Diyemezsin, Sen Kendin Ettin	19
Beni Üzmekten Zevk Alıyorsun	25
Yüzüğün Sonsuz Gücü ve Kudreti	31
İstiklal Caddesi,	
Sen Bilmezsin Ne Kıskanırlardı Seni!	39
Seni Geçtim, Baş Harfin Bile Çıkmıyor Geleceğimde	45
Ya Bir Sabah Uyanıp Beni Sevmediğini Fark Edersen!	49
Geçmişin Ne Kadar Temizse O Kadar İyi Birisin	57
Özrü Kabahatinden de Kırıcı	63
Her Kavga Edişimizde Bir Peri Ölüyor	71
Tatlım, Beyaz Atlı Prens Demişsin Ama	
Bu Sadece At!	75
Kurcaladıkça Sen Üzülürsün,	
Deştikçe Kendini Yaralasın	81
Bizi Bir Yere Koyamıyorum	89
Çözüm Gözünün Önündedir	
Ama Sen Yine de Denklem İstersin	95
Döndü Dolaştı Yine Sana Bulaştı	99
Ne Var Daha Çok Sevsen!	103
Başkası Yapmış Bunu, Sevmedim	109
Hayat Dediğin Şey,	
Sadece Aklında Kalan Anılardan İbaret	115
İyi ki Doğmuşsun, Ne Süper Bir İnsan Olmuşsun	121
Ya Tüm Hayatınız Bir Yalandan İbaretse	129
Belki de Benim İhtiyacım Sadece Sadakattir	135
Erkeğinizi Elde Tutmanın	
Bilmem Kaç Altın Maddesi	143
Köpekler Sahibine Benzermiş	147
İşime Yaramayan Kilisenin Papazına Halleneyim	151
Lütfen Bu Kısımda Bi Maşallah Der misin?	157

Kendimi Sana Bıraktığım An, Karabasan Oluyorsun 161
İstemediğim Ot Olsan,
Hep Burnumun Dibinde Kalsan 167
Fobilerimin Başında Maalesef Anneler Geliyor 171
Uzlaşacağımız Orta Yol Bile Senin Kavşağında 175
Seni Çok Seviyorum Ama Seninle Yaşamak Çok Zor 183
Daha İleriye Gitmek İçin,
Bir Adım Geri Gitmek Gerekir 187
Uzaklaştıkça Daha da İçine Gömülüyorum 197
Artık Bu Gecelerin Kadını Bile Değilim 203
Sizi Boka Batıran da
Alıp O Boktan Kurtaran da Arkadaşlardır 209
Orospunun Yemini Penisi Görene Kadarmış 217
Ne Kadar Güzel Başlarsa Başlasın,
Hep Sonunu Hatırlayacaksın 223
Üvey, Ne Kadar Yalnız Bir Kelime 229
Sırtında Tırnak İzimi Bırakacak Kadar
Tutkulu Olmadım; Hep Surata Çalıştım 235
Affedersem, Tekrar Güvenirim Diye Korkuyorum 241
İnsanın Canı Çocukken Çok Yanınca,
Hep Acıyacakmış Gibi Geliyor 247
Ya da Zamana Bırakalım,
Belli ki Çok Kötü Koyacaksınız 251
Başka Bir Ten Çekici Değil;
Aksine Çok Korkutucu 263
Allah Aşkına, Götünle Seveceksen Gelme! 271
Ben Bile Yaptıysam 277
Sen Nasıl Seversen Öyle Şekil Alırım 285
Keşke Bitseydi de Tükenmeseydik 289
Allahım, Ne Olur Bu Son Evim Olsun! 297
Başkasının Üstünde Görünce Kıymete Binen Elbise Gibi 303
İlle Bir Bahanen mi Olması Gerek Beni Sevmen İçin? 313
Ben Kendimi Sevmeyi Bile Unutmuşum 319
Mutlu Son (?) 327

Sorunumuz, Birbirimize Ait Olmayışımız

3 senedir bir türlü yoluna girmeyen ilişkimizi, diploması mı sertifikası mı ne olduğunu anlayamadığım bir olayı var diye kadının birine anlatıyoruz. Bu ikinci seansımız. Buraya gelmeyi ben istedim, hatta aylarca Ceri'ye yalvardım bu ilişkiyi ancak terapiyle düzeltebiliriz diye. "Yok" dedi, "Saçmalama" dedi, "Aramızdaki şeyi elâlem ne anlar" dedi, "Cins cins kadın icatları" dedi.

Allem ettim kallem ettim, ağzından girdim burnundan çıktım; kandırdım getirdim. Şimdi de pişman oldum. Adam meğer bugün gelsin diye bekliyormuş, geldiği dakikadan beri beni şikâyet ediyor. Zaten en sevdiği şey bu, yedi yirmi dört dursun dursun beni şikâyet etsin. Çok konuşmamdan, saçlarımdan, duruşumdan, nefes alışıma kadar amma derdi varmış yahu!

Şu halime bak; bacaklarım deri koltuğa öyle bir yapışmış ki pırt pırt ses çıkaracak diye kıpırdayamıyorum bile. Diz kapağımın arkasından süzülen ter damlası ayakkabıma kadar ulaştı. Göğüslerim sarkmasın diye dimdik oturmaya çalışıyorum, nefes alamıyorum bu kez. Allah aşkına ben n'apıyorum burada böyle!

Kadın geçmiş rahat koltuğa, bacak bacak üstüne atmış Ceri'nin söylediği her şeyi not ediyor. Burada rahat edemedim, yer değiştirelim desem, oraya benimle ilgili garip psikolojik sorunların Latincesinden birini yazacak. Oysa ki sorun sadece, Allah'ın belası deri koltuk! Böyle bir şeyi neden ofisine alırsın be kadın, pahalı da zaten, manyak mısın nesin! Önüme de kocaman bir saat koymuşsun zaten, her geçen dakikada paralar gidiyor diye içim içimi yiyor.

Geçen seans verdiği ödevi de yapmadım, Ceri yapmış. Ne ara yaptı o da anlamadım. Acaba doktor bu yazdığı şeyleri sonradan okuyor mudur? Rimeli topak topak olmuş, gece kesin makyajını silmeden yattı ve sabah üstünden acele acele geçmiş belli. Gömleğindeki kırışıklık ve saçını toplamasından da belli ki doktorumuz gece evine gitmemiş.

Vay, vay, vay... Artık nerede kaldıysa, günahını almayayım. Evli miydi bu kadın, evli olsa masasına insanlara mutlu aile tablosunu göstermek için iki üç yapmacık foto koyardı. Boşanmış olabilir, zaten bize de başta, "Bana gelen çoğu hastaya ayrılın diyorum" demişti. Bize ne diyecek acaba? Bana bakıyor, Allah kahretsin benden bahsediyorlar sanırım. Salak, tabii ki benden bahsedecekler, adamı anasıyla arasını düzeltmek için getirmedik buraya:

-Evet, siz bu konu için ne diyorsunuz peki?
-Hıı, pardon hangi konu?
-Beyefendinin söylediği konu...

Acaba ne dedi, hiç dinlemedim ki... Şu an ikisi de bana bakıyor. Ceri'nin bakışları hele, "Beni yine rezil ettin, teşekkürler" bakışı. Bi yutkundum, çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi hafif öksürerek girdim olaya, artık saha benim.

-O olayı boşverin... Ben size hikâyeyi baştan anlatayım...

Uçakta ayaklarım şişiyor diye giydiğim babetleri çantama attım, topuklu ayakkabıları giydim. Ceri'nin elinin tutup, sanki onca saat havada değilmişim gibi uçan adımlarla uçaktan indim. Artık Paris'teydik, âşıklar şehrinde, birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi söyleyeceğimiz, yıllar boyunca anlatacağımız hikâyelere baş konu olacak şehirde. Heyecandan ölüyordum, çok mutluydum. Ceri'nin elini çekiştirip duruyordum, o ise odun gibi öylece kalmış:

-N'apıyorsun sen ya? Daha mühür için sıraya girecez, valizi de almadık. Zaten 5 gün kalacağımız yere neden 3 valizle geldik onu da anlamadım ama... Ben sana çıkarken söyledim, o valizleri ben beklemem, bak benimkine, kabine koydum, mis gibi, diye söylenip durdu.

İşte, Ceri bu... Şikâyet etmeye, suçlamaya ve saatlerce dertlenmeye bayılır. Bütün hevesim kursağımda, vize için beklemeye başladık. 1 buçuk saat sıranın bitimiyle, evet! Artık Paris'teydik...

Kekomançi gibi büyük bir şapka takmış olabilirim, hatta o şapkayı çıkarmam için Ceri'yi arabada ağlatmış olabilirim, otele gidene kadar kavga etmekten dışarıya bakmamış da olabilirim ama bu yine de mutluluğuma engel olamaz sanırım. Dıtttt! Yine yanıldım, otel korkunç! Butik otel seçmiştik beraber, klasik turist otellerinde kalmayalım, Fransızlar gibi yaşayalım demiştik ama keşke adamların odalarının küçük olduğunu da bi araştırsaymışız di mi? Odada o ayağa kalksa, ben yatmak zorundayım. Nefesimizde boğuluruz, o derece minnacık bir oda. Şapkamı attım, ayakkabılarımı fırlattım, yatağa yattım...

-Amaaaan ya, zaten bütün gün dolaşacağız, boşver. Bence çok şirin baksana...

-Neresi şirin, dolandırıldık! Kandırıldık! Fransızca, "Bize büyük oda verin, yoksa başka otele gidiyoruz" nasıl deniliyor. Wifi vardır umarım, sıcak suya baksana, o da yoksa hiiiç eşyalarını açma, yürü yürü gidiyoruz.

Ceri işte... hep sunulanın daha fazlasını isteyen. Kalktım, bi'kaç offlama. Odanın güzelliklerini anlatma, manzarayı gösterme, şirin kupa bardakları derken ikna edemedim. Valizlerimle aşağıya indim ve onun bu durumu halletmesini bekledim. Takriben iki saat sonra yanıma geldi ve bana göre aynı boyutta olan, ona göre ise daha büyüğü olduğunu iddia ettiği başka bir odaya girdik. Umuyorum artık şu siktiğimin Paris'inde dolaşabiliriz, diye ağzımı açmadım.

Otel dışına çıktık, Ceri hemen bir taksiye el işareti yaptı.

-Aaa ne taksisi, merkezin de merkezindeyiz, olmadı metroya bineriz, gezelim biraz.

-Saçmalama ya, senle dolaşmak düğünden dönmek gibi. Yok ayağım ağrıdı, belim koptu, yok acıktım, böbreğime bir şeyler oluyor... Şu an seni hiç çekemeyeceğim. Bin işte taksiye, Lido'ya gidiyoruz zaten.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak el mahkûm bindim taksiye. Lido'nun önünde indik, başka hiçbir şey görmeden saati geldi diye girdik içeri. Lido ne diyorsan, gitmeden önce milletin "Mutlaka uğrayın" dediği bir yerdi. Gittikten sonra ise bir sürü Rus kızının zıplayan memeleri olarak tarif edebilirim. Koca efsanevi sahnesi olan müzikhali böyle harcamak istemezdim ama gelir gelmez bembeyaz titreyen bir sürü popo görünce insan sinir oluyor.

Ceri mutlu, ağzı kulaklarında burada da oturup, ne bakıyosun memelere de denmez ki. Medeni olmak bildiğin gavatlık bence. Durup dururken şu hali gibi millete baksa cinayet nedeni! Ama biz ne yaptık, adamı aldık, bi de üstüne para verdik doya doya baksın diye.

Bir şampanya, iki, üç derken baya içtim sanırım... Uyandığımda elbiselerimle yataktaydım. Korkunç bir baş ağrısı, öyle böyle değil. Her zamanki gibi masada sızmışım, Ceri de almış getirmiş otele beni n'apsın. Birinci gün bok oldu ama daha önümüzde dört gün var, bugün çok eğleneceğiz eminim! Kahvaltı için çıktık dışarı. Zor zar, asla ağlamayacağım ayaklarım acıdı diye, şeklinde ikna ettim ve yürümeye başladık. Kruvasan kahve için bir yerde oturduk, sonra Ceri tuvalete gitti, ardından dışarıda nehrin kenarında fotoğraf çekeyim o gelene kadar diye dışarı çıktım, sonra olanlar oldu...

Köprünün üstünden Notre Dame Kilisesi'nin fotoğraflarını çektim, bi'kaç köpeğiyle dilenen insanlara para verdim sonra da cafeye geri döndüm ki Ceri yok! Hatta masamızda başkaları oturuyor. Garsona sordum ama sağ olsun İngilizce konuşmadığı için, bana Fransızca olarak kaybolan birini nasıl soracağımı öğretti. Bunlar da bir cins, tamam anladık konuşmuyorsun da bana niye dilini öğretiyorsun. Belli ki herif kaybolmuş, hızlandırılmış kurs verecek pezevenk ayaküstü utanmasa...

Kalktım cafenin etrafına bakındım, elimde kabak gibi fotoğraf makinesiyle kaldım öyle. Param yok, telefonum yok, kimliğim yok. Ceri ne var ne yoksa toplamış. Belli ki beni arıyor, ben de en mantıklı şeyi yaparak cafede kaybettiğine göre orada arıyordur diye bekledim.

İki saat sonra karşıdan polislerle beraber benimkini gördüm. Gözleri kıpkırmızı olmuş, perişan halde beni görünce koşarak geldi, önce bi sarıldı öptü. Afganistan'da askere gitmişim, öldü demişler, ölmediğim ortaya çıkınca sevinçten n'apacağını şaşırmış gibi...

Polislere anlattı durumu, gittiler onlar. Polislerin gitmesiyle o suratındaki beni gördüğü andaki mutluluk birden değişiverdi! Babamın okuldan atıldığımı duyduğu an suratında oluşan ifadeye benzedi. Kızardı, saçları dik dik havaya kalktı ve kükremeye başladı. O kadar çok kükredi ki yanaklarım arkaya dalga dalga gitti böyle.

Nasıl kaybolurmuşum, iki dakika beni yalnız bırakamayacak mıymış, ben ne geri zekâlı biriymişim, bir yerden telefon etmek aklıma gelmemiş mi. Bütün gün elimi bırakmadı, her yerde konuştu ama her yerde... Müzelerde, yolda, takside, yemek yerken, tek dinlediğim şey ne kadar salak biri olduğum oldu. Ağlayarak otele döndüm, kafamı yorganın altına gömdüm ve uyudum.

Üçüncü gün biraz daha güzel geçti, hatta baya güzel geçti. Çok şarap denedik, alışveriş yerlerini gezdik, bir sürü tatlı yedik. Sürekli olarak birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi söyledik. Sonunda istediğim gibi bir gün geçirdim.

Dördüncü gün de öyle başladı. Ceri, daha sakin daha yumuşak ben daha kontrollüyüm. Derken, bir bok yedim. Soğan çorbasını çok övmüşlerdi, deneyeyim dedim. Allah beni kahretsin, sevene laf diyemem ama hayatımda daha iğrenç bir şey yemedim. Her yere kustum, şehrin her yerine durmadan kustum. Karşıdan karşıya geçerken eğildim kustum, yola devam ettim. Bütün gün karnım ağrıya ağrıya, ağlaya ağlaya gün geçti. Akşam da Leon'da tencere midye yemeden dönmeyen Türk olmamak için Ceri'ye yalvardım.

Şimdi yiğidi öldür hakkını yeme, diğer konuları bilmem de bu konuda adam haklıydı. Yeme, miden kötü daha kötü olacaksın, yeme Allah aşkına yeme artık. Dinlemedim bi tencere midye yedim... Sonuç, midem ağzımdan çıktı ama en önemlisi Ceri'nin de midesi bozuldu. Champ Elysees'nin ortasında bi o kustu bi ben... Bütün gün ikimizden de çıkan tek cümle: "Canım bi şunları tutsaaaağğğğaaa, ayy pardon peçeteyi verir misin?"

Son gecemiz, Eiffel'e çıkmalıyız dedi. Ben de son gecemiz, o lanet metroya binmek istiyorum dedim. Elime, kusarsam diye bi poşet aldım, metroya bindik Eiffel'e doğru yola

çıktık. Birkaç böğürme, ay bana bir şeyler oluyor titremesi sonra iniş. Aktarma yapmamız lazımmış, başka bir yere doğru giderken hoop bizi güvenlik görevlileri durdurdu. N'oluyo lan falan derken meğersem biletlerimizi atmamamız lazımmış.

Valla ben atmamıştım, salak Ceri atmış. Yedi cezayı bir güzel, parayı verirken bana küfür ediyordu ama duymazdan geldim. Paşalar gibi biletim var oğlum benim, cezayı sen yedin bana sinirlenme yani. Ardından metroda bir güzel kaybolduk. Ceri'nin kafasından alev çıkıyor sinirden, adamları konsolosluğa gidip şikâyet etmekten, onlara dava açmaktan falan bahsediyor. Her zamanki gibi dinlemiyorum tabii...

Sonunda bulduk treni bindik, Eiffel'e doğru gittik. İşte orada neden bileti atmamamız gerektiğini anladık. Ben Londra'dan biliyordum, daha doğrusu, kardeşim Zodi okumaya gitmişti oraya 3 aylığına, ben de yanına yapışmıştım. Orada da ancak aynı biletle çıkabiliyordun. Ben kapıdan çıktım, Ceri orada kaldı. Kapının orada öyle bekliyor. Görevli yok, daha doğrusu bir tane insan yok etrafta, çocuğu nasıl alalım buraya, diye soracağım. Bi'kaç serseri çocuk geldi, pat pat girişlerden zıplayarak geçti.

-Hah, sen de böyle yap işte kalk zıpla.

-Hıı, zıplayayım da az önce verdiğim cezanın 30 katını ödeyeyim. Yasaktır, görevli gelir şimdi.

İşte kurallara uymak için yaratılmış Ceri. Ardından bir sürü kişi o girişi zıplayarak geçti ama Ceri yalı kazığı gibi dikildi durdu orada. Artık yapacak bir şey yok, diye ben onun yanına zıpladım. Zorla onu çıkarttım, geçti sonunda. Ardından da ben çıkmak için adım attım, tam diğer ayağımı atıyordum ki cumburlop suratımın üstüne yere kapaklandım. Alnım soyuldu, burnum kanadı ama yine de yılmadım. Karnımın ağrısı, suratımın dağılması son günümün içine sıçamaz, diye o demir yığınının oraya gittik.

Muhteşem! Parisliler Eiffel için, "Paris'i en güzel Eiffel'den izlersiniz, çünkü bir tek oradan görünmez orası" derlermiş. Hiç sevmezlermiş Eiffel'i, şehrin güzelliğini bozduğuna inanırlarmış. Çıktık oraya ama hayalimdeki gibi olmadı açıkçası. Bir Kore öğrenci grubuyla yukarı çıktık, korkunç bir kalabalık. Kenarlarda durmak için resmen yer kapman lazım. Fotoğraf çektireceğiz ama boş tek bir yer yok, her taraf insan kaynıyor, onların arasına geçip emme basma tulumba gibi duruyoruz ve bu kez pozumuz daha çok asker hatırası gibi duruyor. Artık inelim kurtulalım şuradan derken asansörü bekleyemedim, çünkü o soğanlar sürekli ağzıma ağzıma geliyordu.

Merdivenden inelim diye yürümeye başladık. Ardından Ceri, sen iyi değilsin, şurada bir otur dedi. Ay ne oturcam ya dedikçe oturtmaya çalıştı. Sonra anladım ki midesi bozuldu ya heralde bişiler yapacak.

-Buraya yapma ama ya, biri miri görür. Poşeti attım ben

-Kusmayacağım yahu, bi otursana

-Ya demir bunlar, sonra daha kötü olurum. Cırcır olacaz, yarın yola çıkıyoruz bi de.

Bir anda sonra ne olduğunu anlayamadım ama homur homur konuşuyordu en son Ceri, elimi tuttu. N'oluyor, derken çlink!!!!

Ardından ise Ceri pat pat pat aşağıya koşmaya başladı. Anlam da veremedim, bir taraftan da bana küfrediyor çünkü: "Sen tam bir geri zekâlısın. Neyime ya, benim neyime yani!" Arkasından koşuyorum ama neden koştuğumu ben de anlamıyorum. Artık nefes nefese kalınca, o da umudu kesince bana söylemeyi akıl etti:

-Sana yüzük almıştım ama sen yine yine yine her şeyi olduğu gibi, her anımızı olduğu gibi bunu da mahvettin! Mutlu musun? Her şey tam bir fiyasko senleyken!

-Yüzük mü?

-Yüzük ya, yüzük!

Sonrası aşağıda insanlara yarı Fransızca yarı İngilizce ama küfrü Türkçe olan cümlelerle aşk hikayemizi anlatıp yüzüğü aradık. Saatlerce aradık, en son ne kadara aldın ben vereyim parasını gibi bir cümle kurdum, adamın burun deliklerinin sinirden nasıl açılıp kapandığını gördüm.

Görevlilerden oradan inen insanlara kadar herkese sorduk. Artık umudumuz kalmamıştı ki iki adam ellerinde bi'şeyle bize doğru koşturarak geliyor. Hemen ellerinden almak için elimi uzattım, ağzım kulaklarımda yüzüğü kapıyordum ki Ceri elime şak diye vurdu. Aldı yüzüğü cebindeki kutusuna yerleştirdi. Tria mı lan o, vallahi tria, tek taş falan değil. Ooo Ceri ne yaptın sen...

Boynuna atlayacaktım ki itti beni, "Lütfen, biraz sakinleşmeye ihtiyacım var" dedi, millete teşekkürünü etti ve tıp tıp tıp gitti. Ben de arkasından koştura koştura tabii. Takside tek kelime ağzından çıkmadı, otelde desen ne söylesem sadece pis pis bakışlarıyla cevap verdi. Amaan dedim, siniri sabaha geçer bişi olmaz, herkese haber verdim evleneceğimizi. Çocukları ne zaman yaparızı kendi kendime tartışırken uyuyakaldım.

Sabah oldu, Ceri hâlâ nemrut. Normalde de siniri maksimum 13 dakika 27 sn. sürer. Haklı olsun olmasın yanıma gelip sırnaşır, öpüşür koklaşır barışırdık. Bu kez hayatımda hiç tanımadığım bir Ceri var karşımda, susuyor. Sadece sessizce duruyor, kaşlarını çatıp. Uçakta yaptığım milyonlarca maymunluğa gülmedi bile. Sadece en son uyurken kafamı çekti öptü saçlarımdan, uyumaya devam etti. O da uyuyor diye.

Ceri uykusunda yatağın neresinde olursam olayım, beni bulur öper öyle uyumaya devam eder. Ya da kolumu tutar, elimi tutar. Beni bulamazsa uykusundan uyanır, evin içinde arar, öper yine uyumaya devam eder. Bunu bildiğim için bu öpücük pek aramız yumuşasın öpücüğü değildi yani. Benimle tek kelime etmeden, eve bıraktı beni. Kapıyı kapatmadan önce, yüzüğü sordum. Yine cevap vermedi, kafasını iki yana sallayarak gözlerini devire devire kapıyı kapatmamı bekledi. Sonra da gitti...

Kader Diyemezsin, Sen Kendin Ettin

Bir olayı yaşamaktan daha heyecanlı bir şey varsa o da kesinlikle kız arkadaşlarına anlatmak olmalı. Hatta bazen sırf bu yüzden bile yaşadığımızı düşünüyorum. "Kilo vermişim, terfi almışım, harika bir ağdacı buldum, adama tekme attım" gibi şeyleri arkadaşlarımıza anlatmasaydık bu kadar heyecanlı olmazdı. Çünkü içimizde, bir yerde birilerini kıskandırmak için yaşayan bir orospu var. Ve benimki bütün uçak boyunca çırpındı durdu. Ceri benimle tek kelime konuşmadı ama olsun.

Havaalanından iner inmez koşarak eve gittim, hatta koşmadım uçtum resmen. Anahtarla kapıyı açar açmaz içerden gelen çığlıklar ve bizim hatunlar. Ayakkabılığın orada kendimi sorguda buldum: "Ne dedi, dizlerinin önüne eğildi mi, bir daha sordu mu, ne cevap verdin, buldunuz mu, ne kadara almış acaba vs vs vs." Hemen koltuğa oturdum, dünyanın sırrı-

nı verecekmiş gibi hepsini etrafımda daire yaptım ve olayları anlatmaya başladım. Tabii ki biraz değiştirerek...

"Eiffel'in en tepesi, bütün Paris ayaklarımızın altında, her yer ışıl ışıl. O kadar güzel, o kadar inanılmaz ki anlatamam. Ama adam gözlerini benden alamıyor, bir saniye olsun durup bi Paris'i izleyeyim demiyor. Resmen içime düşecek... "Ahh Cericim beni izlemeyi bırak, bak koca şehir, biraz ona bak" dedim. O da parmağını uzatır mısın dedi, uzattım. Ama gerçekten ne olduğunu anlayamadım, yani evet Paris'teyiz, Eiffel'deyiz ama Ceri neticede, ondan böyle şey beklemiyorum.

Sonra parmağımda o eşsiz zevki hissettim, o kadar parlaktı ki gözlerim kamaştı ve bir anda heyecanlanıp elimi çekmek zorunda kaldım. Ve çilinkkk yüzük sonsuzluğa doğru uçtu sanki. O kadar mutsuz oldum ki, bana sarıldı ve önemli olan niyetti bebeğim dedi.

Yani kusura bakma ama olayı olduğu gibi anlatsam bi kere kızlar itin götüne sokar o adamı da beni de. Yani n'apalım hayatımın en romantik anının böyle olmasını diledim, teoride böyleydi zaten. Cümlem bitti, kızların hepsinin ağzı açık bakıyor, hah dedim işte böyle ya... Ama neymiş efendim kaşarlar bu teklifi çok banal bulmuş. Yani zaten Paris'e giderken belliymiş teklif edeceği, nasıl anlamamışım. Ulan pazarda bile o teklifi alsa götü horon tepecek kızlar tanıyorum ben. Banal sizin ananızdır. Sonra yüzüğü görmek istediler, işte o noktada biraz duraksadım. Çünkü Ceri bana yüzüğü bir daha vermedi. Birkaç kez isteyecek gibi oldum ama yok! Kader mader bir şeyler geveleyip duruyordu. O yüzden ikinci beyaz, hatta pembiş yalanımı da atabilirim dedim: "Yüzük parmağıma büyük geldi, küçültecekmiş."

Sonra oturduk, düğünü nasıl yapmamız gerektiğini düşündük, gelinlik seçmeye, oturacağımız evi bulmaya başladık. Herkesin harika bir fikri vardı ve ben çok mutluydum. Gelin olmanın en güzel yanı insanın kendisini dünyanın merkezi sanması sanırım. Çünkü herkes senin için uğraşıyor düşünsene. Şu an zaten hükümet düşse, Rusya bize savaş açsa, deprem olsa, rejim değişse bile ilk aklıma gelen, "Ay benim düğün ne olacak" olur. Ve benimle beraber etrafımdaki herkesin bunu düşünmesini yeğlerim. ÇÜNKÜ GELİNİM BEN!

Yaz gelini olacağım için kilo vermem lazım, dünyanın en harika gelinliğini buldum ayrıca, onu alabilmem için para biriktirmem lazım. Gelinliği erkek tarafı mı alıyor acaba? Allahım ne olur erkek tarafı alıyor olsun. Adamın üçüncü evliliği olduğu için o biraz daha bu konuda kaşarlanmıştır, düğün istemiyorum ben zaten. Hiç akrabam yok ki kimse bana altın bile takamayacak. Amaan ya evleniyorum ben oğlum, Paris'te evlenme teklifi aldım ya daha ne olsun. Yemişim altınını...

Artık yepyeni bir hayatım olacak, geri zekâlı bekâr arkadaşlarımla görüşmeyi yavaş yavaş keseceğim. Çünkü onlarla konuşacak bir şeyimiz kalmadı yani ne yapalım. Sonra yeni evli çift arkadaşları edinmeliyiz kendimize, sürekli birbirimize gelip akşam yemekleri yemeliyiz, mobilyalarından muhabbet etmeliyiz. Film arşivimizi genişletmeliyiz, çünkü en büyük zevklerimizden biri oturup film izlemek olacak. Artık öyle geceleri kızlarla çıkıp zil zurna sarhoş olma dönemim de bitti. Zaten sıkılmıştım eve kusarak dönmekten.

Demek ki insanoğlu böyle oluyormuş. Hep evlenince değişen insanlara şaşırır, hatta kınardım. Ben daha evlenmeden nasıl değişeceğimi düşünüyorum. Amaaan banane, gelinim

ben! İstediğim her şeyi düşünme hakkına sahibim. Yalnız, inşallah arkadaşlarım düşüncelerimi okumuyorlardır. Düğüne kadar onlara ihtiyacım var çünkü. En azından bi yarım takarlar, takarlar inşallah. Çeyrek takanın adını telefon rehberimden silmeyi düşünüyorum, bence mantıklı...

Yatağın üzerine marketten aldığım gelin dergilerini dizdim, gelinliğimi seçebilmek için. Beğendiğim modellerin hepsinin fiyatını görünce, sanki dünyanın en harika fikrini bulmuşum gibi hemen bizim kızlara döndüm,

"Süper bir şey buldum! Biz çok yakın arkadaşız ya, gelinliği ortak alalım. Kimin düğünü olursa o giysin. Nasıl fikir?"

Bana mideleri bulanarak baktıklarını söylememe gerek yok sanırım ama biraz abarttılar bence. Yani hayatımızda bir kez giyiyoruz kızlar, yeri geliyor tek gecelik ilişkilerinizi paylaşıyorsunuz gelinlik mi battı size, hay Allahım ya...

Bu arada Ceri beni bıraktı eve gitti, aradan saatler geçti daha aramadı. Oysa, "Suyunu içtin mi, yemeğini yedin mi, pencereni aç bak hava alsın" diye 27. kez araması gerekliydi. Başına bir şey gelmiş olmasın diye aradım:

"Sana artık kocacım mı dicem ben şimdi?"

Önce biraz sessizlik, ardından yutkunma, o aldığı nefesi telefona doğru üfleme ve sonuç:

"Pucca, ben çok düşündüm taşındım, bu iş olmayacak."

Kızlar sesini duyar diye çaktırmadan telefonun sesini kıstım. Kötü bir şey konuştuğumuz belli olmasın diye yerimden de kalkamadım. Suratımı bile değiştirmeden, ağzım kulaklarımda:

"Neyi düşündün canım, düğünse ben düğün istemiyorum."

"Ne düğünü ya, bi otur mantıklı düşün bakalım. Senle ben hiç bir arada olabilir miyiz? Aklın alıyor mu? İki ay sonra öldürürüz birbirimizi. Kaderdi bence o yüzüğün düşmesi. Sen de çok düşünme, üzülme olmayacağı vardı, olmadı. Daha iyi oldu belki de" dedi, telefonu kapattı.

Benim yüzüm yine aynı heyecanla kaldı orada, telefonu kapatmamış gibi konuşmaya devam ettim.

"Aa süper olur. Ben de seni çok seviyorum!"

Kapattım, ağzım kulaklarımda tuvalete gittim. Musluğu sonuna kadar açıp, sifonu da çekip o su sesinde böğürmelerim duyulmasın diye ağlamaya başladım. Kalbi olan bir insan böyle mi ayrılır birinden. Akıl vere vere, nasihat ede ede mi ayrılınır! Biraz umut bırakır, biraz suçlu gibi davranır ne bileyim ya biraz üzülür en azından. İnsan insandan böyle mi ayrılır. Ben ne yaptım ya, ben yine ne yaptım da olmadı...

Beni Üzmekten Zevk Alıyorsun

İlişkimizin ilk 9. gününde bana evlenme teklifi eden, sonra geri alan. Ayrılmaya karar verdikten 5 dakika sonra barışmak için çırpınan bir adamın benden ayrılmasını ciddiye alacak değilim. Sadece biraz kırgın bence şu an, biraz da kızgın olabilir. 6 gün oldu, hâlâ beni aramamış olabilir, hâlâ mesajlarıma cevap vermiyor olabilir ama biliyorum ki bu bizim için önemsiz bir olay. O yüzük benim, o yüzüğü takana kadar benden ayrılamazsın! O benim hakkım, o yüzük parmağıma girsin çıksın sonra ne bok yersen ye ama benim olanı bana vermelisin dostum anlıyor musun???

Tamam, hayal ettiği şeyler istediği gibi olmayabilir, Paris'ten çok fazla şey de bekliyor olabilir ama parmağıma değdiğine göre kesinlikle o benim yüzüğüm.

Bir de şöyle bir durum var, insanlara ayrıldığımızı daha doğrusu onun benden ayrıldığını anlatamıyorum. Yine talihsiz Pucca, yine evlenmeden ayrıldı, yazık bu kıza da hiç mutlu olamadı. Bu kez adam yüzüğü takarken vazgeçmiş. Kokuyo mu acaba ya bu kız. Bence yatakta kötü. Yoo yoo bence ev işlerinden anlamıyor diye. Hayır canım, çok konuşuyor diye... Çok üstüne gidiyo adamların, bi bıraksa olacak. Çirkin bahtı derler bi de, çirkinliğin tanrısı gibi bişi, o bile böyle olduysa...

Kimseye söylemedim ayrıldığımızı, bir daha şu muhabbetleri çekemeyeceğim açıkçası. Bir de gerçekten Allahım, işine gücüne karışmak gibi olmasın ama sence de biraz benim olayın boku çıkmadı mı? Kendimi artık devam etmek zorunda kalan 12. sezon dizisi gibi hissediyorum. Biriyle tanış, onu elde etmek için uğraş, başar sonra götüne ye tekmeyi; hoop sonra sil baştan bi daha... O demir yığının üzerinden nişan yüzüğüm düştü, adam da bunu mistik olaylara bağladı benden ayrıldı. Var mı böyle bişi ya, ben kendime inandıramıyorum bu olayı, Ceri nasıl beni ayrıldığımıza ikna edebilir ki.

Delirdiğimi düşünmüyor değilim, kendi kendime evcilik oynuyorum şu halime bak. Adam benden ayrılmış, ben evleniyorum diye dolanıyorum ortalarda. Mesajlarıma cevap vermiyor, aradığımda açmıyor. Tweetlerine bakıyorum, yok tek kelime bir şey yazmamış. Birini mi buldu acaba, bu kadar çabuk bulmamıştır ya. Dağıtmaya mı karar verdi acaba. Ayy bu adamların da bu ayrılık acısı çekerken karıyla kızla acımı dindireyim olayına uyuz oluyorum. Hayır, bir de bunu öyle bi yapıyolar ki ajitasyonunu da unutmuyorlar.

Sabahlar olmasın, o kız senin bu kız benim, kimin koynunda uyandığın belli olmasın günlerini "Çok acı çektim ya" diye anlattıklarında ağız burun dalasım geliyor. Öyle acı çekmeye can kurban valla. Ben de böyle evde oturup F5 tuşuna basıp basıp acaba ne yazdı, nerede, bana mı yazdı diye delireyim.

Evine mi gitsem, bi önceki ayrılıktan hatırla. Adamı hemen mekânda başka kızla görmüştün. Ay bekâr hayatı ne güzel, tek kişiye bağlı kalmak ölüm mölüm gibi şeyler düşünmeden barışmalıyız. Hem o kaç kez geldi, Paris olayını hatırla, adamla ayrılmıştın yeni bir başlangıç yapalım diye biletlerle gelmişti.

Bu kez de benim gitmemde bi sorun yok sanırım. Bindim taksiye, bütün yol boyunca kafamda felaket senaryoları hazırladım. Ya evde kız varsa, uçaktan indikten sonra kızla tanıştıysa 6 gündür onun evinde kalıyorsa ve ona delice âşık olduysa. Yaa yine dayak yicem öyleyse. Biz daha sevgili değilken eski sevgilisi evi basmıştı, olan bana olmuştu. Ne demek dayak yicem ya, bi saniye bi saniye! Hoooppp, nişanlım sayılıyor o benim artık. Gerekirse evire çevire ben döverim. İnşallah minyondur bu kez saçlara çalışırsam olacak bu iş. Bi de artık araba alsam iyi olacak, bu tip baskınlara taksiyle gitmek rahat olmuyor. Taksimetreye bakarken hep yolu kaçırıyorum.

Geldim evinin oraya. Ne olur ne olmaz taş aldım yanıma çıktım yukarı. Zili çalmadan önce diyeceklerimin provasını yaptım. Yalnızsa, "Kaderse kader, ben yanında olmak istiyorum" diye boynuna atlayacağım. Yok eğer bi kız varsa, "İşte sen böyle karaktersiz, adi bir adamsın", Hatta yatakta falan

basayım, hemen şak şak fotolarını çekerim, ihanetin belgesi diye Twitter'a koyayım!

Zili çaldım, kimse açmadı, bir kez daha çaldım, yok. Kulağımı iyice dayadım kapıya, sanki içerden tık tık sesler geliyor. Kalbim duracak gibi oldu, içerde biriyle beraber! Hayat karma işte, kime ne çektirdiysen aynı şeyleri yaşıyorsun. Bunun eski sevgilisi de aynen benim gibi bu kapının önünde dikiliyordu, ben televizyon ünitesinin arkasına saklanırken. Allahım düştüğüm duruma bak, ben bu hallere gelecek kız mıydım! Ama ben onun gibi çingene olmayacağım, kusura bakmasın. Hanfendi gibi çekip gideceğim.

Merdivenlerden biraz indim, sonra dedim ki, yaaa sen nereye iniyorsun, o evi o adamın başına yıkmadan nereye gidiyorsun. Kapıyı yumruklamaya başladım: "İçerde olduğunuzu biliyorum. Açın şu kapıyı! Yanındaki adama söyle, biraz erkek olsun erkek. Aferin, çıkmayın böyle, bu evi yakmaz mıyım, diri diri yanacaksınız, aç şu kapıyı rezil köpek. Aşağılık pislik!"

Ben böyle bağıra çağıra tehdit ederken, komşu açtı kapısını bakmak için. Yakacam falan diyince korktu sanırım, şaşkın gözlerle kapı aralığından kafasını uzattı.

"Yok yok size demedim, nişanlım içerde de onla konuşuyorum ben."

Hiçbir şey söylemeden, kapattı. Keşke gaz bombam falan olsaydı ya da bazukam. Bu kapıyı nasıl kırabilirim ya, internetten baksam mı "Demir kapı nasıl açılır" diye... İyice tekmelesem belki kırılır. Gitmiş gibi mi yapsam, eğileyim şurada...

"Tamam, canın sağ olsun ben gidiyorum."

Kapının oraya eğildim beklemeye başladım. Nasılsa ben çıktım zannedip, bu kapıyı açacak. Hayatı boyunca o evin içinde kalmayacaklar ya. İnşallah kalmazlar, çişim falan gelmeye başladı çünkü. Hayır, buraya kadar rezil olmuşum zaten gitmek gururuma dokunuyor. Nişanlanacakken ayrıldığımız altı günlük taze eski sevgilimi basmayı beklerken telefonla oyun oynayayım bari dedim. N'apcam başka!

Aradan biraz zaman geçti, asansör o kata doğru çıktı, doğruldum ben de orada bişiler yapıyormuş, çantamda anahtar aranıyormuş gibi yaparak. Asansör durdu, Ceri içinden çıktı ve elinde bir sürü poşetlerle. Beni görünce bi şaşırdı: "Aaa! Beni şaşırtıyorsun, sen benim için kalkıp gelir miydin ya!"

Lan, 5. kattan aşağıya zıplayarak inip kendine bir sürü alışveriş yapıp gelmiş olamaz di mi? Yani beni kandırmak için bu kadar zahmete girmez sanırım. Kapıyı açtı, içeri hemen tek bakışta "aldatma taraması" yaptım.

Evin belli bölgelerine direkt bakıp, kız atmış mı atmamış mı olayı yani.

Mermerlerin üzerinde saç teli var mı?

Bulaşık tezgâhının üzerindeki bulaşıklar tek kişilik mi?

Şarap bardakları var mı?

Orta sehpanın üstünde çıkarken unutulmuş 2 kahve kupası var mı?

En önemlisi banyoda giderde saç var mı, bi yerlerde unutulmuş tek küpe var mı, yeni havlu çıkarmış mı?

Hımmm ilk bakışta temiz görünüyor. Günahını almışım.

Ceri eşyaları bıraktı elinden, kapıyı açık bıraktı, asansöre doğru bi daha yürüdü. Arkasından kafamı uzattım: "Yardım edeceğim bir şey var mı, geleyim mi taşımaya?"

"Yok, yok annemler çıkıyor şimdi yukarı. Yazlıktaki kalan eşyaları getiriyoruz."

Yanıma geldi, başımın tepesinden öptü, "Çok özledim seni" dedi, asansöre bindi.

Peki ben ne yaptım, çantamı aldığım gibi kapıyı açık bırakarak merdivenlerden koşarak dışarı kaçtım. Taksiye bindim ve eve geldim...

Annesiyle tanışmak mı, işte bunu hiç düşünmemiştim. Daha değil, yok yani ne tanışması, asla daha değil.

Yüzüğün Sonsuz Gücü ve Kudreti

Ceri ile sonunda barıştık, kaçıp gitmemi annenlerin yanında konuşmayalım bu konuları olayına bağladım. 2 saat, 25 dakika telefon konuşması, bir kahvaltı ve sonunda yüzük parmağımda!

Durup durup ona bakıyorum. Yüzüğüme göre kıyafet seçiyorum, sürekli insanlara gösteriyorum. Zamanlamada hata yapmış, önce tektaşı alacaktı ama olsun, bu da süper. Acaba ne kadara aldı diye de içimi kurtlar kemirmiyor değil. Kuyumcuların önünden geçerken girip sormamak için kendimi zor tutuyorum ama yok, aşkımız önemli. Belki diğerlerinde bu uğursuzluk getirdi. Evet, hepsinde de gidip yüzüğün fiyatını öğrendim. N'apabilirim, ben de böyle pislik biriyim belli ki. Bu kez yapmayacağım, asla hata yok.

Ben böyle yataktan çıkmadan yüzüğüme hayran hayran bakarken, Ceri telefonla arkadaşıyla konuşuyordu. Yeni evli bi arkadaşı vardı, sahile inmişler kahvaltı için bizi çağırıyorlarmış, bizim ki de başından savdı. Gözlerimi yüzükten ayırmadan:

Gidelim ya, güzel olur."

"Sen sevmezsin ki öyle ortamları, çift buluşmalarından miden bulanıyordu."

"Artık seviyorum, ayrıca da alışmam lazım."

"Bak sonra ben sıkıldım, gidelim falan yapmak yok!"

Bekleyin beni, yeni evli çiftler, çocuk sahibi olmayı düşünenler, senelerce birbirlerinden başka kimseyi görmeyen sevgililer. Artık ben de sizden biriyim.

Ceri'nin içeriden beş yüz kez, "Hadi artık, akşam oldu kahvaltı kalmadı!" bağrışmaları eşliğinde giyindim, süslendim çıkmaya hazır hale geldim ki, beni görünce bi şaşırdı:

"Pazar sabahı neden bankacı gibi giyindin?"

Geri zekâlı bu adam ya, offf. Bu adamdan bi de çocuk yapcam, genleri umarım bana benzer de babası gibi idiot olmaz.

"Yüzüğüme uygun bi bunlar var çünkü."

"Nasıl yani?"

"Yani artık diğer şeyleri giymek istemiyorum. Daha oturaklı, daha kadın kadın şeyler giymek istiyorum."

"Bak, seni uyarıyorum. Topuklu giymişsin, oram ağrıdı, Ceri beni sırtında taşı, arabayı buraya getirttir, yok ayağım şişti, ödem tuttu demek yok. Hem sahilde yürürüz en azından altına düz bişi giy."

"Öfff tamam be!"

Bu da sevgilim mi babam mı belli değil. Gittik arkadaşlarının yanına. Çocuğu birkaç kez görmüştüm ama kızı daha ilk kez görecem. Hatta çocuğu gördüğümde bekârdı diye hatırlıyorum ama Ceri'nin gereksiz arkadaşlarının hikâyelerini hiç merak etmediğim için ne ara evlendi diye sormadım bile.

Geldik kahvaltı yapacağımız yere, yüzüğüm daha iyi gözüksün diye iyice elimi yukarı yukarı gösterip yürümeye başladım. Çocuğu gördüm, oraya doğru ilerlerken kız ayağa kalktı. Şöyle söyleyeyim, öpmek için parmaklarımın ucunda duruyordum. Ve bir karıştan yüksek topuklu giymişti! Allah belanı vermesin Ceri, o ayakkabıyı ayağımdan çıkarttırdın ya, seni ölene kadar affetmeyeceğim!

Parmaklarındaki yüzüklere bakmaktan kızın yüz güzelliğini göremedim açıkçası. Bi alyans, bi tam tur, diğer parmakta da eşşek kadar bi tek taş. Benim triam yanında gariban gibi kaldı. Olsun ama onlar evli barklı, kıskançlık yok, fesatlık yok, pislik yok. Bu kez her şey normal, sıradan ve iyilikle olacak. Kendini tut canım, ne olur bak.

"Sonunda tanışabildik, Cericiğimm bahsettiğin kadar tatlıymış gerçekten."

"Benden bahsederken tatlı mı dedin canım. Sadece tatlı, tatlı yani muhallebi gibi."

Tatlıymış, müstakbel kocam benden arkadaşlarına "tatlı" diye bahsediyor. Hiçbir vasfı olmayan insanlara ayıp olmasın diye, "Aa ne tatlı" falan denir.

Aradan biraz zaman geçti, bunlar anlatmaya başladı işte kız Londra'da yaşıyormuş. Orada tanışmışlar, üç ay içinde evlenmeye karar vermişler, sonra kız işini buraya aldırmış bilmem ne de bilmem ne. Sussalar da harika evlenme teklifimi anlatsam diye böyle açık kolluyorum resmen. Ama kız fırsat vermiyor ki, habire konuşuyor. Habire o sümsük kocasını övmelere doyamıyor. Tam araya gircem, hoop bu kez kocası başlıyor karıyı övmeye.

Bi de bize bak, Ceri zaten sıkıldı telefonuyla oynuyor. Evlenme teklifi olayını anlatmayacak olsam çoktan tuvalette kendimi kesmiştim zaten. Tam bir boşluk buldum yakaladım oradan gireyim dedim. Gururla, dudaklarımı büze büze kafamı sallayarak.

"Ceri size bana nasıl teklif ettiğini anlattı mı?"

"Hıı anlattım, dikiş nakış kursu maceralarımı da anlattım. Ya ne anlatcam Allah aşkına!"

Öküz, öküz, öküz! Gerçek bir öküz. Böyle düşünüyorsan bile böyle mi söylenirmiş. Adam saatlerdir kadını öve öve tüketti. Benimki de al işte, o telefonu inşallah yutarsın da çıkartamazsın arkandan!

"Tabii bizim biraz olaylı oldu, ondan öyle yapıyor. Eiffel'de yüzüğü düşürdüm de."

"Aaaa bak Selim, bunların da ilk aklına orası gelmiş. Yaaa Selim de bana Paris'te teklif edecekmiş ama çok klişe olur diye vazgeçmiş. İyi ki vazgeçmişsin aşkım, yoksa ben de düşürürdüm."

Ya ben bilmeden başka bir evrene falan geldim de haberim mi yok. Neden Paris'in adını duyan klişe demeye başlıyor. Daha düne kadar yemekte falan yüzüğü takıyordu adamlar, halla halla. Ben taktım ya, hemen boklayın hemen. Aman diyim heveslenmeyeyim bir şeye, kursağıma dizin böyle. İyi ki vazgeçmişsin aşkımmış. Adam olsa senin gibi yalı kazığından vazgeçer. Allahım çay bardağımın altıyla parmaklarını ezmek istiyorum kızın. Ceri de yanımda otursun öyle anca, ağzını açmadan kalsın. Sanki benim arkadaşlarım.

"Çok merak ettim ya, Selim sana nasıl teklif etti. Klişe olmayan ne yaptı yani?"

"Hafta sonu için İstanbul'a gelmiştim, Pazar sabahı Selim ailemin yanına gitmem lazım dedi, kalktı gitti. Ben de akşam Londra'ya döncem. Neyse, çıktım gittim bindim uçağa. Bi taraftan da kırgınım Selim'e, hiç aramadı beni, onun için geldim ama kalktı gitti. Zaten çok yeniyiz, en güzeli bitirmek diye uçakta düşünüyorum. Sonra hostes elinde bi yüzük kutusuyla geldi, bana uzattı onu. Ben tabii şok! O ne yani, kimden bu falan bakıyorum ama yok. Bu sizin diyor. Bi karışıklık var falan derken geldik işte. İndim, valizi almaya gidiyordum bi taraftan da telefonu açayım, Selim'le konuşayım diye düşünüyorum. Aaaaaaa Aaaa Aaa bi baktım, karşımda Selim ve bütün arkadaşlarım. Kocaman bi kartona benimle evlenir misin yazmış. Herkes alkış kıyamet tabii."

"O yüzden mi kabul ettin, ayıp olmasın insanlara diye!"

Ceri ayağıma vurdu tak diye, sonra da susmam için gözlerini aça aça işaret yaptı.

"Haha yok canım, istemesem hemen hayır derdim. Zaten sonra hemen buraya aldırtmaya çalıştım kendimi."

Gerçekten harika bir evlenme teklifiymiş. Çiftler buluşmalarını neden sevmediğimi bir kez daha hatırladım. Kadınlar için bariz sidik yarıştırmaca olayı, erkekler içinse kafalarının en rahat ettiği yer sanırım. Sahilde yürüyelim dedik, bu da kötü mesela. En son lisede okuldan kaçınca sahilde çift çift yürürdük. Bi kere hangimiz önde, hangimiz arkada olacak bilmiyorum.

Ceri'nin elini sıkı sıkı tutuyorum ki kız yanıma gelmesin. O da ne insan canlısıymış arkadaş, biraz önümüzde yürüyorlar, arkasına dönüp dönüp bir şeyler söylüyor. Yürü işte ya, daha ne istiyorsun. Bıraktı adamın elini, yanıma geldi. Bi tarafımda Ceri, diğer tarafımda bu kız aralarında cüce gibi kaldım. Boyum da kısa değil aslında, biri sorduğunda 1,70. Gerçekte 1,68. Bu kız fazla uzun. Bi de giymiş o ayakkabıları. Kız bişi anlatırken boynumu yukarı kaldırmak zorundayım. Tamam benim de uzun boylu arkadaşlarım var ama arkadaşım olduğu için bir süre sonra batmıyor göze.

Ceri de biz konuşuyoruz diye öne doğru geçti, kaldım mı kızla yan yana.

"Asıl senin için sorun şimdi başlıyor."

"Hıh, nasıl yani?"

"Ceri, iki kez evlenmiş boşanmış. Ağır travmaları yaşamış. Yüzüğü taktım, oh kafam rahat diye düşünme. Her an korkabilir. Var yani onda o potansiyel belli."

Evlilik teklifini anlatmayan adam şu iki kez evlenmesini herkese anlatmasa olmayacak. Söyle söyle, dünyaya duyur. Herkes bilsin, bu kızın bi özelliği yok, herkese teklifi ederim ben, kabul eden eder de... Allahım yarabbim ya, sokakta milyonlarca bekâr adam varken sen tut en sorunlusu, en korkağı, en kafası karışığını bul! Arkasından bi tane ensesine bodoslama vurmak istiyorum. Belki o zaman geçmişini unutur. Hızlı hızlı öne doğru yürüdüm, Ceri'nin elinden tuttum çekiştirdim.

"Bizim gitmemiz lazım, size kolay gelsin çok acil bi telefon geldi..."

Ceri bi anlamadı, ne oldu ya ne oldu ya diye bi'kaç sayıklama yaptı. Taksiyi durdurdum, içine resmen fırlattım Ceri'yi arkasından geçtim, bi öpmeden uzun uzun vedalaşmadan, el sallayıp eve doğru gittik.

"Ben sana dedim, bak yine rezil olduk. İnsan içine çıkamıyoruz ki seninle!"

"Eğer biraz daha konuşursan, tırnağımla şah damarını patlatırım!"

Çok çok affedersin ama bir yalı kazığından da akıl alacak kadar düşmedim daha. Siktirsin kendi evliliğine baksın. Bu kez hiçbir sorun çıkmayacak, bu kez o lanet olası o Allah'ın belası mutlu sonu görcem. Bu kez başarcam, kimsenin de bunu bozmasına izin vermicem.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

İstiklal Caddesi, Sen Bilmezsin Ne Kıskanırlardı Seni!

Ceri kendisinden hiç beklemediğim bir hamle atarak bize ev bakmaya başladı. Ben kardeşimle, o kendi evinde yaşıyor. İlk beraber olduğumuz zaman aynı ev olayını denemiştik, başarılı olamamıştık. Sonra zaten ben sürekli onun evinde kalınca bir daha açılmadı bu mevzu. Hangi semtlerde oturabiliriz diye kendi kendine plan çıkarmış, bi kaç tane ev bulmuş bana gösterdi.

İlk kez zorunluluktan değil, ortada kaldığım için değil, gerçekten beraber yaşamak ve evlenmek için eve çıkıyorum. Çok garip, hem huzur verici hem biraz korkutucu.

Korkutucu, çünkü İstanbul'a gelmeden önce bir sürü plan yapmıştım kendimce. Burada hep delice özgür, fazla sanatçı

ruhlu, sürekli bira içen biri olacağımı zannettim. Ama bir bira bir ekmek demekmiş n'apabilirim! Göbeğim alıp başını gidince bu hayalim de bitti tabii. Sanki böyle bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi geliyor. Bana gösterdiği evler hep aile evleri, hep aile semtleri. Artık aile oluyoruz, aile, bi topluluk. Birey değilim, tek değilim artık. Evet çok güzel bir his ama bir parça buruk. İlk İstanbul'a geldiğim zamanları hatırlıyorum da...

Toy zamanlarım, yani her yere en az 3 otobüsle gidip, yedi kez kaybolduğum dönemler... Bi kanalda çalışıyorum, beş kuruş param yok. Millet akşam dışarı çıkalım dedi, içim içimi yiyor çıkabilmek için ama dönüşü taksiyle yaparsam haftalarca aç kalcam. Ona rağmen buna değer be dedim Pucca, ilk Taksim'de içme şerefine ulaşacaksın, o Nevizade'de fotoğraf çektiren kekomançi İzmirlilerden biri de sen olacaksın. (Bir arkadaşım İstanbul'a tatile gidip, Akmerkez'de fotoğraf çektirip bize hava atıyordu.) İş çıkışı, ağzım kulaklarımda yanımdakilerin peşine takılıp gittim İstiklal Caddesi'ne.

Heyecandan kalbim duracak, her parçasına ayrı ayrı bakmak istiyorum, her binayı özenle incelemek, her yerden bir şeyler yemek, insanlarla foto çekilmek, tramvaya binip el sallamak... Türk bir turist ne yaparsa onu yapacağım işte. O sonsuzluğa açılan yoldayım, o sonunun nereye vardığı belli olmayan İstiklal Caddesi'nin en başında... Yalnız bir sorun var, çok kalabalık. Çok demek saçma... İzmir nüfusu kadar insan var burada.

Açıkçası biraz korkutucu, hiçbir şey göremiyorsun çünkü. Caddenin ortasında yürüyoruz ama gördüğüm tek şey bana çarpan insanların surat ifadeleri. Herkes çok hızlı, gereksiz derecede hızlı ama... Hiçbir yere bakmıyorlar, hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar. Lan oğlum burası sizin işten... Ne bileyim okuldan sonra iki tek atıp, mutlu olduğunuz yer değil miydi? Bizim Kıbrıs Şehitleri gibi bi nevi işte, ne yapıyorsunuz siz, insan bira içmek için bu kadar hızlı hareket eder mi. Hep zamanla yarışları var sanki, omzum göçtü kaç tane omuz yedim bilmiyorum.

Dandik bir Samsung telefonum var, fotoğraf çekmek istiyorum ama nafile, neresini çekeyim. Yolun ortasında durduğum an, düzeni bozdum diye ezip geçecekler sanki beni. Bir süre sonra zaten yolda yürüyenler insan gibi gelmemeye başladı. Hepsi sırf kalabalık etsin diye oraya konulmuş robotlardı sanki. Etrafa bakmada sadece hedefe kitlenmiş bir şekilde bakan dümdüz yürüyen ve yoluna çıkan herkesi ezmeye yönelik kurulmuş robotlar.

Zor zar gittik, Nevizade'de bir yere oturduk. O kadar sıkış tepişiz ki mutlu olmamın imkânı yok. Bir de en kenarda oturuyorum, yanımdan geçen herkesi iç organlarına kadar sol tarafımda hissediyorum. Boş yer arıyorlar, hepsi terminatör gibi, bakışları sadece sandalyelere kilitlenmiş.

"Saat 3 yönünde, kadın çantasına doğru hamle yapıyor, hesabı ödeyecek. Eğer şanslıysak ikinci turu atarken o yeri alabiliriz."

"Sağ taraftaki adamla kadın kavga ediyor, ayakkabını bağlıyor gibi yap, kadın çekip gidecek hemen orayı almalıyız."

"Masalarında sadece bira var, kimse kimseyle konuşmuyor, birazdan gidecekler, yol başında bekleyelim."

İç seslerini, planlarını duyabiliyorum resmen. Biraz da rahatsızım tabii, herkesin size "Kalk biraz da ben oturayım"

bakışı atması hoş değil. Göz göze geldiğim her insanda sevgilimin eski sevgilisi tepkisi: "O masa bizim hakkımızdı oros-pu!"

Neyse içtik ettik, kalktık eve doğru yol aldık. Bu kez caddede biraz daha boşalmış, hatta çok eğlenceli olmuştu. Herkes sarhoştu, omzuma çarpan kız, İş Bankası'nın önüne kusuyor, 19 kez önümüzden geçen yer bulamayan çift elinde patsolarla dolaşıyor. Birkaç dolandırıcı, turist avında. Çarşı, diye slogan atan bir grup, halay çeken başka bir grup ve hemen yanlarında horon tepen insanlar.

İstiklal Caddesi sarhoşuyla güzel bence, yavaş, hazmedici ve daha anlayışlı...

Biraz çakır keyif, çok olamadım param yok diye, birayı sidik yapana kadar beklettim çoğu zaman. Daha keyifle yürüyordum ki her İstanbullunun başına gelebilecek şeyi gördüm. Sarhoş Teoman'ı!

İstanbul'daki gördüğüm ilk ünlü, Kardeşim Zodyaklı'nın uğruna okuldan atılacağı, ergenliği ona mektup yazmakla geçen Teoman'dı! Bu bi mucize, hemen Zodi'yi aradım, çığlık ata ata: "Teomannn burdaaaaa, hemen önümde yürüyooo! Götü biraz kare ama küçük kare gibi düşün. Yok yok büyük biraz, biraz bol giyinmiş. Sallanıyor şu an... Suratını da gördüm, valla billa kocaman kafası var işte Teoman bu..."

Ben bunları fısır fısır telefonda kardeşime anlatırken artık adamda nasıl bi kulak varsa döndü arkasını, "Ben miyim o" yaptı, ben de o gazla, "Kardeşim sizin hayranınız" diye yapıştırdım adamın kulağına telefonu. Bu bi önce anlamadı, sonra alo falan yaptı telefonda sonra da pat diye yere düştü.

Herkes etrafına toplanmaya başladı, bu gülüyor falan ama kırdı çanağı belli. Kaldırmaya çalışıyorlar... Yok, adam Nuh diyor peygamber demiyor, yapıştı yere. Elinde de benim telefon. Zodi'nin de sesini duyuyorum oradan, vik vik sizi çok seviyorum da müziğiniz kutsal da bişiler geveliyor...

Magazinciler geldi üstüne, aha dedim sıçtım gitti telefon. Kavga ediyorlar, benim telefon hâlâ elinde. Bıraksana adam telefonumu gideyim evime!

"Pardon, telefonu alabilir miyim, ıı şey oo benim alayım mı onu ben?"

Araya giremiyorum, herkes toplandı bi de, Teoman da kavga ediyor, yani sanırım kavga ediyor, ağzından bir takım homurtular çıkıyor ama. Hamle yapıyorum telefonumu almak için, yok yapışmış resmen. Bileğini ısıracam artık versin diye, hatta kafasını ensesini falan. Bu arada hâlâ Zodi telefonda konuşuyor, mırıl mırıl seslerini duyuyorum.

İki üç tane daha kamera geldi, adamın arkadaşları falan da bi tedirgin olunca artık yapacak bir şey kalmadı diye, eğildim eline doğru telefonu aldım, çekiştirmeye başladım. Suratıma baktı bi, n'oluyor diye, sarhoş hafızası tabii unuttu kendisinin sandı heralde. Sonra baktı ki bok gibi bi telefon, bıraktı elinden. Aldım telefonu, bildiğin kaçarak uzaklaştım. Sonra telefonu elime aldım, Zodi şiir okuyordu, adam dinliyor diye ona şiirlerini okumaya karar vermiş. Tanrım geri zekâlı bir kardeşe sahibim.

Sonraki bütün hafta magazin programlarını izledim, hepsini tek tek. İlk İstanbul'a gelişim, İstiklal Caddesi'ne gidişim ve magazine çıkışım, şans dediğin böyle olur işte be! Sonra görüntüleri görünce büyük bir hayal kırıklığı, 2 saniye sadece götüm çıkmış. Adamdan telefonu almaya çalışırken eğilmişim, onda da arkamda kamera varmış, gece mavisi kotumla ekranı karartmışım. Tam bir hayal kırıklığı!

Sonra İstiklal Caddesi'ne âşık oldum, ardından nefret ettim, bir daha âşık oldum, bazen midem bulandı. Bazen hiç gitmedim, bazen her gün gittim. Yeni yerler keşfettim, güzel mekânlar buldum. İğrenç yerlerde sarhoş oldum, mekândan atıldım, her yere kustum. Bir mekânın tuvaletini tıkadım, her yeri su bastı. İstanbul benim için İstiklal Caddesi gibiydi, ayrılmaya çalıştığın ama tutkuyla bağlı olduğun sevgilin gibi...

İşte şimdi bu şehirde yaşamak istiyor muyum, diye kendime soruyorum. Evet, buradayım şu an ama hiç bi on sene sonrasını düşünmedim. Hep gidecekmişim gibi geliyordu. Nereye bilmiyorum ama hep gittim bir yerlerde hiç burada sonsuza kadar yaşamayı düşünmemiştim...

Seni Geçtim, Baş Harfin Bile Çıkmıyor Geleceğimde

Fal baktırmaya bir milyonuncu kez tövbe edip, "Ama bu isim veriyo" diyince tövbe bozan bi geri zekâlıyım. Çantalarımın içlerini temizlerken, bi kâğıt buldum. Falcı bir şeyler anlatırken belli ki not almışım. Okuyorum, yazdığım her şey olmuş. Yurtdışı, evlilik teklifi, tarihler tutmuş, isimler tutmuş, 2. kitap çıkış tarihi falan böyle. Bayaaa bi tutturmuş. Ama hangi falcıydı hatırlamıyorum. Düşünüyorum, düşünüyorum yok!

Belli ki İstanbul'da bi yere gitmişim. Gittiğim bütün falcıların listesini yaptım. Acaba hangisiydi diye, tek tek ne dediler diye düşünmeye başladım. Falcının anlattıkları da Cem Yılmaz'ın şovunu izlemek gibi oluyor. Anlatırken çok iyi, çıktıktan sonra ne söylemişti unutuyorum. Cem Yılmaz'ı evde

milyon kez izledik heralde, artık dvd bozuluyordu bi daha alıyorduk. Hah, sorsan esprilerinden kaçını hatırlıyorsun. Yok.

Falcı karşılaştırmaları yaparken, sanırım onları söyleyenin hangisi olduğunu buldum. Kadının biri var, çok yaşlı, sadece kendi evinde bakıyor. Kadının evine giriyorsun, herkesin ortasında falına bakıyor senin. Soru sorduğunda daha iyi cevaplıyor, ona bıraktığında anca mırmır dua okuyor kafası gidiyor. Büyük ihtimalle bu kağıt ona ait. Ona da bir daha gitmemiştim, çünkü sürekli olarak, "Senin bunla cinsel münasebetin olmuş", "Kız paketi buna açtırmışsın yaa", "Bunla gerdeğe nikâhsız girmişsin" gibi şeyleri bağıra bağıra söylüyor. Evi de zaten hiç boş değil, bütün sırada bekleyenler beni orospu zannedecek.

Aradım kadını, yine randevu aldım. Bu kez Ceri'yi de ikna edeyim ki işi garantileyeyim dedim. Ceri'yi ikna etme kısmı çok zor oldu diyebilirim. Önce güzellikle, tatlı dille, sonra cinsellikle, ardından da tehditle... Sonunda yanımda geldi. Tabii ki saatlerce konuşarak, buna inanan insanların geri zekâlılığından bahsederek. Oraya sırf kadını göt etmek için geldiğini söyleyerek. Neyse geldi ya, gerisi benim için sorun değil.

Oturduk, bekliyoruz. Birinin falına bakıyor, dinliyoruz arkadan arkadan, Ceri de dalga geçiyor. Onu babam da bilir, bunu babam da bilir diye.

"Kocanın eski karısı vefat etmiş di mi benim güzel gızımm. Hah, sen bu adama gönülden bağlanmışsın. Ama adam hep dışarda. Başka bir kadın var, iki ev açmış bu adam. Bi sana bi ona. Nikâhlısı sensin annadın mı gızımm..." diyince bizimki bi yutkundu. Bir sürü kişi geldi gitti, aldatma şeyini duyunca bi etkilendi. Şöyle bir baktım, şunları duyduktan sonra hele bi vazgeç baktırmaktan, bak gör sana neler ediyorum. Bu kez böyle daha bi kulak kabarttı. Bize 3 kişi vardı daha, biri daha geçti, o dalga geçen adam gitti, herkesi ciddiyetle dinleyen biri geldi. Hatta beni susturmaya falan çalışıyor, daha iyi duymak için.

Olayı mantık çerçevesine sokmaya çalışıyor, enerji de bu, hislerle alakalı falan diye. Ardından sigara içmek için aşağıya indi, daha da sıra bize var diye, arabadan telefonumun şarjını istedim. Bu çıktı gitti. Aa bi baktım sonra, benden önce bekleyen meğersem baktırmayacakmış, gelenlerden birinin arkadaşıymış. Sıra bana geldi! Geçtim, bu başladı yine:

"Gızımmm, sen çok şeyler çekmişin. Ama üzülme bitiyor. Başından nikâh geçmemiş, ama söz nişan çok geçmiş."

"Çok şükür geride kaldı o günler, artık doğru adamı buldum."

"Daha bulmamışsın amigo annadın mı, var daha. Annenlen baban ayrı di mi gızım?"

"Bırak annemi babamı, ne demek bulamamışsın, baksana bir daha!"

"Bi kadın bi iş için seni bi adamla tanıştıracak. Senden 4-5 yaş büyük. Reklam mı öyle bi'şeyde işi var. Reklam gibi bi'şeyden de mezun, okuduğunu çalışmış. Kocaman bi evi var bunun, balkonundan denizi izliyorsun, orada yaşayacaksınız."

"Yok yok, iyi baksana tanıştık biz belki deniz gören bi ev tutarız?"

"Daha görmemişsin bunu, önce sizi tanıştırıyorlar, sonra o senin arkandan geliyor bi yere. Efendi, huyu güzel, kalbi

güzel. 2014 Mayıs tamam artık, karar veriyorsun evlenmeye. 2015 bebek geliyor."

"Yanlış kişinin fincanını vermedim di mi, adı falan var mı?"

"İki isimli, ikinci ismi xxxx. Çok sevecek seni, çok sayacak, iyi ki beklemişim diyeceksin. Çok işini de yapacak, seni tutup alıp böyyyleee en tepeye koyacak."

Bi baktım, Ceri girdi içeri. Paldır küldür falıma devam bile edemeden, kalkıyorum teyze dedim. Aldım, Ceri'yi vın dışarı fırladım. O da bi şaşırdı ne oldu bilmem ne diye. Bilemedi ya bir şey, bi de sen baktırcan boşuna para vermeyelim, diye geçiştirdim.

Bir benim başıma gelir zaten bu, nişanlısıyla falcıya gidip başkasıyla evleneceğini öğrenmek. Hayır yani, kocaman eşşek kadar yüzüğüm var, oradan bari at bişiler di mi! Hayır, bir de şimdi Ceri baktıracak arkamdan. Ona da bu kızla olmayacak evlilik yok falan diye atıp tutacak kafasını karıştıracak. Yüzük düştü diye kader dedi adam, şimdi bir de falcı dedi evlenemeyiz derse valla bıçaklarım kendimi de onu da hiç acımam!

Ya Bir Sabah Uyanıp Beni Sevmediğini Fark Edersen!

Ceri ile romantik bi film izleyelim dedim, bir sürü cips abur cubur bi de bira koydum bize, oturdum. Film başladı, eh biraz bayıktı ama filmin sonuna kadar Ceri sadece dalga geçti. Önceleri ben de ona ayak uydurdum ama sonradan artık baymaya başladı. Kafasını ekrana sokmak istedim, susmak bilmedi, bir türlü susmadı!

İkimizin de hayatta en büyük eğlencesi herhangi bir şeyle bokunu çıkarana kadar dalga geçmek. Saatlerce televizyonda gördüğümüz bir adam ya da sokakta geçen kadınla ilgili en iğrenç terimleri kullanarak makara yapabiliriz. Karşılıklı ayaklarımız birbirine değerek Twitter'da vakit geçirirken, sadece ama sadece insanları harcayarak zaman geçirmek en büyük keyfimiz.

Ama bu kez sanki farklı geldi, bi rahatsız etti dalga geçtiği şeyler.

Filmin konusu ya da geri zekâlı oyunculukları değil; orada olan flörtleşmeyi salakça buluyordu:

"Tırttt, görecem sizi bir sene son!", "Öyle memeleri avuçla avuçla aylar sonra ha kendininkini avuçlamışsın ha onu olacak nasıl olsa!", "Hee çok seviyorsunuz birbirinizi heee!"

Meme avuçlama kısmı için aylarca benimkilerin yüzlerini bile görmeyecek o ayrı ama kalan her şey için acaba bana bir sinyal mi veriyor? Aramızdaki aşk bitiyor mu, artık beni bi ana bi bacı gibi mi görüyor. Bu biraz erken olmadı mı ya, normalde evlendikten sonra olması gerekli değil mi? Hatta çocuktan sonra... Elbet her şey başlangıçta olduğu gibi olmuyor ama bi bekleseydi de üç beş çocuk doğursaydım bari!

Her şeyin bir ömrünün, bir sonunun olması ne kadar korkunç aslında. Evlendikten sonra o filmdeki gibi flörtleşmeyi sonsuza kadar rafa kaldırcam. Heyecanlanmak, onu görmek için uğraşmak, telefon açtığında kalbinin durması hepsi bitiyor. Şimdi bile düşünürsek, müzik dinleyemiyorum mesela, öyle duygusal duygusal. Zaten her yere beraber gittiğimiz için buluşma heyecanı denilen bir şey yok. Onun yerine, "Evde iyice mantara bağladık, nereye gidelim" konuşması geçiyor.

Bu ilişkiyi nasıl sıcak tutarım acaba ilerde, aldatsam genç böyle çıtır çıtır çocuklarla, benim için iyi hava hoş ama sanki ayıp olur. Evli barklı karı yaptığı orospuluklara bak, derler! Bi de yani Ceri'ye sonrasında bunu aşkımız için yaptım diyemem heralde! O beni aldatsa, hmmm katil olurum, bu kadar heyecana gerek yok. Hiçbir ilişkim bu raddeye gelmedi, gelemeden pat diye ayrıldık.

Bir de eski ilişkilerimi düşünüyorum da hep bi olayların içindeydim. Sürekli başım belada olur, hep bir kavgam vardı birileriyle. O yüzden birbirimizden sıkılacak kadar bile mıç mıç olmamıştık. Ceri ile ama ortada sorun yok, ee evlenecek miyiz evet, uğraşacak bir şey de kalmadı sanki. Tamam yani adam benim elimde ben de onun, şimdi ne yapcaz?

Acaba kaçırılmış gibi yapsam günlerce beni arasa sonra bulduğunda heyecanlansa falan mı? Ya da gidip mutfakta elimi keseyim, üzülsün... Eh, üzüntü de bi nevi heyecan. Ya da ona sorayım ya, neticede iki kere evlenen o...

"Ceri? Bişi sorcam..."

"Bakalım bugünümüzün kavga konusu nedir?"

"Kavga değil ya, çok yaşlı insanlar evliyken sence nasıl mutlu oluyor?"

"Mutlu olmuyorlar ki yalnız kalınca yanındakine sarılıyor insan sadece."

"Yok canım âşık olanlar var hâlâ, ilişkiyi sıcak tutmak için n'apıyorlar sence?"

"İlişkiyi sıcak tutmak diye bir olay da yok. Kadın dergileri satılsın diye kafadan uydurulan şeyler. Zamanla yanındakine alışıyorsun sadece. Onun dışında bir hayatın daha varsa mutlu oluyorsun."

"Hii metres!"

"Hayır be! Ne bilim balık tutmak, arkadaşlarla rakı gibi. Kadının olmayacağı şeyler."

Ceri de yani sağ olsun içimi açıyor. Karamsarlıktan ölecek ayı! Kız arkadaşınım lan senin, yalan at bari bana. Ne bilim, biz öyle olmayacağız aşkım falan de. İkimizin geleceğini görüyorum da, o yine koltuğun o köşesinde artık teknoloji gelişmiş, retinasına telefonunu taktırmış. Gözlerini kırpa kırpa tweetlerini okuyor. Ben ise bu koltukta oturmuşum, ilişkimi nasıl kurtarırım diye düşünüyorum. Off, seneler sonra bile hâlâ ilişkim de ilişkim.

Acaba ona kendine ayrı hayat kurması için biraz nefes mi aldırsam. Arkadaşlarıyla bile benimle beraberken görüşüyor sadece. Onun arkadaşları ayrı, benimki ayrı olsa belki baştan kurtarırım işi.

-Ceri!
-Yine ne oldu?
-Doğum gününe mi ne çağırdılar ya seni, hadi git!

Doğruldu, suratıma baktı, gözlerini sonuna kadar açtı, sanki üçlü sekse evet demişim gibi, "Beni deniyor mu?" inanmamışlığıyla bir daha sordu, git hadi dedim. Senin arkadaşların ayrı, benimkiler ayrı olmalı. Her şeyi beraber yapıyoruz, ben çok sıkıldım. Sen bugün arkadaşlarınla çık, ben de Jeniffer Aniston filmlerimi rahat rahat izleyeyim. Yalnız başıma film izlemeyi özlediğimi söyledim. Baktı ki onu denemiyorum, gitti.

Ceri de maşallah dünden hazırmış o sünepe ezik arkadaşlarıyla bensiz takılmaya. Hiçbirini de sevmiyorum, hatta şu an o mekâna gidip, karşısındaki telefon kulübesinden Ceri'yi arayarak onu dışarı çıkartıp orayı ateşe verebilirim. Bu sayede bütün arkadaşlarından kurtulurum. Ceri'ye de artık yeni, eli yüzü düzgün, efendi arkadaşlar bulurum. Zaten kimsenin de aklına gelmez, sevgilisinin arkadaşlarını sevmiyor diye onları ateşe verdiğimi... Off, ne saçmalıyorum Allah aşkına.

Gitti, ben de kendi hayatımı kurmak için filmimi taktım, battaniye altına girdim, ışığı da kapadım ki uyuyakalayım diye. Bir film bitti, 90 dakika, yani 5400 saniye! Hiç aramadı puşt, Twitter'da adını aratıyorum: "Eğleniyoruz" temalı fotoğraflardan birinde onu göreyim, yanında da bir kız göreyim sonra kalkıp orayı basarak kızı evire çevire döveyim...

Arkadaşlarının hesaplarına bakıyorum, attıkları fotoğraflarda var mı diye, bi tanesinde arkası dönük. Kimbilir kimle konuşuyor, kalbim daralıyor, o orospu kim! Allahım ilişki tazelemek bu olmamalı. Yani madem böyle bir bok yiyorum, bari dışarı çıkan taraf ben olmalıydım. O da evde otursun o Erman Toroğlu mudur nedir onu izlesin dursun işte. Ahh geri zekâlı Pucca ah!

Ama bir saniye ya, hani olgunlaşmıştım, hani büyümüştüm, hani artık gereksiz kıskançlıklar yoktu. Ben güveniyorum hem Ceri'ye. Güvenmesem neden evlenelim değil mi? İnsan hayatının sonuna kadar yanında tutacağı adama nasıl güvenmez. Şimdi böyle bir şey için kavga çıkartırsam suçlu ben olacağım, kavga çıkartmazsam kendimi yicem. En güzeli ona bir ders verip sonrasında yapacağı şeyleri engellemek.

Bir twiter hesabı açtım, bana da Ceri'ye de mention attım:

-Sevgilin milletin ağzının içine düşüyor, yazık!

Bu hesabı da sana bunu söyleyeyim diye açtım, aynı mekândayız çünkü."

Bu yaptığım ahlaki yönden elbette iyi değil ama n'apabilirim. Bundan sonra bir şey yapacaksa bile bana söylerler diye yapmaz, korkar çekinir. Benim dışımda kendine başka bir hayat kurarken bu tarafı da unutmaz bu sayede.

Şimdi tek bir şey kaldı, bana biri böyle bir şey yazsa nasıl tepki veririm? Sanırım askeriyeden jet uçağını çalmış, mekânı bombalıyor olurdum. Ya da kimden bahsettiğini bilmediğim için kızlar tuvaletinde sinsice bekleyip, kızların tek tek boynunu kırardım. Ardından da Ceri'yi klozette boğarak öldürürdüm. Kafama da çorap takardım ki benden bilinmesin. Tabii ki ortada olmayan bir şey için adamı öldürmenin âlemi yok, o yüzden, "Aferin ya, izin verdiğime pişman ettin beni, tutamadın hormonlarını" diye bi mesaj attım.

Sinir krizi geçirdiğimi bilsin, çıldırayım ki o hale gelmemek için bir şey yapmasın. Masanın üzerindekileri yere fırlattım, üstümü başımı hafiften sündürdüm. Ağlamışım gibi dursun diye önce gözüme kalem çektim sonra şöyle suyla bi yıkadım panda gibi aktı hepsi! Telefonumu da kapattım ki koşa koşa gelsin diye. Kitaplıktaki kitapları da tek tek yere indirdim.

Acaba geldiğinde beni karanlıkta, sadece sokağın hafif turuncu ışığı bana vurmuş şekliyle bacak bacak üstüne atmış, şarap içerken mi görse. Öyle görecekse pijamamı çıkarmalıyım, şu saten geceliklerden birini giymeliyim. Öyle daha bir havalı. Hemen üstümdekileri çıkardım, geceliği giydim, kalın perdeyi açtım. Evet! 2000 ler rock kliplerinden kalma Selin Toktay gibi görünüyorum, güzel. Kızcağızın 10 kilo fazlası 10 cm kısası ama olsun, önemli olan niyet.

Yalnız bir sorun var, hava biraz soğuk. Merkezi sistemin en kötü yanı bu, saat 11'de kapatıyorlar kaloriferi, olan aidat parasına oluyor. Ceri gelene kadar hasta olacam sanırım, üstüme bişi alsam o zaman da geceliğin anlamı yok. En güzeli uyumuş numarası yapayım, çıldırmışım, her yeri dağıtmışım yorgun düşmüşüm. Hatta dur ya, eşyalarını da alayım şuraya fırlatayım ki "seni evden kovuyorum" olsun!

Ya gerçekten giderse, ya sen bana nasıl güvenmezsin diye çekip çıkarsa. Arkasından koşup, "dur ilişkimiz monotonlaşmasın diye yaptım" desem, o zaman da "manyaksın" diyecek. Dur ya, evi toparlayayım. Gördüm, kızmadım sana güveniyorum diyeyim. Hem o da artık ona güvendiğimi bilir bu sayede yine ben kazanırım, oley!

Oturdum dağıttığım şeyleri temizlemeye başladım, o sırada kapı açıldı Ceri nefes nefese içeri girdi, hemen bağırmaya başladı.

"Alt tarafı bir gün ya bir gün çıktım, herhangi birinin yazdığı şey için beni suçlama n'olur!"

Sonra yerde topladığım cips kırıntılarını gördü, halının üzerinde oturmuşum onları toplamaya çalışıyorum. Önce bir anlam veremedi, eğildi yanıma oturdu benle beraber onları toplamaya başladı.

"Ne oldu?"

"Uyuyakalmışım, uyandım elim çarptı masa üzerindekiler devrildi"

Üzerimde olan geceliğe baktı, kitaplığa değil de büyük masanın üzerine alalade yerleştirdiğim kitaplara, sonra da yüzüme...

"Eve biri mi geldi?"

Hobaaa ben güvensiz bir psikopat gibi görünmemek için saatlerdir ne yapmam gerektiğini düşüneyim, olay bir anda benim eve birini atmama gelsin. Geri kalan 3 gün boyunca aralıksız kavga ettik. Barışmaya çalıştıkça kavga ettik, evi birbirine kattık, çektik, çıktık 10 dakika sonra geri döndük. Neden? 'sen bana nasıl güvenmezsin?' hay heyecan isteyen kafamı sikeyim!

Geçmişin Ne Kadar Temizse O Kadar İyi Birisin

Yemin ederim, iyi kaş alan, pedikürde eli hızlı olan bi manikürcü bulmak koca bulmaktan daha zor. Bir çıkıyorum, kaşlar olmuş Ebru Gündeş'in ilk çıktığı seneler. Üçgen üçgen kavisli duruyor, ne söylesem sanki kızıyormuşum gibi. Bazısından da bi çıkıyorum, bi kaşım aşağıda diğeri yukarıda.

Ceri'nin yeni evli arkadaşları vardı ya, sırık kızla arada bir konuşuyoruz. Daha doğrusu nedense pek bi insan canlısı çıktı. Telefonumu istemiş, arada bi arıyor, sürekli Whatsapp'tan yazıyor. Kocalarımız, kocalarımız diye garip garip geyikler yapıyor. Biraz tedirgin edici olsa da çok umursamıyorum. Ne zaman yazsa, "Canım şu an çok işim var, ben sana döneyim" diyor. Bir daha dönebilene aşk olsun. Dün de düğün için makyajı nerede yaptıracaksın falan diye sordu. Daha zamanını

bile konuşmadığımız düğünün makyajını düşünecek kadar da salak olamam heralde. İşte çok iyi bir tanıdığı varmış, bi bak falan yazdı. Kuaförden konu açılınca ben de manikürcü sordum, tabii ki şak diye adresi verdi.

Ertesi gün gittim bi güzel. Oturdum sıramı bekliyordum, aaaa bi baktım, bu çıktı geldi. Yani evet bana tavsiye eden oydu ama hemen de arkamdan gelinir miymiş canım. Yine o mükemmel sümsük kocasını övdü övdü durdu. Sonra yetmedi, kendi hayatını övdü, daha da önünü alamadık, bu kez anasını babasını övmeye başladı. Artık fenalık geçirecektim ki aldılar beni.

Ayaklarımı falan soktum suya, bi elimi kıza verdim. Konuşmayalım diye diğer elimle de telefonla uğraşmaya başladım ki bizimki yine geldi yanıma. Ayaklarıma baktı baktı baktı:

-Ayy baya olmuş yaptırmayalı heralde. Ben hayatta yaa, imkânsız bir hafta uzasın evde uyku uyuyamam!

-Ya bu kez çok şey yapamadım yani böyle işim çok vardı…

-Bak benden sana tavsiye, sende tam evlenince yayılacak gibi bi tip var.

-O ne demekmiş?

-Evde her zaman bakımlı olmalısın, adam geldiği zaman seni pırıl pırıl görmeli. Sevgililik gibi değil evlilik, bambaşka. Kadın, adam artık benim diye salıyor kendini; adam, kadın nasılsa evde diye dışarı bakmaya başlıyor. Olay kadında bitiyor yani…

-Ya sen Londra'da okuduğuna, çalıştığına emin misin? Komşumuz Hacer abla gibi anlatmaya başladın da…

-Ya işte, Türk kızları hep bu yüzden kaybediyor, canım bak kadın olmanın sana verdiği şeylerden utanmaman lazım.

-Kim utanıyor ya, utanmıyorum!

-Erkek için öyle yapmam, bunu yapmam demek size modernlikmiş gibi geliyor ama öyle bir dünya yok. Evliliğin ilk şartı kadınlığından utanmamak.

-Daha bir yıl olmamış siz evleneli, akıl vermek için biraz erken di mi?

Sonra ne konuştu hatırlamıyorum bile, daldım gittim telefona. Kızın içinde bi mahalle ablası yatıyormuş meğer. Baktı dinlemiyorum, gitti yerine oturdu sonradan. O sırada da dükkânın olduğu apartmanda cenaze varmış, onu götürüyorlardı, kuaförde onun muhabbeti yapılıyor. Ölen kadının hikâyesini anlatıyorlar. İlginç geldi bi, dinleyeyim dedim…

Apartmanın sahibiymiş, kan kusturmuş çocuklarına. Herkesi herkese düşüren, bir kere ağzından iyi kelime çıkmamış bir kadınmış. Bütün sülalesi birbirine girmiş bunun yüzünden, öyle bela biriymiş ki artık parayı pulu buna bırakmışlar, çekmiş gitmiş herkes. Son 10 senedir de yatalak kalmış, elini ayağını kullanamıyormuş.

Ölmüyormuş ama çok acı çekiyormuş. On sene boyunca bir yatakta hiç konuşamadan geçirmiş. Çocuklarından biri bakıcı tutmuş, kimse de ziyaretine gelmemiş. En son geçen gün, küçük oğlu seneler sonra bi göreyim demiş, oğlanı görmüş iki gün sonra ölmüş.

İşte bunlar da böyle kötü biri olursan sonun budur, kötülük dünyada cezasını bulur falan gibi laflar söylemeye başladılar. Beni bir aldı mı bir korku.

Ananem de pek iyi bir insan sayılmazdı, insanlara çok çektirmişti. Hayatı para üzerine kurulu bir kadındı. Hep en süslü elbiseleri olsun, en pahalı şeyleri taksın, etrafında bir sürü insan ona hayran olsun isterdi. Oğulları yanında kalsın diye kaç evlilik yıktı. Sonunda ne oldu, İzmir'de senelerce kimse onu arayıp sormadan hasta bir şekilde yaşadı. Çok kötüyüm dedi, bir kişi gitmedi yanına. Ölüyorum dedi, kimse inanmadı. Kapısı çalınsın diye bekledi, bekledi sonra da göç edip gitti kadıncağız. Demek ki kötü insanların sonu böyle oluyor, yapayalnız kalıyorsun, tek başına kimsesiz ve insanlara muhtaç bir şekilde.

Bırrrrrrr korkunç, yalnızlık adı bile insanın tüylerini diken diken ediyor. Kötü biri değilim, yani umarım değilim. Biraz fesat, azıcık sinsi ve dedikoducu bir yapım olabilir ama insanları birbirine düşürecek kadar değil. Yaa, nasıl değil, birbirine düşürdüğüm kişileri toplasan Toki onlara yeni site yapar!

Ya ben de öyle olursam, ya beni de kimse aramazsa, ya kendi kendime dört duvar içinde ölmeyi beklersem…

Artık iyi bir insan olmalıyım, her sene yaptığım Karma listemi yeniden çıkartıp bu kez gerçekten insanlardan özür dilemeliyim. Belki de aşk konusunda bu kadar şanssız olmamın nedeni budur. Bütün sevgililerimle evlenmeye karar verip, son 6-7 ay kala göt gibi ortada kalıyorum. Parmağıma yüzük takıldığı an bir lanet başlıyor, annesiyle tanışınca lanet katmerleniyor, sonra, aaa ne oldu ya, yine mi olmadı!

Şuna baksana, üniversitede Ankaralı; tam âşık olduk, her şey rayına oturdu. Hiç beklemediğim halde yüzüğü taktı, kavgalar başladı. Ardından annesiyle bi tanıştım, sonsuza kadar kaybettim adamı. Üstelik nikâh için gün bile almıştık.

Sonra Pekmez; tam hayatımın aşkı dedim, beni evirip çevirip adam edecek tek kişi dedim. Efendi, güzel yüzlü, tatlı, beni seviyor, anlıyor, dinliyor. İstanbul'a beraber gidecektik, her şey hazırdı, her şey süperdi. Annesiyle bir tanıştım… Kendimi adamı aldatırken buldum. Çok sarhoştum çünkü, öyle ki aynı yerde çalıştığımız için bütün çevremiz gördü. Sonsuza kadar kaybettim.

Erik; başıma gelen en güzel şeydi. Komikti, fırlamaydı, eğlenceliydi. Pekmez'in arkadaşıydı ama olsun. İmkânsız diyordum bu adamı avcumun içine almak. Pat yüzükle çıktı geldi. Her şey tam güzel gidiyordu ki, annesiyle tanıştım, adam İngiltere'ye taşındı.

Bu bi lanet işte, hayatım boyunca yapayalnız kalcam.

Allahım, Ceri'nin annesiyle tanışmamam lazım, bu işin bozulmaması lazım. Onu sonsuza kadar kaybedemem. Artık iyi bir insan olmalıyım; dedikodu yok, insanların arkasından atmak tutmak yok, kötü düşünmek yok, fesatlık asla! Herkese güzel hisler besleyeceğim. İnsanlara iyi davranacağım, onları dinleyeceğim. Kötü davrandığım kim varsa özür dileyeceğim. Bir yatakta senelerce beni görmeye gelsinler diye bekleyemem.

Hatta önce şu Sırık'tan başlayayım, onunla buradan sonra bi yemeğe çıkalım. Ya da dur ya, hiç çekemem şimdi, ona gelene kadar kimler var daha. Yemekte mıymıy edecek, "Ay onu

yeme, bunu yeme gelinliğe nasıl gireceksin" diye beni sinir edip içimdeki iyiliği sömürecek. Ona sonra bakarım.

Bu kez kötü olmayacak, iyi düşün Pucca, sen bu laneti yıkabilirsin. Neleri yıkmadın bu mu sana koyacak!

Özrü Kabahatinden de Kırıcı

Her sene klasik olarak yaptığım bir Karma defterim var. Ne zaman böyle iyilik-kötülük Samanyolu sırlar dünyası tarzında bir hikâye duysam, hemen yaptığım kötülükleri sıralıyorum. Hepsinden özür dilemek için hamle yapıyorum, "Amaaan, şimdi kim arayacak, kesin unutmuştur. Aa, numarası yok, ne diyeceğim yani karşısına çıkıp" diye düşündüğümden o defter öylece kalıyor. En azından bi adım atmış oluyorum, bence bu da iyi bir olay. Ama bu kez başarılı olacağımdan eminim. Elimde kaybetmek istemediğim bir ilişki var. Evettt bakalım, şimdi kimlerden özür dilememiz gerekli…

Halamlar

Yani, halamlar ne kadar beni bunaltmış, boğmuş, yormuş; beni her gördüklerinde yerin dibine sokuyor olsalar bile ne-

ticede beni onlar büyüttü. Benimki nankörlük, hangi akraba normal ki! Zaten bir tanesini arasam, yeter. O ona söyler, o ona derken üçü de aradan çıkar. Süper, arayalım bakalım.

-Halacım nasılsın, iyi misin?

-Numarayı tanıyamadım pardon!

-Benim hala, ben büyük yeğen. N'apıyorsun, uzun zaman oldu…

-Niye aradın sen, bişi mi oldu? Kız babana mı bişi oldu. Hiii aha ben dedim, kardeşine bakamadın di mi, oralarda kurda kuşa gitti kız. Amaa belliydi, demiştim ben, o öyle her tarafını göstere göstere giyinirse olacağı bu. Ahh gitti gitti, vallahi rezil olduk şimdi.

Zaten ablası yattığını kalktığını yazıyor dediler, sokaklara çıkamaz olduk. Mahallede gezemez olduk, bi de kardeşi çıktı. Ayy siz bizi öldüreceksiniz. Ahh o babanı kullandınız, o babanı sömürdünüz sömürdünüz. Adam sizi mutlu edecek diye kaldı iki kilo. Ayy n'apcaz şimdi, nerelere gidelim Kapa, kapa telefonu!

Geç bu maddeyi, özür diledim say, olmayacak bu iş. İkinci olarak kimi üzdüm bakalım.

Esma Ceyhan

Her ne kadar kendisi fitnecinin teki olsa da neticede kıza bir kötülük yaptım mı yaptım! Gittim delice âşık olduğu adamla beraber oldum, daha ne olsun. Sonra yine birlikte olmuşlardı en son ama artık geçti bitti. Belki hâlâ birliktelerdir, bak ne güzel işte olgunluk bu. Eski sevgilimin mutluluğunu da düşünüyorum.

Arıyorum, inşallah açmaz, inşallah açmaz… Allahım az önce iyi bi fikirmiş gibi geliyordu ama telefon dıtladıkça sanki hata yapıyormuşum gibi geldi. 3 kez çaldı, neyse açmıyor hâlâ benden nefret ediyor. Hah affetmesin ondan bişi olmaz. Ohh çok şükür. Ve tabii ki aradı:

-Iı şey, n'apıyorsun. Ben rehberimde adını görünce bi...

-Kimsiniz, telefonunuzu kaydetmemişim.

-Ben, şey Pucca.

-Ne oldu, neden aradın beni?

-Numaranı gördüm, eski eskide kalsın şeyiyle ben şe'yapayım dedim.

-Bebek için aradıysan, şu aralar en son duymak istediğim senin sesin.

-Neee! Bebek mi? İnanmıyorum hamile misin? Ya ben çok sevindim, nasıl, kaç aylık, kız mı?

-Arama kızım beni, sana ne o kenafir gözlerinle çocuğumu etkileyemezsin!

-Aşkol ya, ben gerçekten iyi niyet...

-Sanki bilmiyorum neden aradın... dıt dıt dıt…

Aa kapattı beyinsize bak ya, buradan oraya nazar ışını mı yollanırmış! Yalnız bu, bu kadar sinirlendi de acaba Erik'le mi… Erik'i arasam mı, yok ya ne arayacağım, ona özür mözür borcum yok. Eve geldiğimde, "Canım ben İngiltere'ye gittim, hasta olma bu ilişki bitti!" diye bi not yazıp beni terk etmişti.

Ama Pekmez'i arasam iyi olacak. Nasılsa artık nişanlıyım, evlenmek üzereyim, aradan yıllar geçti sayılır. Başkasına âşığım, o da heralde o domuzla hâlâ evlidir. Gayet medeni mede-

ni konuşabiliriz. En iyi o anlar beni, zaten ilk Karma defterimi de onunla yapmıştım. Hem anılardan da bahsederiz.

Pekmez iyi insan iyi olmasına da, Ceri bu duruma ne diyecek acaba? Yani adam gelse, "Canım ya, bugün kadının birinin cenazesini gördüm. İçim tuhaf oldu, eski karımı aradım konuştuk uzun uzun..." falan dese, büyük ihtimalle hoş karşılamam. Ne hoş karşılaması be! O tabutun içine gömerim ikisini de! Neyse Pekmez, yapacak bişi yok, senin de ahın kalsın bende n'apalım. Zaten ben arasam senin domuz karın bu kez bıtbıtlanır.

Eski çalıştığım yerde Barış abi vardı. Adam dünya iyisiydi. Ankara'dayken bana yapmadığı yardım kalmamıştı. Sonra oğlu hastalanmıştı, İstanbul'a hastaneye geleceklerdi. Onlara sizi karşılarım dedim havaalanından. Uyuyakalmıştım, sonra da nerdesin nerdesin şeyiyle arıyor diye, telefonu bütün gün kapalı tutmuştum. Biraz öküzlük yapmışım gerçekten. Bunun telefonu yok ama Facebook'ta falan kesin vardır. Hiii Pucca, bişi dicem yalnız. Ya çocuğu çok hasta olduysa, ya senin yüzünden hastaneye gidemedilerse. Ya yolda falan başlarına bişi gelmişse ve sen şimdi bunu öğrenirsen. Yok canım daha neler, olmamıştır.

Adam Facebook'ta yok, aha valla bişi olmuş. Adamı öldürdüm, ayy gül gibi çoluklu çocuklu iyi kalpli Barış abimi öldürdüm! Allahım ben ne yaptım, ayy peygamber gibi adamı öldürdüm. Ya da çocuğunu öldürdüm, bu da dayanamadı astı kendini. Hii, iki dakika uyuyacağım diye koca bir aileyi yok ettim. Tabii her şey mubah bana, tabii lanetlenirim. Nerdesin Barış abi ya, orta yaşı geçgin her birey gibi senin de bi Facebook hesabın olması lazımdı. Oralarda Mevlana sözleri paylaşman lazımdı. Yok, vallahi yok adam!

Facebook hesabı yok diye adamı öldürme be hemen! Dur, Özlem online. Hâlâ buranın chat kısmını kullanan var mı ya, çok ilginç. Hadi ölmemiş olsun, hadi yaşıyor olsun.

Korkmaya gerek yok, adam yaşıyor. Üzülmeme de gerek yok, karısını çocuğunu bırakmış, bi Rus'la evlenmiş. Bu da benim yüzümden değildir heralde. O kadar da iyi bi insan değildi zaten, habire memelerime bakıyordu konuşurken, çizelim üstünü.

Üniversiteden Murat

Bu da çok tatlı bir çocuktu, o zamanlar dişçi bi çocuğa yazıyordum, bu da böyle bi aklımı bulandırıyordu. Yedekte tutayım dedim ama alıcısı da fazlaydı. O yüzden bunun hakkında cinsel hastalığı varmış diye bi dedikodu yaymıştım. Yurtta pek bi büyümüştü bu olay, sonra üstüne daha da hikâyeler eklenmişti. En son benim kulağıma, Kızılay'dan AIDS kapmış, kimseye söylemiyorlarmış devlete dava açmışlar şimdi diye bir şey gelmişti. Bu kadar dallanıp budaklanacağını hiç bilmiyordum, hatta oha ermiş miyim neyim hissetmiştim falan demiştim.

Bunu aramasam mı acaba, hep içimde de kaldı ama gelip beni vurabilir bence. Hatta vursa ceza bile yemez o derece. En son evlendi diye biliyorum, hatta, "Ayy, Murat AIDS falan değilmiş, mantarı varmış herhalde boşuna vermemişiz, çocuk evlenmiş" diye geçenlerde yazmışlardı bana. Bence bunu ara-

mayayım hiç, kalsın öyle. Bazı şeyler gizli saklı olsa da olur, bişi olmaz.

Yalnız aklıma bir şey takıldı, ya Erik'le Esma Ceyhan mı evlendi acaba? Bir de çocukları olacak. Offf, hayır kafaya taktığımdan falan değil. Ama benden ayrılan herkesin evlenmesi bi garip değil mi? Yaa kafaya taktığımdan tabii, nasıl evlenirler oğlum! Nasıl ya, bir de çocuk yapmışlar. Benim önce evlenmem lazımdı. Erik ya, hayatımda bir senden pişman oldum sanırım.

Neyse, Facebook açıkken ona da bakayım bakalım. Eğer onla evlendiysen, hakkımı zaten helal etmemiştim, milyon kez etmiyorum şimdi. Çocuğun günahı yok, çocuğunuz mutlu olsun da siz özellikle de sen çok mutsuz ol, böyle her gün ağla, ben nasıl gül gibi Pucca'dan oldum diye. Her gün delir böyle. Ya da neyse ya delirme, sen delirince hiç eyvallahın olmuyor, hayatımda biri var mı yok mu, bu kızın anasını siktim beni affeder mi diye düşünmeden arıyorsun, geliyorsun. Sonra al başına bela.

Bakalım Erik efendi neler yapmış. Bazı fotoğrafları görünüyor. Mutlaka düğün fotosu koymuştur, eşşek değil. Sanırım evlenmemiş ya bu, ay kilo mu almış ne. Aaa yine İngiltere'ye gitmiş, orada yaşamaya başlamış. Hâlâ etrafında orospular, hâlâ hiç değişmemiş... Yorumlara bak bi de, ay seneler önce kızın biriyle konuşmasına izin vermiyordum. Kankayız, dosttuz ayağına buna asılıyordu. Hâlâ aynı, hâlâ... Aman ya neyse, daha da bakıp sinirimi bozamayacağım.

Sonra kalktım, Ceri gelecek dışarı çıkacağız diye üstümü değiştirmeye odaya gittim. Ceri geldi, salonda beni bekliyordu. Ardından, elinde laptopumla yatak odasının oraya geldi. Suratı dünyanın en sakin adamı gibi dururken, laptopumu aldı yere fırlattı. Ne olduğunu anlayamadım bile, yerden almak için eğildim. Laptopun üstüne bastı. Yine yüzünde aynı sakinlikle:

-Bu ilişki sonsuza kadar bitti, şimdi sen git eski sevgililerinin fotoğraflarına bak!

Arkasından ay, dur yanlış anladın. Evlenmiş mi diye baktım, Karma, felsefe, lanet falan diye bağırsam da beni dinlemedi. Çekti kapıyı çıktı gitti. Allah belanı versin Erik ya, yokluğun bile zarar yokluğun!

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Her Kavga Edişimizde Bir Peri Ölüyor

7 saat 22 dakika telefon görüşmesi, 89 mesaj sonunda Ceri ikna oldu. Yaa gerçi o yaptığını ben yapsaydım, kavga konumuz kızın fotoğraflarına ne bakıyorsun değil; sen benim bilgisayarımı nasıl kurcalarsın olurdu. Ama işte o olunca işler değişiyor tabii. Sevgililiğin en nefret ettiğim yanı bu işte. Yanlışlıkla aran bozulunca yapmadığın maymunluk kalmıyor. İyi tamam, bana inanmıyorsan bu ilişki zaten bitsinden bir başlıyorsun... Neee olurrr bana inan, allaaah belamı versin kötü niyetim yoktu diye ağlamalara kadar gidiyor.

Ben sana artık nasıl güvenecemler, yok işte her şeyin içine sıçtınlar. Ben sana çok anlam yüklemişimler. Şimdi yıkılan güvenim nasıl gelecek bilmem ne. Off sanki yatakta bastın. Uzattıkça uzattı, sündürdükçe sündürdü konuyu. Ceri ile be-

raber olmanın en kötü yanı, biz hiç kavga etmiyoruz. Direkt ayrılıyoruz!

Aslında bakma, bu hafta 4. ayrılışımız. Ama nasıl ayrılıyoruz, kavga etmeye bi başlıyoruz,

"Bitti!"
"Aa iyi, bittiyse bitti!"
"Asıl sana bitti!"
"Bu kez gerçekten bitti!"

10 dakika sonra, "Ne yiyelim"...

Evin içinden çıkmadığımız sürece ayrılmıyoruz. Ama bir taraf gitmeye çalışıyorsa işte o zaman sorun oluyor. O da genelde ben oluyorum. Arabayı kullanırken kapıyı açmaya çalışmalar. Yemeğin ortasında kalkıp gitmeler. Yolda önden hızlı hızlı yürümeler. Yani biliyorum ki ne yaparsam yapayım Ceri arkamdan zaten gelecek. Bizim de kavga etme tarzımız bir anda buna dönüştü.

Mesela bu haftaki ayrılıklarımızın nedeni:

Gece uyumaya giderken, orta sehpanın üzerinde olan şeyleri bulaşık makinesine atmıyormuşum. Her gece bunu o yapıyormuş, ben fosur fosur uyurken. Bi kere gecenin yarısı bundan bi kavga ettik, sonra bu kendi kendine karar almış, artık masayı toplamayacakmış. Sabah kalktığımda da yatakta debelendim, aklıma orta sehpa gelmedi diye kıyamet koptu. Sehpanın üzerinde ne var ne yoksa duvara fırlatıp tuzla buz yaptım. 45 dakika boyunca birbirimize basbas bağırdık. Sonra ayağıma cam battı, "Ooo bebeğimin ayakları pati pati basar, camlara mı değermiş" diye sorunu hallettik.

Sigara izmaritlerini tabakların ya da bardakların içine atmamasını sanırım bir milyon kez söyledim. Ama yok, yine geldiğimde bir gördüm ki bardağın içine atmış. Sonra olay nasıl oraya geldi bilmiyorum ama en son kapıyı açmazsan pencereden atlarım diye bağırıyordum.

Malum, hâlâ aynı eve taşınmadık, ben kendi evime gittiğim zamanlar Ceri'ye bir haller oluyor. Beni bıraktıktan 15 dakika sonra geri dönüyor, bu kez bende kalıyoruz. Öncesinde ayarlama yapıyorum işte, bizim kızları çağırıyorum. Herkes bizde, Ceri de bizde. Hani kız kıza toplanmışız falan anlasın diye bekliyorum. Onun yerine, sürekli arkadaşlarınlasın, onlar yüzünden beni ihmal ediyorsun. İnada bindirdi, bu kızlarla olma mevzumu. Onlarlayım dediğim an, sanki, "Tatlım, mahallenin erkeklerini topladım, oramı buramı öptürüyorum..." demişim gibi sinirleniyor. Eve gideyim artık diyorum, "Ne oldu, kızlar geliyor di mi? Koş koş, bana bu kadar heyecanla gelmezsin geç kalma aman!"

Aaa, evden çıkışlarımızı unutmamak lazım. Sürekli onun yüzünden bir şeylerimi unutuyorum, sonra salak ben oluyorum. İki ayağım bi pabuçta devamlı.

"Hadii, hadii, hadii, ne zaman çıkacak, eeee kaç saat oldu, ooff hâlâ n'apıyorsun içerde, eeee gitmeyelim!"

Derin derin soluk alışverişi, gözlerini devirerek bakması falan. Bi hata yaptığım zaman, dünyanın sonu gelmiş gibi davranması. Sonra zaten, "Çıkmıyorum lan, sen çık, hazırla-

namadım işte!" diye bi giriyoruz birbirimize, sonrasında ağladığım için makyajımı arabada yapmak zorunda kalıyorum.

Bir de araba kavgalarımız var ki dillere destan.

"Nereye gidelim?" diye bana sorma yani, kaç sene geçti. Bangır bangır her yana yazmışım, bu sorudan nefret ediyorum diye. Arabaya biniyorum... "Nereye gidiyoruz?" Ananın... töbe töbe...

Sonra bir yere gidiyoruz, bak ağzımı açmamışım. Yüzüme bile bakmamış hatta, sırf pislik olsun diye; "Hah ne oldu, beğenmedin di mi? Yok beğenmedin. Gidelim ya, hadi benden bu kadar, aklım buna yetiyor. Hah sen söyle..."

Bu arada bu nereye gidelim mevzusundan buz gibi soğumamın en büyük nedeni de kendisi. Hayatımızda bir kere olsun, bir kere benim götürdüğüm herhangi bir yerden memnun kalsın. Sürekli sorun, sürekli şikâyet, sürekli, "Ben sana demiştim, diğer tarafa gidecektik"... Eğer fikir ondan çıkmamışsa Ceri'yi mutlu etmek imkânsız.

Bence bizim sadece kavga etmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Böyle çok, "Nasılsa avucumun içinde" diye yıprattıkça yıpratıyoruz sanki. Bazen bu kavgaları düşünüp, lan yanlış mı yapıyoruz diye aklıma gelmiyor değil. Ama sonra o kadar kolay barışınca, o kadar güzel unutunca her şeyi, yanlışsa yanlış, sanki neyi doğru yaptım ki.

Tatlım, Beyaz Atlı Prens Demişsin Ama Bu Sadece At!

Aynanın önünde son kez bi kendime baktım, "Allah kahretmesin seni Pucca, büyüdün kız şu haline bak!" dedim. İçerde müstakbel, daha doğrusu müstakbel olacak kocam var ve ben uzunca, kenarları baroklu beyaz aynanın karşısında hazırlanıyorum.

Üstelik gece sarhoş olup, orada burada sızıp kusmaya değil, arkadaşlarımızın düğününe gidiyoruz. Düğün biraz iğreti bir his uyandırdı biliyorum ama yetişkinlerin dünyası böyle olmalı. Her önüne gelen benden önce evlendiği için her hafta sonu orada burada delice eğlenmek yerine kıçlarına soksunlar diye altın takıyorum.

Neyse, sinirlenmemem lazım, iki kaşımın ortasında ufak bir çizgi oluşabilir! Hah! Ben diyorum nerede kaldı, içerden benimkinin sesi yükselmeye başladı bile:

-Eee, hadi ama çocuklarına takacaz altını düğün bitecek!
-Geliyoz işte be! Bana mı evlendiler, beklesinler!

Arkadaşlarımızın düğünü dedim de ben burada kimseyi tanımıyormuşum yahu... Ceri de tebrik etmeye bi gitti, bir saat oldu takılı kaldı orada. Bir saat boyunca birazdan gerdeğe girecek biriyle ne konuşabilirsin Allah aşkına. Hayır, sonra kavga çıkarınca ben suçlu oluyorum. Malak gibi kaldım ya masada.

Ona doldurulan şarapları da içmekten zaten birazdan sarhoş olup masaya sızıcam. Dünyanın en sıkıcı düğünü, mübalağa yapmıyorum gerçekten çok sıkıcı. Klasik müzik çalıyorlar, kimse dans etmiyor, birazdan canlı müzik olacakmış ama onların da ne çalacağını bilemiyorum doğrusu. Çocuk bile yok düğünde, davetiyeye kıpkırmızı yazmışlardı, çocuk getirmeyin... Yaşı geçkin doktor düğünü de böyle oluyormuş demek ki. Sofistike düğünü de hayallerimin arasından çıkartabilirim. Mahalle düğünü falan olsaymış keşke, birkaç insana bakar dalga geçerdim.

Tam Ceri'ye doldurulan şarabı götürmek için elimi attım ki karşı tarafımda oturan çiftin kızıyla göz göze geldim. O gözlerinde bana acıyan bakışları, "Kızı düğüne getirmiş, atmış buraya siklemiyor" duruşunu hissettim. Hemen ona doğru eğildim, sanki açıklama yapmak zorundaymışım gibi:

-Bu yaz evleniyoruz da düğün masraflarını falan konuşuyor herhalde, saatlerdir gelemedi.

Önce öyle bön bön baktı, tabii oturup eşim düğün masrafından kaçmak için uğraşıyor demeseydim iyiydi ama n'apalım.

-Biz de bir ay sonra, tebrik ederim.

Hemen sandalyemi çekiştirdim, kocasına şöyle bir göz ucuyla baktım. Uzun saçlı, doksanların rockerları gibi deri ceket giymiş, sakalının da ucuna bi toka takmış baya bir şişmanca bir adam. Kız da güzel çıtı pıtı bişi, ne bulduysa bu ayıda diye düşünürken sonunda geldi Ceri. O da masaya oturunca 10 dakika içinde çiftler muhabbeti yapmaya başladık. Neyse en azından konuşacağım birileri var artık. Bir taraftan da Ceri'yi alttan cimcikliyorum, bu saatlerce masada kalmamın hesabını vereceksin diye.

Yeni çift arkadaşlarımız bize kendi iğrenç aşk hikâyelerini anlatmaya başladılar. Açıkçası umurumda olmadığı için garsona biraz daha içki söylemek üzere bakınmaya başladım. Tam o an o uzun saçlı ayının ağzından, geçen gün falcının söylediği benim evleneceğim adamın adı çıktı. Masaya ellerimi koydum, hangi okuldan mezun olduğunu sordum! Allah kahretsin, kocam karşımda! Adam iletişim mezunu!!!

Allahım bu bir rüya olmalı, bu korkunç bir şey. Ben bununla evlenemem. Ceri'nin o gelin topuzundan bile nefret ederken bu upuzun saçlı! Ayran içerken sakalları hep ayran oluyordur. İğrenç, iğrenç ben bu adamla evlenemem. Ama işaretler bunu gösteriyor. Ne demişti falcı: "Yanında bir ka-

dınla gelecek, çok kalabalık bir yerde tanışacaksınız. Ayın 18'i ya da 24'ü gibi." Bugün ayın 18'i!

Şu an adamı pür dikkat kesilmiş bir şekilde dinliyorum, reklam ajansındaymış ayrılmış, bi tane müzik grupları varmış, orada kendi hallerinde takılıyorlarmış. İşini sordum, müzik grubunda takılıyorum dedi, üstüne basa basa.

-Yanlış anlamazsanız, peki bu grupta çalmada para var mı?

-Çok yok, malum artık...

-Tamam, tamam ben anladım. Peki hiç başka iş yapmayı düşündün mü?

-Hayır, takım elbise kravat takma bu sistemin köl...

-Tamam, anladım...

Sinirlendim, arkama doğru yaslandım, ellerimi bağdaştırdım. Ceri döndü, kulağıma doğru:

-Adama bile trip atıyorsun, bi kendine gel!

Adamaymış, o adam dediğin benim kaderim. Allahım bu nasıl bir kader, çoluğumuzu çocuğumuzu neyle besleyeceğiz. İnşallah benim param yeter, ya yetmezse. Belki aileden zengindir. Valla benim babam bana zırnık koklatmaz, biliyorum. Dayanamayacağım, boğazımı temizledim. Çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi kafamı titreterek, yine onlara doğru eğildim:

-Yanlış anlaşılmak istemem ama evleneceksiniz, nasıl yaşamayı düşünüyorsunuz?

Kızın bakışlarını hissedince susmak zorunda kaldım, yine arkama yaslandım. Bir taraftan da bakıyorum, ya adamın bir tane güzel yanı yok. Yani evet, benim bulduklarımda yakışıklı değil ama yine de ilk gördüğüm an boynu güzel, ensesi iyi, sırtı şöyle diye kendimi kandırabiliyordum. Bu koltuk altını bile almıyordur eminim. Her gün litre litre bira içiyordur. Çocuğumun geni bir alkolikten gelecek!

Nasıl birlikte olmaya karar verecez acaba, bu olayın neresinde bu adamdan hoşlanacağım çok merak ediyorum. Tuvaletin orada kayıp, kafamı yaracağım sanırım. Hafızamı kaybedeceğim, bunu görünce bu adama âşık olacağım. Ya da burada bir yangın çıkacak, bu beni kurtaracak ben de hayatımı kurtardı diye evlenecek miyim acaba? Yok, bence dünyaya uzaylılar saldıracak, herkesi öldürecekler. Bi tek ikimiz kalacaz, insanlık soyunun devamı için çiftleşmek zorunda kalacağız. Yaa o zaman Ceri de ölecek, babam, kardeşim.

Ne diyorum ben ya, gözlerim doldu uzaylılar saldıracak diye. Tövbe tövbe... Hah kalkıyorlar, aaa bana bakmadı. Aaa kocam bana bakmadı, resmen bana bakmadan gitti. Oha oha, çok ayıp yahu! Allah belanı versin senin!

Kurcaladıkça Sen Üzülürsün, Deştikçe Kendini Yaralarsın

Bazen Ceri'nin bana sormadan plan yapmasına sinir oluyorum. Bugün yemek için arkadaşlarına söz vermiş. Arkadaşı dediğim de yine o sırık ve beyinsiz kocası. Sevmedim işte onları, biliyorsun ne diye hâlâ hayatıma sokmaya çalışıyorsun. Bi yerde karşılaşırsak yapmacıktan bi iki öper, "Ay görüşemiyoruz tatlım, mutlaka araşalım" der, çeker gideriz. Evlerine gidip yemek yemeler falan ne oluyor yani? Hazırlanıyorum ama domuz gibi suratım, neyin var diyor bir de utanmadan.

Arabada ağzımdan tek laf çıkmadı, kilitledim kollarımı burnumdan soluya soluya bütün yolu gittim. Kapının önüne kadar "o evin ortasına her an sıçabilirim" mesajımı da verdim, kapı açıldı hoop ben bir anda değiştim. Ağzım kulaklarımda,

ellerim sonsuzluğa kadar açık, kıza bir sarıldım bir sarıldım. Sanki kaybolan kardeşimle karşılaşmışım gibi...

Ceri de alıştığı için bu halime artık, öncesinde bana, "Ne olur surat asma, bizi rezil etme!" gibi şeyler söylemiyor. Onun yerine kendini olaydan soyutluyor, sanki yanında ben yokmuşum gibi davranıyor. "Boşuna kavga çıkartıyorsun, insanların yanında yine değişeceksin, olan benim sinirime olacak..." diyor. Çünkü onun için önemli olan insanlar! Ben yanında kudurayım, yerden yere atayım kendimi, üç beş arkadaşının yanında sırıttım mı olay kapandı zannediyor. Geri zekâlı, sadece hanfendiliğim yüzünden, eş dost kız da amma öküzmüş demesin diye yapıyoruz heralde!

Girdik içeri, ev çok güzel! Bütün koltuklar bembeyaz, İngiliz tarzı döşenmiş mobilyalar, çiçekli tekli koltuk bile var. Perdeler bile çok şirin. Bi de benim koltuk takımıma bak, kiri göstermesin diye küf yeşil. İkea'dan topladığım kitaplıklarımdan bahsetmek bile istemiyorum. Sen ne kadar zevkli olursan ol, yanındaki insan höt dedi mi duruyorsun. Bir tane masa vardı istediğim mesela, biraz tuzluydu, kafamda aklımda onu almak vardı. Geceleri masa hayali kuruyordum o derece istemiştim kocaman bir şeydi. Ceri beyefendi masa masadır diye dandik bi tane alıp evin ortasına koymuştu. Sonra iki hafta boyunca o masayı kırayım da benim istediğimi alayım diye uğraştım.

Yine olmadı ama adam gitti daha kötü bir masa aldı.

Ayakkabılarımı bir çıkardım, kızın yanında bit kadar kaldım! Sokakta topuklularla hadi yine idare ediyorduk ama ayakkabıları çıkartınca da düdük gibi oldum. Hemen geri giymek için hamle yaptım. Uyuz suratını ekşite ekşite bakıp:

-Canım, biz ayakkabıyla girmiyoruz yalnız. Halılar beyaz çünkü.

-Aaa biz hep gireriz de alışkanlık kalmış CANIM!

Ceri'yle göz göze geldik, ayakkabıyla nereye giriyoruz diye suratıma baktı bön bön. Avrupa'da okumuş, Amerika'da yaşamış ama evinde çorapla mı dolaşacaz yani. Vizyonsuz!

Bizi hemen yemek masasına aldılar, bir sürü garip grup yiyecek var masada. Açık büfe gibi yapmış, her şeyi ortaya koymuş tabağına alıyorsun. Hepsi bana o kadar yabancı ki tabağıma hangisini alacağımı şaşırdım. Ceri hemen doldurdu, daha bir lokma ağzına atmadan klasik Pucca boklama konuşmasına başladı.

-Bak, millete neler neler yapıyorlar. Sen hâlâ makarnayı yak...

Evde etlerini cimcikleyeceğim, dilini koparıp sana yedireceğim öksürüğümü yaptım. Sonra da semizotu olduğunu düşündüğüm üzerinde soslar olan bir şeyi ağzıma attım. Öörrkkk. Kusacam, sirke mi koymuş buna! Ağzımın içinde dolanıyor, yutamıyorum. Evde bunu yemek diye Ceri'nin önüne koysam aylarca konuşur, beni bir daha mutfağa sokmaz. Suratımdan belli ettim sanırım, Uyuz böyle şaşkınlıkla baktı bana:

-Aa sevmedin mi yoksa?

Ağzımdakileri zorla yuttum, bir bardak suya uzandım, sonra o garip şeyi tabağıma doldurdum.

-Sevdim sevdim, içindeki tadı almaya çalışıyorum.

Ağzıma bir çatal daha attım, Allahım ölüyorum kezzap mı attın içine bunun. Ben onu yemeye çalışırken, Ceri yine sağ olsun benim ağzım dilim yok gibi bana dair şeyleri yine yine yine anlatmaya başladı.

-Pucca etobur sayılır aslında. Et yemediği zaman doyduğunu hissetmez.

Bir kere etobur falan değilim, sadece yemek yapmamak için akşamları sipariş verdiğim zaman tesadüfen içinde et olan şeyleri seçiyorum. Salatanın fiyatı da 20 lira dana etli bilmem ne bilmem neyin de. İki marul doğramışlar diye para vermek istemediğimden tercihim diğer taraftan yana oluyor. Uyuz, çatalını tabağının kenarına bıraktı, bir iç çekti gözlerime uzun uzun baktı ne diyecek diye bekliyordum ki:

-Ben vejetaryenim, bu evde maalesef et yemiyoruz ama istersen...

-Yoo yoo, yeter bunlar zaten her şey çok lezzetli.

-Aslında çok ilginç ve biraz duygulu bi olay yaşadım ondan sonra hayatımdan eti tamamen çıkarttım. İsterseniz anlatabilirim, sizin de belki düşünceleriniz değişir, ben de derin yaralar açtı bu olay.

Aldı yine sazı eline, ille gösterecek kendini. Sırf ortamda bik bik konuşmak için vejetaryen değilse ben ne olayım. Uyuz işte!

-Çok küçüğüm, dedem bir koyun getirmiş eve, bahçede onunla oynuyorum. Ona dertlerimi anlatıyorum, ilk hayvanım, ilk aşkım, canım benim. Bir sabah yine uyandım, çıplak ayaklarla koşarak bahçeye indim koyunumla oynamak için, işte o andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Dedem elinde kocaman bıçakla koyunumun boynunu kesiyor, insanlar ise onu izliyordu. Korkunç!

Sessizlik, derin bir sessizlik... Sırık'ın mırıltıları birazdan ağlayacak gibi duran bakışları ve onu teselli etmek için hamle yapan kocası. Ceri'ye baktım benimle aynı şeyi düşünüyor mu diye, o da hayatının en dramatik hikâyesini dinlemiş gibi şok içinde.

Bu ne be! Ben de sandım ki ne bileyim annesi babasına sinirlendi, kesti adamı kıyma makinesinden geçirdi lahmacun yaptı buna yedirdi. Böyle bir hikâyeden etkilenip et yememezlik nasıl yapabiliriz. Bir kere ilk hayvanım dediği koyuna isim bile koymamış, o kadar değerli bile görmemiş koyununu. Sonra bu hepimizin başına gelebilecek bir olay. Ben de görmüştüm, önce derin bir şok yaşamıştım, sonra babaannem "Kebap yapcez onlardan ya, kuşbaşı lop lop yicez" diyince, "Oleyyyy kuşbaşıı" diye çığlıklar atmıştım.

Yemek bitti sonunda ama bir şey yiyemedim, koltuklarına oturduk. Allahım koltuklar o kadar beyaz ki nasıl oturacağımı bilemiyorum. Birer tane de şarap verdi elimize Allahtan beyaz istedim, koltuğa bir yudum dökülse biterim çünkü. Bu yine başladı bir şeyler anlatmaya.

-Yerli şarap içemiyorum, içene de açıkçası saygı duymuyorum. Şarap, hayatındaki kalitenin ölçütüdür çünkü...

Bu kız bu konuşmaları nereden buluyor acaba? Yani hayatta aklıma gelmez, içtiği şarap yüzünden insanlara saygı duymamak... Ya da eşi dostu evime çağırıp şarap zevkimi anlatmak. Ben de muhabbet açmak istiyorum ama araya giremiyorum. O kadar garip şeylerden bahsediyor ki Ceri için hava hoş tabi, yine aldı telefonunu eline ayı gibi koptu ortamdan. Kız gözlerini de çekmiyor konuşurken, ne anlattığı konusunda da zerre fikre sahip değilim, sırıtıyorum öylece. Sussa da ben konuşsam diyorum, en azından konuyu değiştirsem. Yoksa suratına suratına esneyeceğim. Baktım kaçış yolu yok, bari banyosunu kurcalayayım dedim.

En son Ceri ile misafirliğe gittiğimiz zaman tuvaletlerini tıkamıştım, ondan beridir kimsenin evinde tuvaletimi yapmıyorum. Şimdi sadece kurcalamak ve Sırık'ın bayık konuşmalarından kurtulmak istiyorum. Girdim banyoya, tanrım uyuz bir orospu olabilir ama zevki harika! Bu nasıl bir banyo 2 artı bir ev gibi yahu. Şuraya bana bir yatak atsa yaşarım yemin ederim. Bambular falan var banyoda, her köşenin ışığı ayrı, özenle dizilmiş havlular, sabunlar, minik minik biblolar. Saatlerce izleyebilirim bu banyoyu. Hemen duş jeli hangisiymiş, şampuanı neymiş diye açtım bakmaya başladım. Kızın banyo dolabında bir servet yatıyor.

O şampuanları görünce gözlerim döndü! Bir sürü ıvır zıvır ayak, boyun, uyluk kremleri. Garip ne olduğunu anlayamadığım üzerinde Fransızca yazan şeyler. Her şey çok güzel, her şey ama... Makyaj malzemelerini aradım bulamadım. Yatak odasındaki banyodadır kesin. Keşke yatak odasını da kurcalayabilsem. Hatta bütün evini, saatlerce kurcalasam ne güzel olur. Bunlar ne kadar para kazanıyor ya böyle! Kremlerden birini elime aldım, altın renginde pırıl pırıl parlıyor. Gözlerimi alamıyorum kocaman kutunun içinden. Azıcık orama burama sürdüm. Sonra bi başkası derken, tak elimden düştü. İçi baya bir döküldü. Elimle hemen yerden toplayıp kutusuna koymaya çalıştım. Oraları da hemen yüz havlusuyla sildim.

Kurcalama faslım bitti, içeri döndüm şarabını elime alıp hangi konunun hangi sıkıcı aşamasında kaldı diye dinlemeye başladım. Rus votkasıyla diğer votka arasında farkları anlatıyor. Ya ben bu kadar çok alkolle ilgili şeyi bilsem, alkolik, sarhoş boş beleş insan diye kimse beni ciddiye bile almaz. Bu kız anlatınca nasıl kültürlü duruyor anlam veremiyorum. Konuşurken yine gözlerimin içine baka baka anlatıyor. Sonra bir anda mimikleri değişmeye başladı, bi afalladı.

-Canım sen benim bacak için kullandığım kremi yüzüne mi sürdün?

-Hah, ne!

Ceri kaldırdı telefondan kafasını yüzüme bir baktı, kahkaha atmaya başladı. Uyuz ve kocası da gülmeye başladılar. Lan ne oluyor! Ayağa kalktım, banyoya gittim, aynada göreceğimi gördüm. Suratım da parça parça turunculuklar var. Bozuk portakal kabuğu renginde. Sadece suratımda değil, dizlerimde de var. Hatta yerde bile. Havlu bile turuncu. Yuh, ne kremmiş yahu. Dizlerimi suyla bi sileyim dedim ama nafile.

-Ya yüzüm kurumuştu, kenarda görünce onu bi süreyim dedim.

-Aa çok ilginç, dolabın arkasında bir yerde olması lazımdı onun.

-Off bu da, insan kremlerinin yerini mi bilir. Karıştırdım işte ne var, ne ya! Zaten rezil olmuşum bi de üstüme geliyor.

-Bir de üzerinde kocaman Fransızca yazıyordu, ah be canım keşke okusaydın. Fransızcan yok mu yoksa!

Hıı var Fransızcam, kursa gittim birinci gün hoca, "Zor bir dil Fransızca" diye bir cümle kurdu, bir dahaki uğrayışım paramı almak için oldu. Zormuş yani dil, ne diye yükleneyim kendime diye düşünmüştüm. Off buradan nefret ediyorum şu an, suratıma bakıp sırıtıyorlar resmen. Hiç bu kadar küçük düşmemiştim derken elimi koltukta her dayadığım yerin turuncu olduğunu gördüm. Allah kahretsin. Şu olayı unutturmak için acaba bunları öldürsem mi? Hâlâ bakıyorlar ya, vallahi ağlıcam... Neden ben ya, neden ben?

Bizi Bir Yere Koyamıyorum

Bugün Ceri ile ev bakma olayımıza girdik. Aslında geçen hafta yapmamız lazımdı ama kavga etmekten fırsat bulamadık. Çünkü Beyefendi Anadolu yakasını istiyor, ben Avrupa. İstanbul'a geldiğimden beri, ilk misafirhanemin Kartal'da olması dışında Anadolu Yakası'na bir kere bile işim düşmedi. Arabam yok, her gün Ceri'ye beni toplantıya bırak, oraya götür, buraya götür diyemem heralde. Yani ben derim de o ne kadar yapar Allah bilir. O da Avrupa Yakası'nı sevmiyormuş. Çok sıkışıkmış, nefes alamıyormuş burada. Kardeşimden uzak olmak istemiyorum diyorum, bu kez de "Hah, tam görücü usulü tanışmışız gibi davranıyorsun, bravo!" diye beni aşağılıyor.

O kendi bulduğu evleri sıraladı, ben kendi bulduğum evleri. Tek tek bugün gidip bakıyoruz. Bizim eve çok yakın bir

ev buldum, kirası da eh işte. Banyosu, tuvaleti de gayet temiz gözüküyor fotoğraflardan. Aldık randevuyu gidiyoruz, emlakçı gelecek diye evin önünde bekliyoruz. Bir kadın geldi bana göre pavyon çalışanı, Ceri'ye göre işini düzgün yapan hanım hanımcık bir kız. Ne hanım hanımcığı yaa, kız bildiğin yolluydu!

Zaten bi etek giymiş, hiiiç giyme kızım onu sen ya, geçtim bacaklarını rahim ağzı duvarına kadar görüyorum. Sürekli Ceri'ye, "Ay sizi bir yerden tanıyorum, sizi nereden çıkartacam acaba?" diye sorup sorup duruyor. Biraz daha diretirse, "Sikse unutmazdın!" diyecem az kaldı, dilimin ucunda. Odaları gösteriyor ama kızla Ceri önden yürüyor, ben arkalarından. Eve bakamadım tabii, onların peşinde sürünmekten. Kız döndü sonra benimkine, "Ya çok pardon, karıştırıyor da olabilirim ama Twitter'da var mısınız siz?" dedi. Ceri tabii durur mu kimlik nosuna kadar söyleyecek durumda. Öyle diyince hani beni de tanıyordur şeyiyle bi atladım. Ehe ehe ben de diye, kim olduğumu bilmiyormuş.

Burnumdan alevler çıkmaya başladı. "Ayy biz ofiscek sana bayılıyoruz, ne yazsan gülüyoruz!" diye övmelere doyamıyor. Ceri saçlarını düzeltiyor, gözlerini kısa kısa, "İşte yazıyorum ya, böyle gündelik sıradan şeyler" derken beden dili değişiyor adamın. Yanında olduğumu unutuyor yani. Girdim böyle aralarına:

-Ben bu evi sevmedim, başka ev bakalım.

Ceri, almış gazı beni dinler mi? Kıza, başka burası gibi bi ev var mı elinizde diyor. Lan hani sen bu tarafı sevmiyordun, ne oldu da şimdi kızın göstereceği evler için heyecan yapıyorsun. Kız bi de üstüne:

-Yarın uygunsanız, bu sokakta bir tane daha ev var, telefonumu vereyim size... Daha cümlesi bitmeden tabii, girdim araya. Pardon da o kadar değil heralde. Ceri'nin sırtını sıvazladım.

-Yok canım sağ ol, biz ev tutmaktan vazgeçtik.

-Aa ne oldu, neden vazgeçtik, bak sizin sokak işte, kardeşine de yakın.

-Ben sana bi yakın olcam merak etme… diye çektim çıktım evden, bu da arkamdan geldi. Sıkıyorsa gelmesin, kızı orada bıraktık gittik. Orada neye sinirlendiğimi bile anlamamış, neymiş onun tweetlerinin beğenilmesini kıskanmışım. Asıl sorun oymuş, bence bilinçaltımda bu yatıyormuş. Bi tane çakacam suratına, yanımda bi gerdeğe girmedikleri kalmış, utanmadan hâlâ bilinçaltı diyor.

İkinci eve bakmaya gittik, meğer temsili foto koymuşlar. Evin fotoğraftakilerle alakası yok, hatta evin evle bile alakası yok. Ceri, adamı dövüyordu en son, zorla evden dışarı çıkarttım. Sonra başka bir eve gittik. Ev tertemiz, pırıl pırıl. Her şey yeni, kirası da uygun. Ebeveyn banyosu normal banyo kadar. Salon güneş alıyor. Emlakçı da erkek. Depozito da az. Tamam ya, işte burası. Bu evden çok güzel enerji alıyorum, hayatımızın sonuna kadar burada yaşayacağımıza inanıyorum hatta. Çocuk odasını bile kafamda kurdum. Hemen beğendiğimizi belli etmeyelim, belki kirada biraz düşerler, hevesli görünmeyelim dedik ama ben çığlık çığlığa, "Tuttuk, tuttuk bu ev bizim!" diye parkeleri öpmeye başladım bile.

Sonra aşağıya indik, emlakçıyı bekliyorduk. Komşu kadınlardan biri, "Aa taşınıyor musunuz" diye girdi, biz de yeni çift olmanın gazıyla aynı anda konuşmalar, konuşurken sürekli öpmeler falan derken, evin bi hikâyesi varmış meğersem. Yıllar önce oraya evli bi çift taşınmış, ama bu dediğim bayaa yıllar. Adam düğünden 2 hafta sonra ölmüş. Kadın bir daha hiç evlenmemiş. Kimi kimsesi de yokmuş, artık evden koku gelince belediye açmış kapıyı kadının cesedini çıkarmış. Sonra da akrabalarına kalmış ev, onlar da satmak için yeniden içini yapmışlar.

Tabii ki o evde oturmayacağım! Allah korusun, dağlara taşlara. Töbe töbe töbe...

Sonra bir ev daha bakmaya gittik, çatı dublexi, bütçemizin hafif üstünde ama ev çok güzel. Kocaman bir terası var, ne partiler yapılır orada. Ev çok geniş sayılmaz, zaten biz de iki kişiyiz, ne yapcaz evde at mı beslicez. Teras için bile tutulur dedik, el sıkışacaktık ki böyle apartmandan bi kıkır kıkır gülme sesleri geliyor. Alt kapı açıldı, içeriden bir sürü manken kız çıktı. Ama bir sürü, öyle böyle değil!

Kızları sayamıyorum bile, pırıl pırıl parlıyorlar. Lan noluyo, bi an aralarında Adile Naşit gibi kaldım. Bir araba geldi, hepsi içine bindi ve gitti. O kadar şaşkındım ki Ceri'ye ne bakıyorsun diye kızamadım bile. Çünkü bakmamak imkânsız. Meğersem, yurtdışından ucuza manken getirttirip, bu kızcağızları bir evde 10-20 kişi yaşatıyorlarmış. Türk mankenlerin neredeyse onda biri fiyatına çalıştırıyorlarmış.

O evin üzerine de kocaman bir çizik attım. Hatta mahallenin, sokağın üzerine. Ceri'nin gösterdiği evleri de anlatmak isterdim ama hayatta Anadolu Yakası'nda oturmayacağım için, bir tanesine bile göz ucuyla bakmadım. Sırf gönlü olsun diye onunla gittim. Beni gebertseler, öldürseler, cesedimi çiğneseler yine de o yakada oturmam. İnatsa inat! Yine ev bulamadık anlayacağın.

Çözüm Gözünün Önündedir
Ama Sen Yine de Denklem İstersin

Ceri ile çok kavga ediyoruz, bazen tahammülümüz bile yok ama onu çok seviyorum. Onsuz nasıl yaşarım hiç bilmiyorum. Sevgiliden çok baba gibi, yiyeceğim yemeği bile o düşünüyor. Çok sinirli, çok öfkeli bazen ama yanında uyuyayım diye geceleri bana masal anlatıyor. Ya gerçekten bir şey olursa ve biz ayrılırsak ya bu da olmazsa. Bazen bunları düşünüyorum, kafayı yiyorum. Bütün güvensizliğim, bütün hırçınlığım, elimde tutma telaşım bu yüzden zaten. Affetmek zorunda kalırsam diye korkuyorum. Bana bir hata yaparsa ve dönüşü olmazsa bu hatanın. Onu da sonsuza kadar kaybedersem, o da giderse...

Gördüğümü en az 2 sene bırakmıyorum, kafaya taktıysam o ilişki uzun ilişki rayına oturmak zorunda. Niye böyle, niye akışına bırakmıyorum, niye her şey ille bi mutlu son diye kafamda yarattığım şeyle bitmek zorunda inan hiç bilmiyorum.

Bir de şimdi Ceri bi diziye başladı, başladığından beri biraz uzaklaştık. Çekimleri, osu busu derken günde 2 saat görmezsek birbirimizi ölecek gibi oluyorken, 3 gündür görüşmüyoruz mesela. Onun adına sevinmem lazım, hayal ettiği bir olaydı. Tiyatro eğitimi almış. Oyunculuk dersleri alıp, babası bu işte para yok, sana bakamam dediği için başka alanda işe girmiş. Seneler sonra karşısına bu fırsat çıkınca elbet mutluluktan ölecek.

Ama bir taraftan da "Bu sezon dizi olmazsa aç kalırız!", "Hah, diziyi bitirecekler!", "Cihangire mi taşınsak…", "Çocuk yapmayalım, daha işim belli değil…" diye cümleler kurmasından korkuyorum. Allahtan daha yok öyle bir olayı, kendi de farkında değil, mutluluktan uçuyor çünkü, ama ne bileyim ya dertsiz başımıza dert gibi de gelmiyor değil yani.

Bir taraftan da bencilliğime kızıyorum, Ceri şu ana kadar ne yapsam arkamda durdu, beni sırtladı; her şeyimde benden önce o savundu. Bana güvendi, inandı. Aldığım kararlara hep saygı gösterdi. Bir de bana bak diyorum, şu yaptığıma bak. İster istemez ona da belli ediyorum.

Barcelona için bilet almıştık, yerimiz her şeyimiz hazırdı, gitmemize 3 gün kala işte bu dizi mevzusu çıktı, doğal olarak gidemedik. Ve beni arayıp, ağzı kulaklarında bunu anlatırken, "Ne yani yaaa, şimdi gitmicez mi. Offf yandı biletler ya." diye adama bi de trip attım. Çok kızıyorum kendime çok öfkeleniyorum böyle bencil olduğum için ama yani Allahım sana da açıkçası biraz sitem etmiyor değilim. Yani tam işte bu kez oldu dedim, adamı aldın oyuncu yaptın. Hadi yaptın, onu anladım, bi de bir sürü yarı çıplak kızın olduğu diziye soktun. Sınansam anca bu kadar olur. Yani bir benim başıma gelir bu.

Stüdyoları karşıda diye bir süre tabii eve çıkma olayımız da rafa kalktı. Evlilik için gün alma dersen, konusunu açsam, "Bi dur, şu işi oturtayım rayına" diyecek biliyorum.

Arada bir de şu falcının söyledikleri aklıma gelmiyor değil. Google'da iletişim fakültesi, ismi ve reklam diye aratıyorum, çıkan kişilere bakıyorum. Sonra kendime kızıyorum, hangi falcı okul adı verirmiş keriz diye. Bir taraftan da ya Ceri'yle de olmayacaksa ya bu o değilse diye de düşünüyorum.

Evli insanların tek söyledikleri bir şey var, anlıyorsun o kişinin özel olduğunu diyorlar. Kendime bakıyorum, hamamı görsem tasına aşığım. Ama yine de kendimi Ceri ile bir türlü seneler sonra düşünemiyorum. Hayal kurmaya çalışıyorum, yok!

Bir taraftan da eee bu ne ya derdin mi yok kızım aşktan başka diyorum. Sonra bakıyorum aaa gerçekten yok. Okul desen, iki tane fakülte bitirmişim, neyini düşüneyim. Meslek desen, televizyonculuğa geri dönmeyi şu an düşünmüyorum ama onda da iyiydim, stajyerken ödül aldım yahu. Kimsenin iplemediği blog'um, "Maaşını internet mi ödeyecek!" diye bana bas bas bağırdıkları yer sayesinde hayatım değişti. Çok ama çok kötü günler geçirdim, çok yalnız kaldım, çok hırpalandım. Çocukluğum berbat, okul hayatım belalarla dolu.

Kimsenin beni sevmeyeceğini düşünürdüm. Hâlâ bedenimdeki yara izlerine bakıp ağlıyorum.

Geçmişi unutmak için uğraşıyorum, kötü biri gibi davranmamak için çırpınıyorum. Ve şu an ne düşüneyim başka yani. Sanki herkes günlerce gecelerce Afrika'daki açları düşünüyor sevgilisi yerine. Bir ailem olsun istiyorum, güven istiyorum, artık savrulmak istemiyorum.

Ne biçim kompleksli pis bi toplumsa, asıl istediğin şeyi anlatırken bile kendini savunmak zorunda kalıyorsun. Habire etiketi yapıştırmaya bayılıyorlar çünkü. Akışına bırakmak belki en güzeli, ne zaman akışına bıraksam daha hiç başıma güzel bir şey gelmedi ama... En azından birimiz hayalini gerçekleştirdi. Onun adına mutlu olmak bile bi erdem sanırım. Umarım başarılı olurum bu konuda...

Döndü Dolaştı Yine Sana Bulaştı

Şarj aletlerine verdiğim parayı biriktirseydim, 3 tane daha telefon alırdım yani. Yine kendime şarj aleti almak için elektronik şeyler satan mağazalardan birine girdim. Aldım, tam çıkmak üzereydim ki çalışanlardan biri gözüme takıldı. Acaba o mu, imkânsız olamaz, bunun burada ne işi var derken yanına doğru gittim. Gerçekten o!

Lisede uğruna intihar edeceğim çocuk, sistemin kölesi olmayalım diye dershane paralarımı onunla evden kaçmak için biriktirdiğim çocuk. Bakireyim diye en yakın arkadaşımla yatıp, üstüne, "İhtiyaçlarım var, karşılanması lazım" diyen çocuk. İki lafından biri emperyalist köpekler, koyunsunuz siz, bu düzenin çarkına okuyacağız diyen çocuk.

Tabii ki artık çocuk değil, o zamanlarda benden 3-5 yaş büyüktü zaten. Saçları dökülmüş, o sarı tişörtün içinde ufacık kalmış. Değiştiğini biliyordum da bu kadarını beklemiyordum. Bi duymuştum, Kanada'ya gitti kendinden 15 yaş büyük bi kadınla evlendi diye. Sonra bir duydum, İzmir'de dandik mekânlarda çalıyor. Daha geçen yaz ya, Kaş'ta kendine mekân açacakmış falan demişlerdi. Ama şu an karşımda olan kişi duyduklarımdan da garip.

Yanına gittim, beni tanıdı mı tanımadı mı diye iyice baktım. Tanısın diye maalesef dişlerimi biraz gösterdim. Evet! İnsanlar beni dişlerimden tanıyor, ne var yani. O da bi şaşırdı, döndü aaa falan diye, sarılacak oldu çekildim, elini uzattı ne yapacağımı bilemedim.

Bu böyle eski sevgilini görürsün, acı çekersin durumu değil. Bu sadece şaşkınlıktı yani. Bi konuşamadık önce, baktık öyle birbirimize.

Sonra artık birimiz bir şey söylemeli diye, girdim konuya...

-Çok şaşırdım, en son Kanada falan diye biliyordum. Hatta sonra görmüştüm seni sanırım mahallede ama İstanbul'dasın.

-İzmir'de yönetici oldum işte, yok ille İstanbul'a gel, bu taraf karışık, bi sen toparlarsın dediler. Kalktım geldim. Mağaza müdürüyüm şimdi, sadece buranın değil, bütün bölgenin. Denetime geldim.

-Aa hadi ya ne güzelmiş, hayırlı olsun bakalım.

-Sen ne yaptın ya, duydum bi kaç şey ama bu arada amma kilo almışsın.

Ayı, idiot, maymun, göt. Mağaza müdürüymüş, ulan üzerinde yazıyor ne olduğun. Hâlâ beni kandırıyor ya hâlâ... Kaç sene geçti üstünden bi insan hiç mi değişmez!

-Satış temsilcisi yazıyor ama neyse ya boşver. Şaşırdım seni görünce.

-Niye şaşırdın, çalışamaz mıyım, ekmek parası kazanamaz mıyım? Burada çalışanları hor mu görüyorsun sen. Sen kimsin ki beni aşağılıyorsun, şu hayatta amacın ne, yerin ne de ekmeğini taştan çıkarmaya çalışan bir adamı ezmeye çalışıyorsun!

-Ay yok, ne alakası var ezmek falan. En son bıraktığımda bunlara karşı bi adamdın. Sistemin kölesi olmam diyordun onlar aklımda kalmış.

İnsanlar toplanıyor etrafımıza, öyle bir bağırıyor ki herkes bakıyor bize. Deli mi ne? Adam da ne öfke varmış yaptığı işe karşı.

-Senin gibi, adamların paralarını yemiyorum kızım ben

-Kimin parasını yiyormuşum be manyak! Uğraşamayacağım cidden...

-Ne uğraşamayacaksın lan, şu haline bak. Ben senle uğraşamam asıl!

Birileri geldi başımıza, şikâyet edecem bu kez işinden olacak, al başına belayı. Son sözü benim söylemem lazım diye de gidemiyorum. Lanlı lunlu konuşmaya da başladı. Kafasına laptopu fırlatmak istiyorum ya. Ağlıcam sinirimden resmen. Hiçbir şey söylemeden kalktım gittim oradan. Deli mi ne ya, hem bana şişko de, hem yalan at, sonra da bir şey yapmamama rağmen say sayıştır.

Eve gittim, onu da söyleseydim, bunu da söyleseydim, diye içimden bir sürü şey geçti. Bütün gece uyku tutmadı, sağa dönüyorum, ben nasıl kalkar giderim ağzının payını vermeden, sola dönüyorum, keşke vursaydım iki tane. Yastığı kafama yerleştiriyorum yok, yok, yok! Delircem, altta kalmamam lazım.

Ertesi gün bizim kızları da aldım yanıma ki sinirimden ağlarsam falan destek olsunlar, cümlelerimi bitirsinler diye. Gittim, çalıştığı mağazaya. Söyleyeceklerimin de bir güzel provasını yaptım. Onu aramaya başladım. Bulamayınca, çalışanlardan birine sordum. Gece elektrik çarpmış çocuğu, bugün izinliymiş. Baya şoka girmiş, iki üç gün gelmez dedi.

Önce Aaa, AAAAA, aaa hadi yaa diye böyle abartı tepkiler versem de içim bir rahatladı, bir rahatladı. Kötülükse kötülük n'apim yani, keşke dilini prize falan soksaydı da kökten kurtulsaydım diye de düşünmedim değil. Aferin, evren bu aralar Karma olayında güzel çalışıyorsun. Emeklerini ayakta alkışlıyorum.

Ne Var Daha Çok Sevsen!

Şu günlük güneşlik güzelim pazar gününde, Ceri yine maç izliyor, bense yatak odasında dizi. Hadi bi'şeyler yapalım diyorum, "Şu bitsin, şu bi arasın, şuna bilmem ne olsun"... İlk günler ne güzeldi, ben onun için maç izlerdim, o da benim dizilerimi anlıyor gibi yapardı. Şimdi ise, "Yeter ya erkek baldırı görmekten midem bulandı, maç maç maç bıktım!" diye bağıra çağıra buraya geldim. Kapıyı da sert kapadım ki trip attığımı anlasın.

Diziye de adapte olamadım, çünkü peşimden yatak odasına gelip kavga etmemiz gerekirken "Lütfen, bu maç çok önemli." dedi. Bu lafı diyince dokunulmaz hakkı var sanıyor çünkü. "Aa tamam önemliymiş, o zaman ayrı" falan yapıp anlayışla susmam gerekli zannedersem.

Homurdana homurdana yanına gidip, rahatsız edecek şekilde sesler çıkararak dergileri topladım, yatak odasına geri döndüm. Bi kaç gereksiz fotoğrafa bakayım diye sayfaları hızlı hızlı çevirirken bi yazıya denk geldim. "Belki de suç sizdedir?" diye... En sevdiğim şey, sonu bir yere varmayan kadın dergisi testleri.

İşten eve geldiğiniz zaman eşiniz için özel giyiniyor musunuz?

Eve girer girmez ayakkabılarımı fırlatıp, doğruca pijamalarımı giyiniyorum. Taytla bile rahat edemem evde, en pamuklusundan en bol, en rahatından pijamalar olmalı. Ceri de nefret ediyor pijamalarımdan ama n'apimm. Hatta çok uzun zamandır beni sadece pijamalarımla bile görmüş olabilir.

Sadece ona özel en son ne zaman yemek yaptınız?

Ilişkinin başında gözünü boyayım diye bi iki şey yaptım, sonra ver elini yemek sepeti. Hazır yapılmışı, üstelik lezzetlisi varken neden ona yaptığım çirkin şeyleri yedireyim ki?

Ona en son ne hediye aldınız?

Aaa ben Ceri'ye hiç hediye almadım. Aldım mı acaba ya, valla hiç hatırlamıyorum. Amaan zaten ne alsam beğenmeyecek, giymeyecek, kullanmayacak sonra ben sinir krizi geçircem. Kesin ondan almamışımdır.

Yatağa seksi geceliklerle giriyor musunuz?

Oummm, şimdi o saten çamaşırlar beni biraz rahatsız ediyor ve sağlıklı bulmuyorum açıkçası. Haa ama külotla yatıyorum bence bu da iyi sayılır, di mi?

Televizyon izlerken sarılarak mı yoksa birbirinizden ayrı mı oturuyorsunuz?

Bi kere oturmuyoruz, biz paso yatıyoruz. Hatta bazen eve misafir geliyor L koltuğun bi tarafına o, bi tarafına ben yatıp, milleti sandalyelerde oturtturuyoruz. Sahi biz neden yayılıyoruz. Sanki kemiklerimiz alınmış, et yığınlarıymışız gibi bazen üst üste yığılıyoruz.

Yemeğe çıktığınız zaman her an her şey olabilir diye içinize seksi çamaşırlar giyiyor musunuz?

Taşınırken seks çamaşırlarımı nereye koydum Allah bilir. Yaa bişi dicem de o jartiyerler bende varis çorabı gibi duruyor. Baldırım pırtlak pırtlak. Adamı böyle şeylerden soğutmamak için giymiyorum, ne var???

Sorunlarınızı tartışmadan konuşarak çözmeyi denediniz mi?

Tam Ceri ve ben. Tartışmadan konuşmak mı? Bir çatal hakkında bile saatlerce tartışabiliriz, kavga edebiliriz, küsüp hatta ayrılabiliriz. Belki de bizim gücümüz bundan geliyordur, belki de biz buyuzdur, bundan besleniyoruzdur. Hem ben sussam o susmaz zaten.

En son ne zaman duşta seviştiniz?

Canım, benim banyoda bırak sevişmeyi, osbir bile çekilmez. Küçücük kare bi küvet var, benim kıçım zor giriyor.

Cevaplardan anladığım üzere, suçlu benmişim. Allah benim belamı versin! Bazı şeyler için de büyük ihtimalle geç

kaldım. Yani şimdi akşam yemeğe gitsek, ben de "Altımda külot yok" desem, Ceri'nin ilk aklına gelecek şey; "Böbreklerini üşüteceksin, niye donsuz çıkıyorsun, hasta olacaksın!" diye bana bas bas bağırmak olur.

Yazın ortasında bile, '"Üşüdün mü, üşüyo musun, onu üstünden çıkarma, senin burnun mu akıyor, niye öyle bakıyorsun…" diye beynimi yiyor.

Belki de bizim ilişkimiz kabuk değiştirme dönemindedir. Belki de Ceri'nin bir çocuğa ihtiyacı vardır, belki bir çocuk bizim ilişkimizi düzeltebilir? Yani düşünsene, şu an bir çocuğumuz olsaydı, onu parka falan götürürdük. Alışverişe çıkardık, altını kim temizleyecek yarışması yapardık. Büyüyünce ne olacak diye kavga ederdik. Harika bir fikir, elbette ya bir çocuğumuz olma zamanımız gelmiş bizim! Seks odaklı ilişki testini çözüp, çocuk yapmaya karar vermek bi bana yakışır zaten. Hemen iç çamaşırı çekmecesini açtım, en diplere itekleğim bi kaç tane ipten bozma tangayı kaptığım gibi giydim. Koşarak Ceri'nin oraya doğru fırladım.

-Soyun, soyun, hemen soyun!!!

Adam bi korku tabi, ayağa kalktı ne olduğunu anlayamadı. Önce eli tişörtüne gitti, sonra etrafına baktı. Üstüne hop diye atladım, koltuğa gömdüm onu. Evet, diyet yapmam lazım ben de biliyorum, kes!

-İyi misin ya n'oluyo?
-Hadi, hadi, hadi! Çocuk yapcaz, çıkar şunu…

Tuttu kollarımdan, biraz itti beni, şaşkınlıkla suratıma baktı, hatta korkuyla:

-Ne diyosun be, ne çocuğu
-Bu ilişkide sorun senmişsin Ceri, bu ilişkiyi anca bi çocuk kurtarır valla.
-Yine ben ne yapmışım ya!
-Jartiyer falan giymiyormuşsun, amaaan boşver. Öp sen öp beni, hadiii!!!
-Ya saçmalama daha evlenmedik bile, daha sen çocuksun, dur Allah aşkına in şu üstümden.
-9 ayda çıkıyor zaten, gelecek ay evleniriz bişi olmaz.
-Bi dur, ne olur bi dur.

Beni karşısına oturttu, tek kelimesini bile dinlemediğim, çocuk olursa hayatımızın nasıl kötüye gideceğini anlattı da anlattı. İçim şişti, baygınlıklar geçirdim en sonunda o konuşurken uyuyakaldım. Uyandığımda ise Ceri ayakucumdaydı, masada da bi kâğıt:

-Sen çok güzel bir anne olacaksın ama şu an seni yaşamak, senle yaşamak, sana doymak istiyorum. Benden bıkmaman için elimden geleni yapacağım.

Ya böylesine öküz, böylesine sinirli bi adamdan bazen böyle şeyler çıkınca çok garip oluyorum. Utanıyorum, karşılık veremediğim için hep bir sıfır gerideymişim gibi hissediyorum... Ben çok seviyorum bu adamı ya...

Başkası Yapmış Bunu, Sevmedim

Bugün çocuk istememin 8. günü. Aynı evin içinde Ceri ile resmen köşe kapmaca oynuyoruz. Yemek yerken, ağzımı açmayayım diye televizyonu son ses izliyor. Tam yanına oturup konuşacağım paldır küldür dışarı çıkıyor. Sonra pencereden bakıyorum, merdivenlerin orda oturup öylece salak gibi bekliyor. O böyle yaptıkça ben de inadına daha çok üstüne gidiyorum. Yapacağımdan değil ama gıcık oldum. Bi sorun varsa kalkar konuşursun, bu kaçmaya çalışmalar, göz göze gelmemeler falan nedir böyle?

O gelir gelmez, Baby TV açıyorum. Koltuğun arkasındaki tabloyu çıkarttım, kocaman bi topalak suratlı bebek tablosu koydum. İğrenç durdu ama olsun. Orta sehpanın üzeri, bebeğim ve ben, bebeğimin popusunu yerim gibi abuk subuk dergilerle doldurdum. Sürekli internetten bebek fotolarını ona

gösteriyorum. "Oyy Ceri bak bak şuna bak, şunun bi tipine bak" diye ağzım öne doğru kaymış bi şekilde konuşuyorum. O öyle yaptıkça ben daha da üstüne gidiyorum.

Büyük ihtimalle benden şu sıralar nefret ediyor ama mademhayat müşterek, böyle durumlarda kaçmaması gerektiğini o da öğrenecek!

Tam sekiz gündür, konuştuğumuz ortalama bir şey bile yokken bu akşam bir anda kafasını telefonundan kaldırdı, "Haydi kalk, gidiyoruz" dedi. Kendi kendine düşünmüş taşınmış. Bi arkadaşının çocukları varmış, bu akşam ona bakacakmışız. Hem bu sayede kendimizi de bilecekmişiz. Gerçekten çocuğa hazır mıyız değil miyiz diye. Adam her şeyini ille garantiye alacak. İyi o zaman evlenmeye de karar verdik, bi gidelim evli adamlarla sevişeyim, aynı evde yaşayayım bakalım başarabilecek miyim? Elalemin çocuğuna niye bakayım yani? Böyle mantık mı olur, buna baktın, al sana bi bebek ilk testi geçtin gibi o ne be öyle!

Bu kadar bıtbıtlanıyorum ama arkasından tıpış tıpış gittim. Yine bunun nereden nasıl arkadaşı olduğunu kavrayamadığım bi çiftin evine gittik. Ceri'nin en nefret ettiğim huylarının başında bu geliyor işte. Onun arkadaşları, arkadaş gibi arkadaş; adam gibi adam; mükemmel; harika; hep hayatımızda olmalı. Benimkiler ise, dandik; yapay; gereksiz; anlamsız...

Hadi Niyans'lara gidelim desem mesela, atacak kendini yerden yere, kafasını duvardan duvara vuracak gitmemek için. Bin tane, elli bin tane bahane sıralayacak. Gamziş geliyor, hadi sinemaya gidelim desem. Kendini öldürecek. Ama kendi arkadaşları oldu mu akan sular duruyor. Çünkü onun

arkadaşları çok olgunmuş, efendiymiş. Biz birlikte olunca sürekli dedikodu yapıp korkunç şeylerden bahsediyormuşuz.

Kalktık gittik, hiç tanımadığım bi bebeğe bakmaya. Zaten o da ayrı bi sorun, ben sevgilimi emanet etmem, hiç bilmediğim bi kıza; kadın bana çocuğunu emanet ediyor. Ne geri zekâlı insanlar var şu hayatta aslında. Neyse, çocuk yatıyormuş, bunlar da işte bize yapacaklarımızı anlattılar tek tek, sonrada konsere çektiler gittiler.

Aradan bi yarım saat geçti, çocuk hâlâ uyuyor. Dünyanın en basit şeyiymiş meğer çocuk sahibi olmak. Ses yok, soluk yok daha ne olsun. Pucca:1 Ceri:0 Ben kazandım, en kısa sürede bebek geliyor yani.

Biraz daha zaman geçti, yok hâlâ bebekten bi ses. Artık en son Ceri bi kıllandı, odasına gittik. Beşiğinin içinde bezelye parmakları, iyice açmış parantez gibi bacaklarını iki lop et. Kollar pamuk gibi, dudaklar böyle öne doğru. Allahım o çirkin çiftten bu güzelim şey nasıl çıkar. Hayranlıkla izliyorum ama her ayrıntısını özenle böyle, kaçırmadan. Şöyle bi usulca yanağına dokundum, biraz gıdıklandı, ağzını burnunu ekşi limon yemiş gibi yaptı, uyumaya devam etti.

Ardından ne olduysa hiçbir fikrim yok, Ceri'nin iddiasına göre suratımı bebeğe doğru dayadığım için çok korkmuş. Bu bir ağlamaya başladı. Ne ağlama ama, yok böyle bir ses. Daha yeni rüya görüyordun ya bi dur, bi sakinleş diyorum ama yok, çatlarcasına ağlıyor. Bebeğin kafasındaki damarlar belli oldu. 2 yaşında ne bu sinir, Allahım yarabbim. Kucağıma alıyorum, daha çok bağırıyor. İndiriyorum yırtınıyor. Sonra Ceri aldı eline bebeği, geri zekâlı bebek sustu!

Sustu yani, onun kıllı elleri arasına gelince sustu! Biraz yaklaştım, seveyim diye yine bağırmaya başladı. Ceri de aldı kucağına evde gezinmeye başladı. Beni gördüğü her yerde çıldırmış gibi ağlıyor tabii hâlâ. Beni başka odaya koydu, o da uyusun diye bahçede orda burda yürümek için çıktı, temiz hava alması iyi olurmuş.

İşte ne olduysa bundan sonra oldu, o çıkınca ben de elâlemin evinde sıkıldım doğal olarak. Bunun arkasından dışarıya çıktım. Meğer bu da anahtar almamış, ben de! İkimizde de telefon yok, elimizde bi bebek. Hiç tanımadığım bi bahçede öylece duruyorum. Üstelik çocuk beni her gördüğünde çığlık atıyor. Biz tabii girdik Ceri ile birbirimize. Balkondan çıkmanın en mantıklı fikir olduğunu söyledi, o balkona tırmanmaya çalışırken, bebeği bana verdi. Allahım yok böyle bir öfke! Bebek benden tiksiniyor, midesi bulanıyor, sinirlerini zıplatıyorum...

Ceri'de mıymıy bi balkondan çıkamadı, kulağım delinecek resmen. Ardından bir alarm sesi, sonra dışarı çıkan komşular, sitenin güvenlik görevlileri herkes geldi. Ceri balkonda, ben elimde bi bebek aşağıda. Tabii bizi bebek hırsızı zannettiler.

Adam, yukarıdaki balkondan insanlara laf anlatmaya çalışıyor, bense bebeği birine kakalamaya: "Şunu bi tutsanıza, bi şuraya bakayım" diye. Kimse de çocuğu eline almak istemiyor, yırtınırcasına ağlıyor çünkü. Resmen, "Bu kadın beni kaçırıyor!" diyor insanlara. Ardından polisler geldi, sonra Ceri'nin arkadaşları. Alarmdan sonra ikimizi de aramışlar, telefonumuz kapalıymış. Gerçekten eve hırsız girdi zannedip konseri yarıda bırakıp gelmişler.

Kadın, kucağımda ağlamaktan çatlamak üzere olan bebeğini bi hışımla aldı kollarımdan. Piç, hemen sustu! Ceri'yi de indirdiler aşağıya, komşulardan kimisi özür falan diledi. Sonra biz eve doğru yol aldık. Ceri'nin arkadaşları bir daha bizi hiç aramadı, hatta Ceri'ye bile geri dönmediler. Sanırım bir süre çocuk yapma mevzusunu rafa kaldırsam iyi olacak. Beynim çatlıyor, hâlâ viyaklama sesi duyuyorum...

Hayat Dediğin Şey, Sadece Aklında Kalan Anılardan İbaret

Bir marka işte, reklam yüzleri olmamı istiyor. Televizyon olayına sıcak bakmadığım için böyle teklifleri genelde hep başımdan savıyorum. Blogu yazmamın bi amacı vardı çünkü. Ben normalde de hayatımda olan her şeyi insanlara anlatmaya bayılan biriyim. Neden bilmiyorum, zaten akıl olarak sağlıklı olduğum söylenemez. Sürekli başıma gelen her ayrıntıyı insanlara anlatırdım. Gördüğüm her şeyi başkalarına anlatmak için yaşıyordum sanki. Kendimi bildim bileli günlük tutuyorum. Ve bu hep böyle devam edecek. İşim değişse, evlensem, kedi gibi doğum yapsam bile sürekli yazacağım.

İsterse 50 kitap olsun, yine de yazarım. Bir insanın hayatı boyunca geçirdiği evreleri yazmak kadar güzel bir şey yok. 50 yaşında menopoz sıkıntılarımı anlatırken, büyük ihtimal-

le kimse okumayacak ama "Vay be, bu kızın 20'lik hallerini bilirdik" demeleri bile güzel. Kendi belgeselimi kendim yapıyorum, daha ne olsun. O yüzden televizyona hiç sıcak bakmadım. Zaten kamera karşısında tirtir titrediğimi görünce, ben sadece başıma gelenleri yazmalıyım dedim.

Bir de ortaokula gidiyorum, o zamanlar saçma sapan küme çalışması diye bir olay var. Sıraları küme haline getiriyorlar, 6-7 kişi ediyor bu sıradakiler, her hafta birinin evinde toplanıyorsun. Bi arkadaşımın evine gittik. Annesi mannesi kekler, pastalar börekler yapmış, biz de içerde şu an hatırlamadığım bir derse çalışıyoruz. Sonra benim tuvaletim geldi, tuvaletin yerini sordum, sağımı solumu da sürekli karıştırdığımdan (hâlâ öyle) yanlışlıkla karşı kapıyı açtım.

Bi tane dede tek kişilik yatağın üzerinde oturuyordu. Yere bakmış öylece duruyordu. Beni görünce, bi isimle seslendi. "Yok" dedim, "O değilim". Kafasını geri eğdi, tam kapıyı kapatıyordum ki, bi daha aynı isimle seslendi. Bi daha olmadığımı söyledim, gözleri böyle bal rengi bi adamdı, o kadar acılı bakıyordu ki gidemedim de bi türlü. Öyle kalakaldım kapının önünde, bir daha kafasını kaldırdı baktı baktı, yine aynı adı söyledi. Her kafasını kaldırdığında aynı heyecanla kaldırıyordu. Sonra arkadaşımın annesi geldi, beni çekiştirdi, çekti kapıyı kapadı. Beni de yolladı içeri.

Aklımda dede var, o isim kimdi diye düşünüyorum. Arkadaşıma sordum artık, o da öyle ağzını yaya yaya hiç unutmam, o kadar sinirlenmiştim ki, "Bunak yae o, bizi bile unutuyor. Hiç sallama, orada neden olduğunu bile bilmez, beyni gidik onun" dedi. Sonra bu beni baya etkiledi, belli ki bir sürü şey yaşamış, neler neler görmüş kimbilir! Ve şu an küçücük bir

odanın içinde kapıyı her açanı o söylediği isim zannediyor. Yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamıyor, her şeyi boşuna olmuş sanki. Bütün yaşamını boşa geçirmiş âdeta.

Ne kadar acı, geçmişini unutmak. O günden beri, neler yaşadığımı unutmamak için hep günlük tuttum. Hep ama... Bir gün olur da unutursam beni bir odaya tıkarlarsa, geri hatırlarım umuduyla. Unutmaktan çok korktum, o kadar korktum ki hayatımda bir parça iyi ne varsa sıkı sıkı sarıldım.

Kendi küçük özel güzel dünyam var, ne güzel diyordum ki, reklam için verecekleri parayı duydum. Canım ya, hayatımda o kadar parayı bir arada görmemişim. Gözlerim döndü bir anda, aylarca, "Yok istemiyorum, ayy ben yapamam, ıı ıh başkası olsun yüzünüz" diye geri çevirdim duydum. Sonra para işin içine girince. Hah, hangi kamera falan moduna girdim.

Ceri ile beraber toplantıya gidiyorduk, son dakika çekimi çıktı, beni bıraktı oraya, gitti. İşte bana projeyi anlattılar, neler yapmam gerektiğini söylediler. Hangi mecralarda çıkacak falan filan işte bilgilendiriyorlar. Masada bi tane adam var, yönetmeni o olacakmış. Onunla hiç konuşmuyoruz ama sürekli gözüm ona çarpıyor, bir rahatsız oluyorum adamın elektriğinden. Toplantı bitti, eve gidiyorum. Derken telefon çaldı, bilmediğim bi numara. Normalde de asla açmam telefonlarımı, hele bilmiyorsam çalsın dursun. Çok önemliyse zaten mesaj atar, derim. Ceri haricinde telefonla konuşmaktan nefret ediyorum çünkü.

İşte bu masadaki adam telefondaki. Orada tek kelime ağzından çıkmadı, şimdi lan istemiyorlar mı parada mı anlaşa-

madılar diye aldı beni bi korku. Ne diyecek diye bekliyorum öyle:

-Metni sakın kabul etme, kendi dilinde değiştirt. O yazılan metin senin gibi birinin dudaklarından çıkamaz.

Bir kaldım, ne demek çıkamaz. Beyinsiz miyim, 5 kelimelik bir şeyi söyleyemeyecek miyim?

-Değilsin, sen o konuşmaları yapacak bi kız değilsin. Bi kere sen doğalsın. Bunu dış güzellik olarak söylemiyorum, sana ne yaparlarsa yapsınlar sen o üzerindeki korkaklığı atamayacaksın. Bu çok güzel, o kaçmaya çalışman, o konuşurken sürekli heyecanlanmaların bu reklamda olmayacak. Ve bu sen olmayacaksın, metni kendin yaz. Senin cümlelerini duymak istiyorum.

Ne diyo bu be! İyi bir şey mi söylüyor kötü mü anlamadım. Para fazla geldi de indirmeye mi çalışıyorlar... Beni istemedi de kırılmayayım diye bunu mu söylüyor... Ne diyosun dayı diye bi daha sordum. Yine böyle garip garip cümlelerle anlatmaya başladı. Sonra bi baktım, tam bir saattir telefondayız. Ardından neredesin, şuradayım aa geleyim hadi telefonda olmayacak bi konuşalım.

Kendimi bir anda bizim evin oradaki cafede buldum bununla konuşurken. Her şeyden konuştuk, var olabilen her şey. Başına gelen komik şeyleri, okuduğu kitapları, dinlediği şarkıları. O kadar uzun zaman olmuş ki birisiyle konuşmayalı, zaman nasıl geçti anlamadım. Ceri ile 6'da yemeğe çıkacaktık, saat 8 benim şarjım bitmişti, masadan kalktım ve işte o

anda ayın 24'ü olduğunu fark ettim, tam gidecektim ki arkamı döndüm:

-Yanlış anlama ama evin deniz görüyor mu? Niye soruyorsun diye de sorma lütfen.

-Evet, ne oldu?

Gülümsedim, eve gittim. Telefonumu açtım, işi kabul etmediğimi yazdım. Adamın telefonunu rehberimden sildim. Ceri'ye sarılarak uyudum.

İyi ki Doğmuşsun,
Ne Süper Bir İnsan Olmuşsun

Çocukluğumdan beri hayran olduğum yakışıklı bir popçunun, evinde yapacağı küçük bir doğum gününe davetliyim. Off hep böyle şeyler sevgilim varken başıma geliyor. Hoş, sevgilim yokken de çemen yiyip kokutarak adamı benden uzaklaştırıyorum ya neyse o ayrı mevzu. Hayır, bu arada sevgilim olmasa ne olacak bilmiyorum, adam doğum gününe çağırdı, halvete değil ama umut fakirin ekmeği işte.

Önce Ceri'ye söyledim, böyle yarım ağız ama hemen geçiştire geçiştire, "Sen zaten gelmek istemezsin" diyerek. Yani, Ceri ile eğlenmek falan çok güzel ama böyle yerlere gitmek biraz işkence. Çünkü Ceri insanların içinde onun sevgilisi değil de 6 yaşında çocuğu olduğumu sanıyor.

"Pucca, lütfen daha fazla içme. Pucca, selam verdin mi insanlara? Pucca, çişin geldi mi? O elindeki bardak ne öyle! Sen yine mi içiyosuné Yeme o fıstıkları, gece kaşınıyorsun, kime diyorum, at elinden onları!"

Maalesef böyle bi adam. Öncesinde uyarıyorum, yapma etme diye. Bu kez, "O zaman sende çocuk gibi davranmayacaksın!" diyor.

Bizim kızlarla beraber gitmeye karar verdik. Giyindik süslendik, ayakkabılığın oraya geldik, herkes birbirine baktı, sonra odalara gittik bir daha giyindik. Hepimiz biraz fazla, doğum günü değil de kına gecesine gidiyormuş gibi olmuştuk çünkü. Sonra oturduk, tam söylenen saatte gitmek kekomançilik olur diye, yarım saat bekledik. Ardından da apartmanın önüne bıraktıkları, "Süper lüx jeeplerimizle hizmetinize hazırız" yazan korsan taksiciyi aradık.

Taksiyle gidecek değiliz heralde oraya, gecenin sonunda herkes kafayı bulunca, ezik ezik bize taksi çevirin diye insanlara soramayız. O yüzden sanki kendi arabamızmış gibisinden şoförü olan bi jeep en güzeli. İnşallah en büyüğünden yollarlar da şöyle bir havam olur. Korsan taksiyi de bi saat kadar bekledik sağ olsun, ne zaman arasak, "10 dakka sonra ordayım ablaa" diyordu adam.

Geldi, tık tık tık indik aşağıya jeepimize binmeye. Şok! Üstünde Xxx unlu mamulleri yazan bir doblo geldi. Kocaman bir ekmek var kapısının önünde!

Bi birbirimize baktık, binelim binmeyelim geç kaldık n'apalım derken arabanın içinde bulduk kendimizi. Bi sokak öncesinde ineriz, kimse görmez bizi diye planımızı da yaptık. Oradan yırtacaz işte durumu. Ne zaman böyle daha havalı görünmeye çalışsam, hep batarım. Bi ton para veririm bi kıyafet alırım, daha dışarı çıkmadan üstüne bir şey dökerim. Bi makyaj malzemesi alırım, klozete düşürürüm. Ama unlu mamulleri arabasını da gerçekten hiç beklemiyordum.

Girdik o devasa, içi ünlüler ve kara para aklayıcılarının dolu olduğu siteye. Hah, şu köşeden gir abi, yok burası değil, şuradan gir gir derken doğum günü yapılacak evi gördük. Lan hani küçük bi partiydi, her tarafından ışık çıkıyor evin, lazerler mazerler. Önü magazin kaynıyor, Kanal D yılbaşı programı gibi, girenler çıkanlar. Ve bizim unlu mamulleri arabamız önünde lak diye durdu. Adama para vermemiz lazım, güvenlik açtı kapımızı. Bi yandan gizli gizli para veriyoruz, bi taraftan kafamız öne eğik, arabadan çıkmaya çalışıyoruz. Fuhuş yaparken yakalanmışız gibi âdeta...

Kapıdan girdik içeri, kocaman ev dememe gerek yok sanırım. Koca popçu bi artı bir de yaşayacak değil. Ama yani partinin evin neresinde olduğunu anlayamadık önce. Bütün evi kendi evimiz gibi dolaşıyoruz. Evin içinde birileri dolanıyor ama yani parti gibi durmuyor, bir taraftan da bir sürü ses geliyor. Bitişine geldik diye düşünürken, sanırım adamın yatak odasından balkona çıktık asıl partinin bahçede olduğunu ancak o zaman kavradık.

Başımız belaya girmeden, evden atılmadan önce indik aşağıya. Kimseyi tanımıyoruz doğal olarak. Bahçenin köşesinde topuklarımız çimlerin içine batmış bir şekilde bekliyoruz öyle. Doğum günü sahibi de ortada yok. İçkilerin alındığı yere gittik, önce bi aramızda acaba bedava mı değil mi

tartışmasından sonra dikilip insanları izlemeye başladık. Şu sabahları televizyonda bir sürü kişinin toplanıp, çok önemli bir mevzu tartışır edasıyla magazin haberlerini tartıştığı programlar var ya, hah aynen öyleydik. Tabii daha dobrasını düşün. Yani onların iki lafından biri, "Ayy bu arada onu da pek severim, buradan öpücüklerimi yolluyorum, şimdi onun haberine geçiyoruz" gibidir, bizimki ise:

-Bunun da boyu ne kısaymış be, götten bacak işte bak nasıl takmış koluna kocayı, aferin kız.

-Ayy şunla şey birlikte değil miydi. Adam başkasıyla gelmiş, ne üzülmüştür şimdi, ağlıyo mudur tuvalette sence?

-Baksana saat 4 yönünde, öle öküz gibi bakmaaa!!! Bak bak şu, hemen bakma!

-Televizyonda sadece belden üstünü görüyoduk, götünün de maşallahı varmış… modundaydı daha çok.

Derken derken böyle, malum bir tescilli Türkiye miydi, dünya mıydı net bilmiyorum ama bi güzelini gördük. Hepimizin kafası o tarafa dönük bi şekilde tabi, gözler yılan yılan olmuş, elde bardaklar:

-Yaaanii, güzel de ehh dillere destan değil…

-Bir Defne Samyeli değil tabi, onun üzerine tanımadım daha.

-Fizik iyi ama böyle bi aura mı yok derler ne derler…

O anda kız bize doğru bi döndü, yanındakini çekti, suratımıza baka baka:

-Burada bana nazar değecek, kalk başka yere gidelim" dedi ve gitti. Biz kalakaldık öyle. Nazar mı? Seni beğenmedik bile lan, ne nazarı diye bi de üstüne kızcağızı daha da bitirdik.

Bu arada evde anlaşma yaptık, asla kimseyle fotoğraf çekilmek yok. Sanki yıllardır bu camianın içinde olan olgun kadınlarmış gibi davrancaz. Bir taraftan da içim gidiyor, hepsiyle kafa kafaya poz verip, İnstagram'a atmak istiyorum. Böyle şeyler niye ayıp ya, ne saçma aslında.

Derken, doğum günü adamını gördük, en uç tarafta birileriyle konuşuyor. Bu arada hediye de almadık, yani evde bi onun tartışmasını yaptık. Kupa bardağı falan mı alınır, ne alınır yahu. Bişi alınır mı alınmaz mı bilemedik. O yüzden varlığım hediye gibisinden geldik sap gibi. İyi ki de öyle yapmışız.

Kızlar beni itekliyor, ben gidemiyorum. Utanıyorum, tıkandım kaldım. Gecenin sonuna kadar burada kalalım, eve sonra gidelim nolurr diyorum. Kızlar ittikçe itiyor. İtile itile adamın oraya kadar geldim. Bu arada topuklarım çimlerin içine batmış şekilde duruyorum. Zaten ondan bi rahatsızım. Tam böyle bir hamle yapcam konuşmak için, adamın etrafı doldu. Haydiii tamam kendi kaybetti diye geri dönüyorum, kızlar bi daha itiyor. Bu kez tam boşalıyor, bir grup daha insan muck öpmeler falan adamın etrafı insan kaynıyor. Bi yarım saat dikildim sanırım orada, sonunda üç-beş shot ha bi gayret derken insanları yara yara gittim yanına.

Öyle bir yarmışım ki tabii herkes adama ne diyeceğim diye bakıyor. Şöyle bi sırıttım, "Selam" dedim, tanımadı, gözlerini kısa kısa kim olduğumu anlamaya çalıştı, içkinin etkisinden

sanırım, bi espri yapayım dedim. Ve Allahım sana şükürler olsun, seni o kadar çok seviyorum ki o espriyi yaparken iyi ki yanımdaki adamı düşürdün de anlamadılar ne dediğimi. Daha doğrusu topuklarım çimlerin içine geçtiği için dengemi kaybettim, yanımdakinden bi cesaret güç aldım, omuzuna elimi attım adam dengesini kaybetti bi sarsakladı yere oturdu. Bu arada kimsenin duymadığı esprimse, popçu beni tanımayınca:

-Çocuğunun annesini nasıl tanımazsın? cümlesiydi.

Geri zekalı mısın sen Pucca, beyinsiz misin? Ulan salak, sana mı düşmüş espri yapmak. Adam güvenlikleri çağırsa seni dövdüre dövdüre yollasa n'apacaksın? Hiç tanımadığın insanlara espri mi yapılırmış. Neyse ki bütün ilgiyi yere kapaklanan kişi çekti de arada kaynadı lafım. Adam hâlâ bakıyor suratıma kimim diye, etrafındakiler de.

Şimdi, işte böyle zamanlarda ne söylemem lazım bilmiyorum. Yani adımı söylesem, ne bilsin adımı. Pucca desem, her seferinde, "Hah, neee, kimm?" diye bi kalıyorlar. Önce sessizce, "Pucca ben" dedim, tabii anlamadı, yaklaştı iyice, kafamı iyice eğdim, etraftaki kimse duymasın diye. Çünkü neredeyse çoğu beni tanımıyor, yazık ne biçim ana babalar var, kıza köpek adı koymuşlar demesinler. Bir daha tekrarladım, bu kez anladı, bir çığlık attı, aldı beni sardı sarmaladı. Etrafında ki birkaç kişi, aaa dedi öptüler falan.

Lan! Az önce ezik ezik duruyordum, bi anda garip bir şey oldu. Geçtik bir yere oturduk, kırk yıllık arkadaş gibi muhabbet ettik. Etrafımız doldu, doluştu derken ben baya bi gevşedim. Hatta o kadar gevşedim ki ayağımın üstüne içkiyi

döküncе dekolte çorabı denen iğrenç şeyi giydiğimi unutup, ayakkabımı çıkardım gerçek bir rezilim!

Derken, fazla alkol o bu şu gideceğimiz saat geldi, tam çıkacaz öpüştük koklaştık, dünyanın en kibar adamı, Allah sahibine bağışlasın.

"Benim şöför sizi götürsün" dedi, arkadaş oradan hemen atladı, "Bizim şoförümüz var teşekkürler" diye, koşa koşa çıktık. Unlu mamulleri arabamıza binip evimize döndük. Kendimizi de "Un fabrikatörünün kızı falan da olabiliriz yani, neden arabamızdan, babamızın işinden utanalım di mi!" diye ikna ettik.

Ya Tüm Hayatınız Bir Yalandan İbaretse

Ceri ile insanlardan gizlediğimiz bir aktivitemiz var. Böyle gizli saklı denilince de sanki grup seksmiş gibi durdu ama öyle bişi değil. Yapana mani olmayayım ama bir adamı elimde zor tutuyorum, üç beş tövbeler olsun. Diğer elemanların kadın olma gibi bir şansı zaten olamaz, olayın yarısında gözüm döner, hepsini döner bıçağıyla doğrarım. Ardından manşetlerdeyim:

"Fantezi vahşete dönüştü: Sevgilisini, diğer kızın memesini çok sıktığı için öldürdüğünü söyleyen gözü dönmüş katil, 'Pişman değilim, yine sıksın yine keserim!' dedi."

Her neyse, bi arkadaşımın düğünü için Ceri ile beraber Sapanca'da bir otele gittik. Gündüz otelde yapacak bir şey bulamayınca, SPA'sına mı gitsek falan dedik ama sonra ikimiz de

"Eeh o ne be öyle emekli çiftler gibi" diye vazgeçtik. Sonra odada tavan izlemekten sıkıldık, aşağıda yemek yemekten sıkıldık, düğün sahiplerinden feci derecede sıkıldık, bari gidelim dedik.

O kaplıca havuzunun içinde çocuklar gibi bi güzel oyun oynadık önce. Sonra şu buhar odası, yok dinlenme yeri falan derken bi baktık biz baya eğleniyoruz. Hatta o kadar eğleniyoruz ki sürekli görevlilerden uyarı geliyor:

"Lütfen sessiz olun!", "Lütfen o kovanın altında bu kadar çığlık atmayın!", "Burada saklambaç oynayamazsınız!", "Bakın yere düşeceksi...", "Allaahhhh, düştü adam, yardım edin"...

O kadar gülüyoruz ki, bizi atacaklar yani, herkes bizden şikâyetçi, o derece. Ardından bi de masaja girdik, Allah dedim ya! Varlığımın farkına vardım, kulunçlarım, bacaklarım, omuzlarım oyy oyyy. Ruhum bedenimden çıktı da gitti o derece.

Akşam düğün vardı, düğüne giderken suratım makyajı kustu, o derece açılmış gözeneklerim düşün. Sonra biz bunu her hafta yapmaya başladık. Kimseye de söyleyemiyoruz, kime söylesek dalga geçiyor çünkü. Ya da böyle, bize bitik, orta yaşlı, faaliyet bulamayan zengin çift muamelesi yapıyorlar. İkimizin arasında bi sır bu, en iyi SPA merkezlerini araştırıyoruz, birbirimize maille yolluyoruz, bak burada o mağara gibi şeyden var. Buranın dinlenme taşlarını özel yapmışlar. I ıh buranın havuzu avuç kadar, diye. Tek tek hepsini deniyoruz böyle. Her masajı, her havuzu, her odayı. Hatta böyle Afyon'a falan gidecez o derece. Bu arada bir gittiğimiz yere bir daha gidemiyoruz, çok gürültü çıkarttığımız için en az 3 uyarı aldığımızdan hani ayıp olur tanımasınlar diye.

Böyle bu bizim en büyük zevkimizken bir gün Ceri yanıma buram buram çikolata kokusuyla geldi! Bensiz kendine masaj yaptırmış, üstelik çikolata şeyli masaj. Önce aldatılıyor muyum diye küçük çaplı bir camı pencereyi indirme hadisesi yaşandı evde. Ardından Ceri yalvar yakar, "Ara sor, ne olur ara sor yanımda biri var mıymış?" diye söyleyince bi inandım.

Ardından da dökülmeye başladı, meğersem arada kendi evinin oradaki spor salonunun SPA'sına gidiyormuş. Benimle gitmek çok eğlenceliymiş ama o biraz dinginlik istiyormuş. Her seferinde gürültü patırtı, sularla şıp şıp oynamak artık onu biraz yormuş. Aramızda epeyce yaş farkı varmış, bana ayak uydurmak çok güzelmiş, eğleniyormuş ama onu da anlamam lazımmış.

Biraz da o taşlara uzanıp düşünmemek istiyormuş. Benimle beraberken o taşların ısısını sonuna kadar açıp, insanların götünün yandığını izlemekten biraz sıkılmış. Artık komik gelmiyormuş. Buhar odasında saklanırken ölüp gitmekten korkuyormuş. Ya da kafasından aşağıya buz gibi bir kova suyu boşaltırken sadece ben eğleniyorum diye gülüyormuş. Bir de koca adammış, sürekli insanlardan uyarı yemek hoşuna da gitmiyormuş. Madem onu yakalamışım, artık biz de normal insanlar gibi SPA merkezini kullanabilir miymişiz…

Yıkıldım, hayal kırıklığına uğradım! Robin, Batman'i terk etti ve Superman'le birlik oldu gibi hissettim. Zeki Alasya ve Metin Akpınar ayrıldı gibi hissettim. En iyi takım arkadaşı-

mı kaybettim. Ne güzel anlaşıyoruz, delice eğleniyoruz diye düşündüğüm şey meğersem bir yalandan ibaretmiş. Koca bir yalandan!

Gecelerce uyuyamadım, başka nelerden hoşlanmıyorsun, açık açık konuş madem öyle, ilişkimiz sonsuz güvene dayansın istiyorum dedim. Salak, hemen öttü. Hatta sanırım dünden razıymış, dilinin ucundaymış gibi bıdır bıdır konuşmaya başladı:

-Sürekli kahvaltıya gitmekten artık gına geldi, aynı domates, aynı peynir. Kahvaltı bu, bütün mekânları gezmemize gerek yok ki!

Bir darbe daha! Biz kahvaltılarıyla ünlü bir çifttik Ceri, sen ne yaptın. Akşam yemeğine gitmek saçma gelirdi hatta, en iyi kahvaltı mekânı için hep not verirdik insanlara. En güzel aktivitelerimizden birisiydi bu.

-Yabancı dizileri sezon sezon izlemekten nefret ediyorum!

Neee, neeee, neee!!!!!! Allahım bunları duyacağıma sağır olsaydım daha iyiydi. Ben de oturup bize dizi falan arıyorum salak gibi!

-Seninle maç izlemek, yani ne bileyim hiç eğlenceli değil. Sürekli olarak bişi getireyim mi, bira getireyim mi, çerez bitmiş, ay geçen Gamze'yleyim hayatta tahmin edemezsinlerinden de biraz gına geldi. Ayrıca kızlarla yaptığın şeyler de çok ilgimi çekmiyor.

Keşke ölseydim, keşke... Ben adam için oturayım bir sürü baldırı çıplak herifi izleyeyim, tutsun bana ne desin. Ve sırf sıkılmasın diye maçla alakalı tek kelime soru bile sormamama rağmen.

Peki neyi seviyorsun be adam benle, seks hakkında da konuş burada, kukumu Japon yapıştırıcısı ile zamklayayım da bir daha görme.

-Tövbe de, saydıklarım sadece , yani onları da seviyorum da öyle deli divane değil. Olsa da olur olmasa da benim için.

Gerçekten yıkıldım ama yılmadım. Madem o benimle bunları yapmayı sevmiyor, kendi kaybeder. Aldım bizim kızları, Sapanca'ya gittik. SPA merkezinde hayvanlar gibi eğlendik. Sürekli foto çekip çekip ona yolladım, al bak nasıl eğleniyoruz, sana ihtiyacım yok benim, neler kaybettiğini gör diye!

Belki de Benim İhtiyacım Sadece Sadakattir

Hayvanları çok seviyorum, böyle takıntılı derecede değil de "Oyyy ben senin o bacaklarını yerim, oooy kuyruğa bak" şekliyle seviyorum. Biri Niyan'ın Abduş'u olmak üzere iki kedim oldu şu ana kadar. Köpekleri olan insanlara hayretler içinde bakardım. Her gün sokağa çıkart, her gün oyna bilmem ne. Kedi öyle mi ama, bırak kendi isterse sevdirir, istemezse köşesinden izler durur. Dışarı çıkartmazsın, çok sevmek zorunda kalmazsın. Bakımı acayip kolay bi kere.

Ama şu an hayvansızlık çok güzel, evden çıkarken tüy temizlememe, eve her gelen alerjili biri olduğunda yazık hayvancağızı odaya kapamama, tatile giderken bi de hayvanı düşünmeme gibi. Acayip mutluyuz Zodyaklı ile, evimizde hayvansız olmaktan. Hatta bazen alsak mı diyoruz, sonra kahkaha atıyoruz.

Öyle böyle derken, bi gün bi arkadaşım aradı beni. Petshop'ta imiş, internetten bi pekingese almış, fotoğraftaki gibi gelmemiş, veterinere götürmüş, bir gözü kör, epilepsi artı bir sürü hastalığı çıkmış. O da işte pet shopa geri vermek istemiş, ama sahibi kendi anlaşmalı olduğu veterinere götürmedi diye, garanti dışına çıkmış bu hayvan diye geri almıyormuş. Bu da beni arayıp, bunu gazeteye yazar mısın diyor.

Petshop rezilliğini ayrı tutuyorum, asıl arkadaşımın geri zekâlılığına hayret ettim. Neyini yazacam pardon da? Bangır bangır oralardan alışveriş etmeyin diye bağırıyorlar, gidip yine de oradan almanı mı? Hayvan kör diye paranı iade almak istemeni mi? Yoksa yüzsüzce beni arayıp bi de bunu yazmamı istemeni mi?

Bir sinirlendim, bekle dedim geliyorum! Hayvanı en azından Twitter'dan bi yerden sahiplendiririm.

Kalktım gittim, adam tam bir esnaf, arkadaşım denilen hıyar ise "Bari yerine başka hayvan ver" diye orada vikvikliyor. Bahsedilen köpek ise orada öylece durmuş bakıyor, bir gözünün kör olduğu kabak gibi belli üstelik. Bembeyaz, nasıl güzel nasıl! Ama bir taraftan da çok çirkin. Elime aldığım gibi, kafasını boynumun oraya soktu.

Bir de üstüne adam, "Abla bunu alıp n'apayım şimdi, boşuna burada mama yiyecek, yer işgal edecek. Barınak değil ki burası?" diyor. Yani dediği şu, böyle köpekleri ya çiftliğe götürüp minnacık bir kafesin içinde sadece çiftleştirmek için kullanıyorlar. Ya da öldürüyorlar.

Boynumun orada nefes alan canlı bunu hak etmiyor, kimse bunu hak etmiyor. O yüzden, kıza parasını ben verdim, o da pek bi orospu çıktı aldı parayı, köpeği ben aldım.

Köpek bakımına dair hiçbir şey bilmiyorum, hayatımda sevdiğim köpek sayısı bile çok az. Bi kez Ceri ile denemiştik, bir gün sonra başaramayacağımızı anlamıştık. Ama bu kez, bu çok farklı. Bu bambaşka, bu Puki. Bundan sonra hayatımın geri kalanı, hayatımı tümüyle değiştirebilecek, beni adam edip büyüdüğümü hissettirecek tek şey...

Eve gelmeden önce her kadın gibi önce pet malzemeleri satan bi yere gidip, köpeciğe nefret edeceği bir sürü süs eşyası aldım. Taşlı tasmalar, abuk subuk tişörtler, montlar, her yanından simler fışkıran minderler, yelekler, şapkalar. Orada ne varsa aldım böyle bir hevesle... Hayvan onları görünce kendini kesecekti büyük ihtimalle.

Sonra veterinere götürdüm, işte benim aklım anca böyle kıt. Önce hayvanı bi doktora götür di mi? Seren Serengil'i ölümüne anlıyorum şu an. Neyse gittik veterinere, maalesef bi gözü doğuştan görmüyor, diğer gözü de yüzde 30 civarı. Onu da ileride kaybetme olanağı çok yüksek, ayrıca daha net olmamakla beraber ileride nöbetleri de başlayabilirmiş. Yani bizi çok zor bir süreç bekliyormuş. Eve gelebildik sonunda, kendi yerini kendi seçsin diye rahat bıraktık onu. Bir köşe buldu, orada kaldı.

Bu arada köpek bakımından hiçbir şey anlamıyorum, internetten sürekli forum sitelerine bakıyorum. Üç dakikada bir konu açmaya başladım. Köpeğim halıya sıçtı, köpeğimin boku biraz garip mi, köpeğim pırt yaptı, köpeğim neden hav-

lamıyor, köpeğim havlamaya başladı, köpeğim kapıya doğru bakıyor. Sanırım köpeğim uyudu... Baksanıza bi uyumuş mu? Köpeğim neden yerde yatıyor? En son siteden atılacaktım, o derece, hayvan sağa dönse soruyorum.

Ben bunları yaparken kızlar bize geldi, bizimki maskot. Herkesin kucağında, herkesin yüzünü yalıyor, herkesi seviyor. Nasıl ama o sevildikçe ben mutluluktan ölüyorum. Tabii bunlar olurken ben bir şeyi unuttum. Ceri! Adama artık bir köpeğimiz var demeyi unuttum. En son artık kararları beraber alıyoruz diye binlerce kez bana yemin ettirtmişti. Şimdi dan diye al bak köpek, demem olmayacak diye, ben de sanki ona hediye almışım gibi davranayım dedim.

İrkıyım bir erkeğe küçük bembeyaz bir Pekingese hediye etmek elbet biraz garip olacak ama yani n'apalım derken, Ceri sanki hissetmiş gibi bir tweet attı. Bi görsel: "Hayvanlara bu işkenceyi yapmayın!" Hediye paketi haline getirilmiş bi köpek yavrusu. Evime kamera mı taktırdı ne yaptı bu dangoz! Tam köpek aldığım gün nasıl hissedip koyarsın onu. Bu plan çöpe gitti.

Hayır, en son arkadaşının yavru köpeği bir gece bizde kalmıştı. Bütün her yere sıçtı diye sabah saçları sinirden tel tel gidip götürmüştü. Bir daha köpek lafı duymak istemiyorum diye kesin çizgiyi koymuştu.

Ceri böyle bir adam, bir fikre sabit kaldıysa hayatta değiştiremezsin o fikrini. İmkânsız. Şimdi Puki için de aynısı olacak. Yani elbet Puki'yi başkasına verecek değilim ama haftalarca beynimi yiyecek, aylarca konuşacak, her yerde, her zaman sürekli sürekli, "Ben sana demiştim" diyecek. O yüzden bu kez ağırlığımı ben koycam. Yani beni seviyorsa, beni hayatı boyunca sevecekse Puki'yi de sevmeli.

Ama önce şu köpeğin üzerine başına giydirdiğim şeyleri çıkartayım. Hem hayvan rahatsız, kendi parçalayacak hem de biraz yılbaşı ağacına benzedi.

Bu arada kardeşim dizlerini karnına çekmiş, suratını asmış bir şekilde burnundan soluyarak oturuyor. Bu soluk alışı biliyorum, ne zaman evde bana bir şey alınıp ona alınmasa aynı öfkeyle köşede dururdu. Onun için kardeşlik eşitlik demek çünkü, bana bir şey alındıysa mutlaka aynısından ya da bir iki model üstünden ona da alınmalı.

Haa, ama ona alındıysa bana alınmasa da olur.

Aramızda 2 yaş olmasına rağmen aynı kıyafetleri giyerdik. Ben üzerimdekileri parçalamak isterken o garip bir şekilde bundan mutluluk duyardı. Yatak odalarımız mesela şu an aynı. Aynı dolap, aynı yatak, aynı komodin. Dolaplarımızdaki kıyafetler bile aynı. Sadece onunkiler benden bir beden daha küçük.

Bu arada sadece bana has değil aslında bu özellik. Kızlarla yemeğe çıkarız, siparişler verilir, herkesle aynı dengede bir şeyler ister kendine. Tatile çıkarız, odası küçük diye geceleri uyuyamaz.

Misafirliğe gideriz, onun tabağına daha az meyve kondu diye tavır alır, kin tutar, nefret eder. Kendime ne alıyorsam ona da alırım. Hele bir almayayım, hele bir unutayım, bir ba-

kışları var ki yılan yılan, bela getiriyor resmen o bakışlarla. Şimdi de aynı bakışları atıyor işte!

-Ben de istiyorum!
-Ne istiyorsun?
-Köpek, hadi gidip alalım. Sen bu evden gidince yalnız kalcam.
-Ee, tamam ben gidince alırsın.

Kalktı gitti odasına, kapıyı çat diye kapattı. Kardeşim maalesef gerçek bir psikopat, büyük ihtimalle şu an içerde büyü bile yapıyor olabilir bana. Amaaan neyse şu an onu düşünemeyeceğim, daha önemli sorunlarım var: Ceri! İşte iti an çomağı hazırla, geldi bile.

Önce Puki'yi sakladım, açtım kapıyı, girdi içeri bıdbıdı bi'şeyler anlatıyordu. Sonra Puki'nin kapısını açtım, ben hiç bir şey söylemeden birbirlerine kendileri alışsınlar diye. Puki koşarak çıktı, Ceri'nin üzerine atladı. Ve sanki Ceri, o evde yıllardır köpek varmış gibi hiç şaşırmadan, "Oo sen ne tatlı şeysin" diye sevdi sevdi, baya bi sevdi. Bi beş on dakika geçti, sonra bir anda kafayı kaldırdı.

-Bu nereden çıktı lan! Kimin bu!
-Artık bizim!!! Çocuk provalarını yaparız dedim. Ne iyi etmişim di mi?

Köpeği koydu koltuğun üzerine, yine saçları tel tel oldu, suratı yeşerdi, Hulk gibi irileşti, tişörtü falan yırtılacaktı. Kükremeye başladı.

-Sen yine benden habersiz karar mı aldın!

-Saçmalıyorsun, şu an saçmalıyorsun Ceri! Bu kararı beraber aldık."

Hâlâ göz beyazlarında damarlar görünüyor, alnında ki o yeşil damar yine çıktı ortaya. Puki'yi göstermeye çalışıyorum, bak ne şirin diye ama yok, o damarın içinden akan kanı görüyorum.

-Bu konuda anlaşmıştık!

Hemen diklendim, o böyle sinirli sinirli konuşunca her şeyi halledeceğine inanıyor. Omzuna sakin ol gibisinden vurdum.

-Bana bak, hafızan için balık mı yersin, kendini mi yersin? Yeter yaa yeter! Her boku unutmandan bıktım. En son arkadaşının bebeğine bakarken kendin dedin, köpek alalım diye!

Tabii ki öyle bir şey demedi, Ceri'nin hafızası çok zayıf. O yüzden çoğu zaman bunu kullanıyorum.

-Tatlım, sen söz verdin o partiye geliriz dedin insanlara. Canım, sen söylemiştin ya, kredi kartımı kullanabilirsin diye. Aşkım, kafayı mı yedin, dün sana söyledim, tamam dedin. Ceri, iyi misin ya daha dün konuştuk bunu?

Önce damarları indi, göz beyazları normale döndü, sakinleşti, oturdu koltuğa. Bi düşündü, acaba dedim mi diye. Fazla düşünmesin diye, hemen kendi taktiklerimi ortaya döktüm. Altdudağım öne kaydı, kafam iyice yerde, ellerim birbirine bağlı, sanki korkmuşum gibi bedenim iyice pısmış ağlamaya başladım.

-Hep bunu yapıyosun, hep. N'apim, bana verdiğin sözleri bile tutmuyorsun. Baksana şuna, bak şu kadarcık şey için ne hale getirdin bizi. İyi tamam, bitsin ayrılalım. Söz verdiğin köpeği kendim aldım diye ayrılalım. İstemiyorum ben seni, sürekli bağrıyosun, sürekli. Naaptım sana ben..."

Geldi yanıma, sarıldı, ensemden öptü:

-Ama 15 sene sonra ölecek bu, o zaman ne yapacaksın. Ben seni düşünüyorum.

Ha öküz ha, denir mi bu ya! İşte Ceri bu, hayatı karamsarlık üzerine kurulu. Neyse Allahtan hallettik konuyu. Kapandı gitti. Artık çekirdek aile olmaya hazırız...

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Erkeğinizi Elde Tutmanın Bilmem Kaç Altın Maddesi

Bugün başımın belası Ceri'nin arkadaşları olan o iğrenç çifti yemeğe davet ettik. Ceri'nin evine geldiler tabii ki. Bizim ne zaman kendi evimiz olacak acaba? Artık sıkıldım bu ayrı ev muhabbetinden. Zaten Puki var diye çok az görüşmeye başladık, bence bu bir fırsat, hemen kendi evimize çıkıp yuvamızı kurmalıyız.

Amaan neyse, bu Sırık'la sümsük kocası geldi işte. Yemek yapmayı bilmediğimden, Ceri de peynirli makarna verilmez misafire dediği için pizza söyledik. Hayır, ben de bu adamı anlamıyorum, madem yemek yapmıyoruz ne diye çağırıyorsun bu iki geri zekâlıyı. Yedik medik bilmem ne, bunlar işte PES açtı, oynamaya başladı. Ben de Sırık'la kaldım mı bi başıma. Hep böyle mi olacak, yemeğe evli arkadaşlarımız gel-

diğinde, medeni medeni muhabbet edip sonra harem selamlık mı oturacağız? Kendimize acilen eğlenceli çiftler bulmalıyız.

Bi insana hiç mi kanım kaynamaz ya, hiç mi açmaz içimi yani, kızdan nefret ediyorum, bi itici sanki böyle. Ki ben, hep etrafımda garip, anlamsız tipler olsun istemişimdir de bu kız, ne denir bilmiyorum ama kalıbının kadını değil. Fazla kusursuz ama anlatması da çok zor. Hani böyle bütün sınıfın bayıldığı biri vardır. Kız, erkek herkes onu çok sever. Ama bi senin içinde, "Iı ıh, bu iyi biri değil" diye bi ses dolanır hani. Hah bunda da öyleyim işte!

Şimdi kahve falan yapmam lazım, arkamdan tıp tıp mutfağa girecek diye getirmiyorum. Sürekli peşimde, tuvalete gidiyorum orada bile, "Tatlım yardım edeceğim bişi var mı?" muhabbeti. Bulaşıkları makineye ikimiz beraber dizdik, masayı beraber sildik, hava alsın diye pencereleri beraber açtık. Ceri olmasa büyük ihtimal gece de sevişçez yani artık. Aaa daraldım yemin ederim, kadının da bu "yardım edeyim cinsi" illetlik cidden.

Sanki çok önemli bişi izliyormuşum gibi çocukların oynadığı oyuna bakıyorum ki kızla konuşmak zorunda kalmayalım. Ama sağ olsun, hiç oralı değil, sağ kulağımın dibinde sivrisinek gibi vızır da vızır, vızır da vızır... Böyle tam hah dedim, sustu rahata erdik. İyice yaklaştırdı o kafasını kulağıma:

-Canım, canım, ahh be canım. Yani hemen de kendini salmışsın yapma bak!

Ne diyo be bu, ne salması, sensin salık lan. Kim salmış! Off, çenemdeki o bi tane tüyden bahsediyorsa o şeytan tüyüm benim! Doğduğumdan beri var, hayatta çekmem. Şeytan tüyünü çıktığı yerden kopartırsan, oraya mutlaka bişi olurmuş. Yalan söyledim ya, ne şeytan tüyüsü. Puki geldi geleli sokağa çıkmadığım için bıraktım çenemi ne var bunda, ne yani!!!!

Tırnaklarımla şöyle koparmak için tutacak gibi oldum. Sırık'ın bakışlarıyla çarpıştım. Kafasını iki yana sallayarak, aşağı bölgemi gösteriyor. Oha, ayı ne yaptın sen kızım x-ray mı var gözünde ne, oramı buramı nasıl görürsün ya. Hem öyle bi özelliğin varsa da niye benim kıllarıma bakmak için kullanıyorsun. Ülkeyi dünyayı falan kurtarsana ne biçim uzun bacaklısın sen!

-Cannım, iç çamaşırın eğildiğinde görünüyor. Bu söyleyeceğim şeyi asla unutma. Bi kadının kocası onu hep seksi çamaşırlarla görmeli. Pamuklu falan o ne öyle ilkokul çocuğu gibi, ilahi.

-Yemek yapmayı öğrensen iyi olur bence, kurslara katılmayı düşündün mü?

-Çocuk büyük sorumluluk, ben alamam şu an mesela o sorumluluğu. Hatta bence sen de almamalısın. Köpek bile fazla sanki.

-Sabahları oral seksle uyandır, sana tapacak benden söylemesi.

-Kahvaltısı mutlaka hazır olmalı adamın evden çıkmadan önce, bunlar önemli değerli şeyler.

-Erkeğe az soru soracaksın, soru sormadan hallettireceksin işini.

-Seks çok önemli, sürekli fanteziler üretmek lazım rutine bindi mi gidiyor.

-İnternet, Twitter falan hiç anlamıyorum ama bak elinde telefon sürekli oynuyosun. Olmaz, yapma!

Ve abartmıyorum, bunlar gibi yüzlerce cümle kurdu. Bu kızın ruhunu ayrı bi bedene koymuşlar bence. Şu laflar hiç yakışıyo mu ya, upuzun sülün gibi kızsın. Londralarda okumuş, yaşamışsın. Belli ki paralı, görgülü, iyi bi ailen var. Ve dünyanın en sümsük adamıyla evlisin. Bi de onu elde tutma oyunları mı yapıyorsun. Niye yani? Belli ki kafadan noksansın, çocukluğunda falan belli ki bir travma yaşamışsın o yüzden böyle sonradan koca buldumculuk yapıyosun tamam da benden ne istiyorsun be kızım!

Gelip gidip başımın dibinde, koca öyle elde tutulur, yok böyle ellenir. Aaa yeter, tutamıyorum işte tutamıyorum, başaramıyorum. Gidene kadar ya, gidene kadar kulağımın içine fısıldadı da fısıldadı. Bi yandan da yani kocasınınki altından mı yapılma, yumurtaları elmas mı da adam gidecek diye ödü patlıyor bu karının, demedim değil.

Köpekler Sahibine Benzermiş

Ben malımı biliyorum, Zodyaklı ne yaptı ne etti bi köpek sahiplendi. Üstelik altta kalmamak için Puki'den daha büyük boylarda ve daha güzel bişi. Cinsi King Charles, hayatımda gördüğüm en güzel köpeklerden biri. Ama çok salak, öyle böyle değil. Kafasını taşıyamıyor, ses duyuyor nereden geldiğini anlamıyor. Adı da tabii ki Zodi oldu. Ev kadınlar hamamı gibi, 4 dişi yaşıyoruz. Artık regl dönemlerimiz aynı günlere denk gelince atom bombası patlar sanırım bu evde...

Köpekler sahiplerine benzermiş diye bir rivayet var. Önceleri buna hiç inanmıyordum ama zaman geçtikçe bi lan, lan acaba mı demeye başladım. Puki çok kıskanç, öyle böyle değil ama. Yanıma biri gelip beni öptüğü an koşarak bizi ayırmaya çalıyor. Biri birazcık bana ilgi göstersin, hemen aramıza

girip oramı buramı yalıyor, "Ben sana yeterim" diye. Kimse yokken de hiiç oralı değil.

Sonra, aynı yatakta uyuyamıyoruz. Beraber gidiyoruz, bu yukarı çıkıyor. Ben uyuyana kadar yatakta bekliyor, uyuduğumu anlayınca aşağıya iniyor. İstediği bir şey olunca küserek, trip atarak almayı sağlıyor. Komut öğretecem bunlara, elimde ödül mamalarından var. Zodi takır takır, komutları alıp ödülü hak ediyor. Benimki inat hem de nasıl inat. Yok, yapmıyor o komutları!

Ne zaman Zodi gidiyor, o zaman yapmaya başlıyor. Ama asla Zodi'nin yanında ona bir şey yaptıramıyorum. Kendini insan zannetmesinden bahsetmiyorum bile. Mama kabından asla yemiyor! Ne yapsam yediremedim, aç beklettim ıı ıh gene yemedi. Ne zaman ki kabını aldım biraz yükseğe koydum, o zaman yemeye başladı.

Zavallı Zodi'ye yapmadığı işkence yok. Biri Zodi'yi sevmeye başlayınca, koşarak üstüne atlıyor hayvanın. Kendi acıkmadığı zamanlarda Zodi'ye de yemek yedirmiyor. Asla yanında uyumasına izin vermiyor. Zodi ile oyun anlayışı ise sadece hayvanı dövmek. O küçücük tipine bakmadan, gelip gidip garibanı dövüyor...

Bir de kim görse Puki'yi... Ayy aynı sen ya bu, bildiğin sen, bak valla sen diyip duruyorlar. Kıskanç, bencil, pislik bi de çirkin ama yine de sevimli b'işeymişim meğersem. Köpek bakımı bu arada gerçekten çok zor. Bir kere bütün hayatımı onlara göre düzenliyorum. Ceri'nin evine gitmiyorum artık, yalnız bırakamıyorum diye. Sonra gece biraz dışarda kalayım aklım gidiyor evde ne yaptı acabasından. Hafta sonu şurada

kalalım, tatile gidelim durumu da yok artık. Hayvan kabul eden bi otel varsa ne âlâ, yoksa biz de evdeyiz. Uyku düzenimden tut evin eşya düzenine kadar her şey değişti.

Sürekli elimde kolonya, kablo siliyorum yemesinler diye. Ne var ne yoksa çiğniyorlar çünkü. Ayakkabılarımın çoğu pert oldu bile. Ve kızamıyorsun da, öyle bir lüxün yok, köpek çünkü bu, köpek yani onun işi o. Ona kızmak yerine kendine kızmalısın öğretemedim diye...

Evde yeni trendimiz şimdi, köpeklere komut öğretmek oldu. İlk başlarda pek heyecanlıydım da bu duruma, benimkinin o taraklarda bezi olmadığını fark edince amaaan ya dedim. Hayvanı oynatmanın âlemi ne, gel dedim mi zaten geliyor. Bi de millet görsün, alkışlasın diye ayağa kalk, dön, ölü taklidi yap falan çok saçma geldi.

Bana öyle geldi de Ceri için komut öğretme erkeklik meselesi oldu. Bize geldiği an, oturuyor halının üstüne saatlerce hayvanların canını çıkartıyor. Artık kimden duyduysa, "Kal" diye bir şey duymuş. Hayvanları ters yatırıyor, "KAL, KAL, KAL!" diye bas bas bağırıyor. Biri kalktığı an, bir daha... Sesi de öküz gibi adamın, hönkür hönkür. Televizyon izliyoruz, yan tarafta biri, DÖN, DÖN, DÖNSENEEEEE!!!!!! Ceri'nin sesi bir de gür, zaten normal konuşması miting alanına çıkmış siyasetçi gibi, haykırarak, bağıra bağıra konuşuyor. Bi de böyle komutlarla başım beynim şişti artık!

Bazen uykusundan uyanıp, hayvanları da uyandırıp başlıyor komut vermeye. Artık eee yeter diyorum. Bu kez, köpek bakımından anlamadığımı saatlerce anlatıyor. Ben de kendimce bu olaya bi çözüm buldum. Çünkü benimki de can,

hayvanları tahmin bile edemiyorum ne işkence çekiyorlar. Karşısına geçtim, o üye olduğum sitede sanki biri bir şey yazmış gibi okumaya başladım:

"Bizim apartmanda iki kız kardeş yaşıyor. İki tane de köpekleri var. Belediyeye şikâyet edip o hayvanların alınmasını talep edeceğim. O hayvanlara evde işkence ediliyor. Bir adam geliyor evlerine ve sürekli bağırıyor. Bazen gece yarısı, bazen sabahın körü, bütün apartmanı ayağa dikerek. Köpeklerin can güvenliğinden şüpheliyim!"

Sanki böyle orada yazıyormuş gibi okudum. Ardından da ciğerlerini delen bir bakış fırlattım.

-Ben sana biraz sessiz ol diyorum di mi? Her şeyi sen biliyorsun işte. Sabah yönetici şikâyete geldi senin yüzünden. Aferin ya bu evden atsınlar da bizi gör. O zaman ben sana, "KAL KAL!" diye höykürürüm, ses tellerini… küfrettiriyorsun bana gece gece.

Önce o kimmiş, hangi daireymiş akıllı olsun diye bi diklendi. Ardından pıstı kaldı. Bir daha ne bir komut verdi ne de evde bağırmaya başladı. Hatta biz biraz ses çıkarsak, hemen bizi susturdu. Yoktan, sustan anlamayan adam yani, onu da ancak böyle yalanla dolanla susturuyorum n'apim, yapacak bir şey yok!

İşime Yaramayan Kilisenin Papazına Halleneyim

Ya o Sırık kafama bi'şey soktu, çıkartamıyorum bi türlü. Zaten o dergideki testte de sürekli yok çamaşır, yok ilginçlik falan filan okuyunca bi denemekten zarar gelmez dedim. İnternetten kendime garip bi kostüm sipariş ettim. Tabii ki internette o kostüm, giydirdikleri kızı, pırıl pırıl kaliteli bir orospuymuş gibi göstermiş. Ben ise, ay ben çok kilo almışım ya yine nasıl başarmışım bunu.

Neyse konu o değil, bende 5-6 yaşlarında küçük şişman çocuklara dansöz kıyafeti giydirirler ya, hah aynen öyle boğum boğum durdu. Tavşan kulakları falan var, arkasında ponponu. Kelepçeleri en son havaalanında yakalattırıp bizi rezil ettiğimden bu kez öyle bir atraksiyona gerek duymayıp yerine daha

masumane bir oyuncak olan kırbacı aldım. Ceri pek memnun olmayacak, amaaan olsun ya "Kız uğraşmış" der en azından.

Giyindim, şarabımı da açtım, mumları yaktım. Salondaki koltuğun oraya oturdum. Her an kapı çalabilir diye yanıma üstüme hemen giyeceğim şeyleri de koydum. Çünkü ben ne zaman evde götüm başım açık bi iş yapacak olsam o kapı mutlaka 50 kez çalar. Ben işimi garantileyeyim de sonra ne olacaksa olsun.

En son Ceri ile telefonla konuştuğumuzda 15 dakika içinde geliyordu. Ve son konuşmamızın üzerinden bir saat geçmiş. Arıyorum, telefonu da kapalı. Yani geri zekâlı değil heralde, eve geliyorum diyip beni aldatmaya gitsin. Ay bu adamı kandırdılar mı acaba, eski sevgilisi falan aradı "İntihar ediyorum yetiş!" dedi, bu da yetişmeye mi gitti. Eskisi değil de yeni biri mi, böyle aralarında bi elektrik vardı, sonra bunu aradı, intihar ediyorum gel mi dedi. Niye intihar etsin kız canım, gel memelerimi elletcem dese bizimki zaten giderdi, boşuna içmiş onca ilacı. Ne diyorum ben ya...

Allahım yani inşallah başına kötü bişi gelmemiştir. Kötü düşünme, kötü düşünme ay çağırma Pucca öyle şeyleri. Off, valla öldüyse çok kötü olacak. Hayır, evde onu tavşan kostümümle bekliyordum, sonra telefon açıyorlar hayatımın aşkı ölmüş. Sonra ben seksten elini ayağını sen çek mi, artık erkek yüzü görmek isteme mi, kız kurusu olup huzurevinde yaşa mı. Ay ne olur ölme Ceri, hiç sırası değil. Ölüyosan da bi bekle, ışık mışık görme, yerine dön. Bi evlenelim sonra ölüyor musun, yaşıyor musun sen bilirsin. Bu kez adamı mezara yolladı yine evde kaldı diyecekler.

Ayy daraldım, bunaldım bu üstümdekiler bastı beni resmen. Bu adamın telefonu niye kapalı ya, şarj bitmiş olma ihtimali tabii ki çok yüksek ama yani, üstüne bir de böyle geç kalmalar falan. Umuyorum bi kızla falan değilsindir, eğer öyleyse inşallah böyle kitlenir kalırsınız tam iş ortasında. Gazetelerde çıkarsınız, komik haber diye Facebook'ta millet paylaşır sizi. Sonrada acınızdan, derdinizden geberip gidersiniz. Hatta şimdi geberin! Ay ya da dur dur, şimdi olmasın. Yarını bekleyebiliriz bişi olmaz.

Polisi mi arasam acaba, böyle şeyler için çok aradım, ciddiye almıyorlar. Telefonum büyük ihtimalle onlarda kayıtlıdır. Bu ruh hastası arayınca açmayın diye. Daha geçen hafta arayıp, sevgilimin evini soysam çok cezası var mı, ama anahtarı kendisi vermişti diye aramıştım. Ceri'ye aldığım Pes'i ondan geri isteyemediğim için çalmak daha uygun bir yol gibi gelmişti. Çünkü oynayamıyor! Bildiğin oynayamıyor adam, şaka gibi. Onu yenmekten artık gına geldi, Fifa da bile yeniyorum. Ki düşün bak, "Ayy hangi amcalar benim takımdan hep unutuyorum" diye cümleler kurmama rağmen. Bize getirelim diyorum, ona da yok diyor. Yani n'apim, biz evde kızlarla en azından eğleniriz diye ona aldığım hediyeyi çalacaktım.

Aha arıyor, valla arıyor adam. Ohh çok şükür ölmemiş. Canım aşkım benim. Ama bir saniye, ya beni kız arıyorsa. Ceri banyoya girmişse, kızın da artık böyle gizli saklı orospuluk canına tak etmişse. Arayayım da nişanlısına anlatayım diye arıyor. Eğer onun içinse, bence hanfendiliğimi bozmayayım. Ne anlatıyorsa dinleyip, size mutluluklar diyip telefonu kapatırım. Bu işi de sonsuza kadar bitiririm. Hıı bitiririm, bi kere daha o telefonda kız sesi duyar duymaz, anası danası anlamam:

"Bana bak kızım, üzerimdeki lanetin kalkmasına çok az kalmıştı, çok az anlıyor musun çok az ya! O yanındaki aygıra

söyle aklı varsa karşıma çıkmasın. Ya da dur dur, deme bunu, zaten ben onun karşısına çıkıp geleceğini elinden alacağım için acılar içinde kıvranırken anlatırım ona. Sana gelince, diri diri yakacam seni. Alevler içinde yanacaksın, kendi etinin yanık kokusundan miden bulanacak. Suratının yanışını izlicem, derinin buruşmasını, gözlerinin erimesini... Birbirinize iyi bakın, son dakikalarınız..."

Aaa kapandı, aa telefon kapandı. İki dakika işkence hayalleri kurdurtmuyorsun yani bana Ceri aferin. Hem aldat, hem kıza arattır hem de yani iki dakika beklemeden kapat. Tabii ki hemen geri aradım. Aşağıda bekliyomuş beni, sürprizi varmış. Üstüme çektim bişiler, indim aşağıya. Kesin bir sürü poşet var arabada, bana taşıttıracak buna da sürpriz diyecek. Bi kere böyle yaptı, koca karpuzu bana taşıttırmıştı. O zaman da yok tabii parmağımda bişi, yüzüktür diye balkondan atlayıp adamın yanına gidecektim.

İndim, şöyle bi baktım Ceri bana araba anahtarı sallıyor. Arkasında da pasparlak bembeyaz bi araba. Lan, lan lan lan. Cerii bebeğim misin sen, ay ben kurban olurum. Ay ben seni sevmekten öldürürüm. Kafamı keseyim, ya da dur dur bilekleri keseyim. Canım sevgilim gitmiş bana araba almış, ben de karıyla kızla sanıyorum. Ayy ben de sevgilisi araba hediye eden kızlardan oldum. Hahay ne güzel bi hismiş ya bu. Boşuna yıllarca aşağılamışım. Havadan araba geldi! Hem de sevdiğim adamdan. Ceri sen çok iyisin ya ben seni hak etmek için ne yaptım. Sanırım ağlıcam, hayatımda aldığım en güzel hediye. Özür dilerim yüzükcüm, biraz papucun dama atılmış gibi oldu ama yani o da araba, boru değil.

Ceri'nin boynuna atladım, biraz ağladım, biraz sevinç çığlıkları, ayy bu arabanın markası ne, ay çok paradır bu, niye böyle bişi yaptın hiç gerek yoktu sevgilimler falan derken, Ceri pat diye şöför koltuğuna oturdu. Ayı ayı bi de konuşmaya başladı: "Bak burada buzdolabı var, bak şurada fişi, bak bak üst cama bak, nerdeyse tavan cam..."

-Canım ya, keşke sen bunu alsaydın, bana diğerini verirdin.

-Onu sattım, işte üstüne de verip aldım.

-Hii ee sen ne kullanacaksın. Ayy ben seni şuradan şuraya götüremem baştan söyleyeyim.

-Sen niye götürüyorsun, beğendin mi arabamı?

-Arabamı mı, arabamı mı? Bi saniye ya, kendi arabasını neden sürprizmiş gibi lanse ediyor ki! Gerzek, ne işime yarasın senin metal yığının. Sinirim bozuldu ya!

-Niye yüzün düştü, ne oldu, bişi mi oldu?

-Yok bişi.

-Ne oldu söylesene, çıldırtma ne olmuş olabilir de suratın yine asıldı.

-Arabayı bana aldın sandım.

-Dalga geçme, bişi mi oldu canım benim. Bak üzme beni, ne güzel bi gün hayalimdeki arabayı almışım, sevgilime göstermeye gelmişim, bi iki tur atalım demişim.

-Bana aldın sandım işte.

-Sen iyice kafayı yedin, sana araba niye alayım?

Sonrası ilk arabada kavga siftahımızı yaptık. Camlara vura vura bağırdım. Yollarda, çekil incem, aaa incem, hayır gidecem ya taksiye binecem diye cazgırlığımı da yaptım. Sonra da o kostümü aldım, kaldırdım. Madem araba alınmayacak bir kadınım kusura bakma canım sen de tavşan kızla sevişemeyecek bir adamsın. Benim neyime fantezi, neyime yani. Hep boğazımda heppp!

Lütfen Bu Kısımda Bi Maşallah Der misin?

Hayatımda *Secret* kitabını okumadım, çünkü PR'ı Beckham ailesinin hayatının nasıl güzelleştiği ile ilgili yapılmıştı. Ulan koskoca David Beckham'sın tabii ki senin hayatın güzel olacak. İnandırıcılığını geçtim, çekici bile gelmemişti. Kişisel gelişim kitapları da hiç okumadım, hepsi aynı şeyler. Kendinizi sevin, meleklerinizi sevin, onu sevin bunu sevin bilmem ne.

Of bayık bayık, bir satır okudum ve bütün dünyayı sevmeye başladım diye, bir olay olamaz diye düşünmüştüm. Tabii bu arada etrafımda okuyup okuyup, hayatım acayip değişti, dünyaya bakışım değişti diyenler de gırla olmasına rağmen. Ama şöyle bir durum var ki evrene mesaj olayını hep götüm-

den attığım şeylerle yaptım. Evrene mesaj nasıl verilir bu arada hiçbir fikre sahip değilim.

Ama garip bir şekilde istediğim ne varsa oldu. Tamam be, koca hariç biz de biliyoruz, onun dışında olanlardan bahsediyorum. Bu hangi yaştan sonra oldu hâlâ kestiremiyorum, çünkü çocukken bırak istediğimin olmasını, her gün ben ne zaman ölecem, beni artık öldür diye Allah'a dua ederdim. Bunu fark ettiğim için artık olmayacak mı onu da bilmiyorum biraz da korkuyorum açıkçası ama gönülden dilemekle alakalı heralde.

Şu Ceri'nin araba olayı bana çok pis koydu, kitaptan gelecek olan paranın üstüne biraz daha ekleyip onun arabasının aynısından alayım diye hırs yaptım. Banka kredisi falan araştırıyordum. Kocaman bir jeep alacam, hayır hayır tır alcam ya, o tırımla kapısının önüne gidip kornaya basıp, ona araba nasıl alınırmış göstermek istiyorum. Bu planımdan haberi yok, haberi olduğu an, "Ne arabası, git kendine ev al onun yerine, ben seni her yere götürüyorum zaten" diye başımın etini yiyecek. Bunun da şu bi ev al kendine olayına sinir oluyorum. Ev almak o kadar kolay sanki, arada bi broşür falan getiriyor, İstanbul adı altında ama Bulgaristan'a daha yakın yerlerde inşaatı başlamamış projeler.

Yatırım için alacaksın, kirasıyla yaşarsın sonra diye gecelerce günlerce konuşuyor. Bazen pay mı alacak n'apacak konut başına diye düşünmüyor da değilim. Zaten kirada oturuyorum, bi de oraya kira öder gibi ödeme yapacam, evler 5-6 sene sonra bitecek. O ödemeleri yaparken zaten aç kalcam. Eee sonra bir artı bir dairemi verecem kiraya, şehrin dışında olduğu için ucuza gidecek. Ben ne anladım bu yatırımdan. O yüzden üstüne biraz daha koyup tır alcam işte! Bebek'te tırımla dolaşacağım, vizyonsuzluksa vizyonsuzluk; görgüsüzlükse görgüsüzlük. Bu sidik yarışı benim zaferimle bitmeli!

Tırların fiyatına baktım, ben normal bi araba alayım en iyisi, neyse... Ben böyle kendime sinsi sinsi araba ararken, gazeteye fotoğraf çekimine gidecektim, beni bi araçla aldırdılar. Arabanın içine dışına baktım şöyle, fena değil gibi... Jeep ama değil, büyük ama küçük. Bu arada arabalardan zerre anlamıyorum onu da söyleyeyim. Şoföre fiyatını sordum, koltukları moltukları elledim. Yanımda da Niyan var, bence bundan al diyince ben bundan alayım ya dedim.

Üç gün sonra, o araba markasından beni aradılar, toplantı istediler, araçlarını denemem için bana yollayacaklarını söylediler. Sonra da o aracı bana bir senelik vermek istedikleri-

ni söylediler. Allahtan daha ne isterim! Hayır, bir taraftan da böyle şeyler hep temiz kalp olayına yoruluyor ama bununla pek ilgisi olduğunu da düşünmüyorum. Sevgilisiyle sidik yarıştıran birinin kalp temizliği anca ne kadar olabilir diye düşünüyorum. Sonra da aaa düşünme, bırak ne olacaksa olsun, koyver gitsin diyorum.

Bir de şöyle bir şey var, çocukken dizlerimi karnıma çeke çeke ağlarken kurduğum bütün hayaller tam anlamıyla olmasa da gerçek oldu. Çok kötü zamanlarında, işin içinden çıkamadığında hayal kur. Ne zaman hayal kurmayı bıraktım, o zaman kendimi tepetaklak buldum. Hayal kurmanın bi zararı olmaz heralde. Yatmadan önce azıcık istediğin hayatı düşünmek ne kadar kötü olabilir ki. Umuyorum senin için de böyle olur, o kafanda yarattığın pürüzlerin hepsi düzlüğe çıkar.

Kendimi Sana Bıraktığım An, Karabasan Oluyorsun

Ceri'den nefret ediyorum, onu öldürmek istiyorum! Hayatımda bu kadar bencil, bu kadar kötü, bu kadar!!! Allahım bu kadarla başlayan cümle bulamayacak kadar bi insan görmedim!

Neymiş, benim arabama binmezmiş. Ben daha doğru düzgün yolda yürümeyi beceremiyormuşum ne araba kullanmasıymış. Bisiklet süremeyen insan nasıl olur araba kullanırmış. Araba kullanmak öyle kolay bir iş değilmiş, insanların hayatını riske atamazmışım. Kusura bakmayacakmışım onun hayatı çok kıymetliymiş, ben üç tur atacam diye ölüp gidemezmiş...

Cinnet geçirtti bana cinnet! Sanki ilk kez araba kullanıyorum! Evet, ehliyetimi alırken sınavda bi motorla çarpışmış

olabilirim. Ama gerçekten benim suçum değildi. Yazın ortasında tam sıra bana geldi yağmur yağdı! Hava günlük güneşlik, bildiğin yaz, Çeşme'den sırf direksiyon sınavı için gelmişim o derece yaz düşün! Ve tam ben o arabaya bindim yağmur yağdı. Şaka gibi ya, benden öncekinde hava bi karardı, yok canım daha neler dedim. Kontağı çevirdiğimde yağıyordu. Yaz olduğu içinse silecekler kısmına çok çalışmamıştım. Bilmiyordum ya, bilmiyordum o silecekleri nasıl çalıştıracağımı. "Ay oradan mı, yok buradan mı, aa bu neymiş ilk kez gördüm" derken koca parkurda sadece bir alanda trafiğin içinden geçmek zorundaydık, o an ise yan tarafıma biri yapıştı! Motorlu kuryeymiş, Allahtan kimseye bir şey olmadı. Ehliyetimi de paşalar gibi aldım. Sonra araba da kullandım. Hatta ilk işe Karşıyaka-Konak otobüsünün arkasında ilerleye ilerleye gitmiştim.

İstanbul'a gelince babam arabayı bana vermedi, şu zamana kadar da zaten eksikliğini zerre hissetmedim. Biraz sadece pratik yapmam lazım, İstanbul trafiği malum diye özel ders aldım şehiriçi.

Mis gibi kullanıyorum, daha ilk kullanışımda hocamdan övgü üstüne övgü almışım. Bi tane hatam yok, pırıl pırıl tertemiz bi şoförüm. Sadece park sorunu, o da artık nazarı bu işin n'apalım.

Ceri'ye de dedim, bak milleti gezdiriyorum, özel ders aldım, bi bin, bi gör nasıl kullandığımı sonra otur bana bunca lafı söyle. Bir saat boyunca yalvar yakar ikna ettim. Çünkü yok yani, ben arabayla geliyorum dediğim an telefonda bana demediğini bırakmıyor. Kızlarlayız, araç kullanıyorum dediğimde off off! Bunu aşmamız lazım, güvenmesi lazım yoksa bu ne ya böyle!

Neyse geldi bindi yanıma. Daha aracın kapısını kapatmamışım…

"Emniyet kemerini taksana, taksana şunu, ne duruyorsun, ölecek misin, tak hadi tak, bak kime diyorum tak!"

Allah kahretsin seni adam, taktım kemeri, geri geri çıkcam, bunun gözler faltaşı gibi açıldı, çığlık atıyor böyle ama daha araba yerinden kıpırdamadı.

-N'apıyorsun sen ya, geri geri öyle mi çıkılır arkana bakacaksın.

-Cericim, baksana canım aynaya kamera takmış adamlar, buradan görüyorum.

-İn, in, in arabadan öyle çıkılmaz geri! Kamera olsa da arkana bakacaksın!

Sakin ol, derin nefes dur dur, bak şu lanet arkana, adamın içini rahat ettirt dedim. Geri geri çıktım. Caddeye doğru çıkacaktım ki, bu yine çığlık atmaya başladı, bir korktum bişi oldu diye!

-Öldürecek misin bizi, öldürecek misin!!! Aynalara bak, aynana bak AYNAYA BAK!!!

Lan bakıyorum aynalara bişi yok, birini mi ezdim titriyorum artık bu arada 10 metre ilerledim, araba zaten kaç metre düşün. Caddeye çıktım, biraz daha ilerledim. Ceri gözlerini kapatmış, böyle yapmacık yapmacık dua okuyor. Sinir oldum,

o kadar sinir oldum ki. Arabadan onu dışarı atıp üzerinden geçecektim o derece sinir oldum.

Akmerkez'in oraya geldik, bu arada Akmerkez benim evin bi sokak arkası. Yani 3 km bile gitmedim daha, biraz trafik vardı zaten durdum. Allahım yarabbim erkeğim diyen öyle çığlık atmaz. O kadar bağırdı ki etraftaki arabalar baktı, bişi mi oldu diye. Kaldırımda duran insanlar meraklandı:

-Çocuk ezdin, çocuk ezdin. Küçücük çocuğu ezdin!!! ÇOCUĞU EZDİN SEN!

Bırak birini ezmeyi, ortada çocuk bile yoktu. Gözlerini kapattığı için arabayı durdurunca birini ezdim sanmış. O kadar panik oldum ki ezdim mi ezmedim mi ağlamaya başladım.

-Niye ağlıyosun, hani kullanıyordun, ne oldu ha ne oldu, bak beceremiyorsun, bak!!! Bir daha araba falan kullanmak yok sana!

Sinirimden indim aşağıya arabadan, bıraktım onunla beraber arabayı yolun ortasında, ağlaya ağlaya Akmerkez'e doğru gittim. Bu da arkamdan indi. Gören de böyle duygusal bir an yaşıyoruz zannedecek. Pop müziği klipleri gibi, kız trafiğin ortasında ağlayarak arabadan iner, arkasından adam iner. Bi de yağmur yağsa tam olacak. Bu arkamdan geliyor:

-Arabayı bırakamazsın yolda, yapamıyorsun, başaramıyorsun işte, bak şu haline bak, iki adım yolda süremedin. Bundan sonra bana araba demeyeceksin!!! Bu arada kornalar zart zart çalıyor alalım arabayı diye. Bu bana bağırıyor, insanların hepsi bakıyor. Çığlık atmak istiyorum sadece. Ama onun yerine başka bir şey yaptım. Bu yaptığım çok ayıp, çok terbiyesizlik belki, insan haklarına da aykırı olabilir ama, gerçekten o an o adamı susturmam lazımdı. Ceri'nin suratına yumruk geçirdim. Suratını tutuyordu, bu kez kafasına geçirdim. Tırnaklarımla kollarını iyice kavradım, kafasını ısırdım. Sonra da onu orda bıraktım arabaya döndüm.

Birkaç kişi alkışladı, birkaçı yuhladı, insanlar Ceri'nin yanına koşturdu. Bense aldım arabayı, arkama bile bakmadan sürdüm gittim. Telefonumu da kapadım, sinirim geçene kadar onu görmek istemiyorum. Sinirim geçene kadar bu şehri terk etse iyi olur. Hatta uzaya çıksa iyi olur, hâlâ hıncımı alamadım. Eve geldim yastık yorgan dövdüm o diye, kapıları yumrukladım.

Hayatımda bu kadar geri zekâlı bir adam tanımadım! Allahım ne olur şu sinirimi öfkemi al içimden yoksa gidip öldürcem bu herifi ben!

İstemediğim Ot Olsan,
Hep Burnumun Dibinde Kalsan

Bu arada yazmayı unuttum, ben psikoloğa gidiyorum. Bu lanet, manet iyice kafayı yediğimi düşünmeye başladım çünkü. Bir de zaten gitmem lazımdı. Yalnız bir sorun var, ben derdimi anlatamıyorum. Tam konu aileye geliyor, ben hooop muhabbeti değiştiriyorum. Tam annemden bahsedecek oluyoruz, akşam izlediğim diziyi anlatmaya başlıyorum. Oradan her çıkışımda, aha gitti yine para, bi dahakine anlatacaksın diye bir daha gidiyorum. Yok, yine konuşamıyorum. Bu arada öyle, biraz çocukluğunuza inelim falan durumu da olmuyor. Neresinden anlatacağımı bilmiyorum... Bir de böyle bütün olayları geçmişe bağlayacak diye düşünüyorum. Başka neye bağlayacak geri zekâlı!

Ceri de bi paranoyak oldu bu doktora gidiş gelişlerimden. Her seferinde, "Ne konuştunuz, ne anlattın, bizden bahsettin mi? Beni anlattın mı?" diye soruyor. Lan ne konuştuğumuzu gelip sana anlatacaksam zaten ben ne anladım, saat başına ücret vermekten! Bir de böyle:

"Doktorun benden ayrılmanı mı söylüyor, öyle dedi di mi. Ayrıl ondan dedi, neden uyandığında aramadın beni? Ne oldu, arkadaşların ayrıl mı diyor, kesin öyle diyorlar. Babanın yanına niye beraber gitmiyoruz, utanıyor musun beni tanıştırmaya!"

Günlerdir böyle. Bir de böyle telefonumu falan karıştırmaya başladı. Eskiden de fark ediyordum da artık her gece oldu, hatta her iki saatte bir. Bilgisayarımı kurcalıyor, çantamdaki not defterimi bile okuyor. Devamlı, yazdığım tweetler yüzünden benden hesap soruyor. Ceri ile alakası olmayan hareketler bunlar. Kıskançlığı bile çünkü sınırlıdır onun. Kendini kaybetmez asla, "Yanımdasın, yanındayım daha ötesi yok!" diye düşünen bir adamdı.

Ne olduğunu hiç anlamıyorum, başka bir erkekten şüpheleniyor desem, etrafımda ne var ne yoksa dişi. Kadın Kolları Başkanı gibi bir şeyim yahu. Fazla östrojenden bazen baygınlık geçiriyorum. Bir de hiç öyle taraklarda da bezim yok. Sürekli laf sokma, devamlı böyle iğneli iğneli konuşmalar. Arkadaşlarımın yanında densiz densiz muhabbetler. Sanki böyle bir açığım var da onu yakalamaya çalışıyormuş gibi. Ben kafayı yicem, ne oldu da bu adam böyle! Söylemesi biraz zor ama benim gibi davranıyor. Önceleri acaba hani bana halimi göstermek için mi yapıyor dedim ama yok, gizli gizli yapıyor. Telefon açıyor, çekimim bitmedi, bu gece gelemicem diyor. 3 dakika sonra kapı bir çalıyor, bu. Aa falan diye boynuna atlıcam, dan dan eve giriyor biri var mı diye.

Onun balkon demirlerinin arası çok büyük, Puki'yi o yüzden ona götüremiyorum, Ceri o yüzden artık bizde kalmaya başladı. Ama biraz fazla kalmaya başladı. Hatta benden bile fazla bu evde kalıyor diyebilirim. Niyanlara gidiyorum diyorum, yarım saat sonra, şarjım sende mi diye orayı kontrole geliyor. Kızlarla dışarı çıkıyoruz, yirmi dakika sonra pat bizi basıyor. Öyle bir duruma geldik ki yemeğe gidiyoruz mesela, Ceri'ye de yer açın, nasılsa 10 dakika içinde gelir, hah geliyor işte! Sürekli baskın, sürekli ama... Artık işin içinden çıkamaz hale geldim. Bunu çözmemiz lazım, karşımda Ceri'den farklı bambaşka bir insan var. Yani bu ilişkinin hasta ruhlusu benim, rol çalmak nedir? Haddini bil, sen ilişkideki sinirli ama anlayışlı adam olman lazım. Bir de ne korkunç bir şeymiş yahu, hiçbir suçun yokken sürekli gözlem altında olmak.

Bunu konuşayım dedim, çektim karşıma. Önce yok ne alaka ben telefonunu kurcalamadım. Seni bir yerde basmıyorum, tesadüf bilmem ne derken, bi 35'lik rakı ile çözüldü...

Puki ve Zodi geldi geleli, bir de işte bu araba, küslük falan derken Ceri'den çok uzaklaşmışım. Haftada kaç gün görüştüğümüzün planını çıkarmış, artık ona kiralık ev fotoğrafları yollamıyormuşum, o aramadan aramıyormuşum. Yazdığım yazılarda artık kendini görmüyormuş. En önemlisi hiç evlilikten bahsetmiyormuşum. Nikâh için hâlâ benden gün bekliyormuş, ağzımı açmıyormuşum. Arkadaşlarıyla konuşmuyormuşum. Bir kere bile setine gelmemişim. Artık onu kıskanmıyormuşum, üstüne düşmüyormuşum...

Ben de bunu anlamıyorum, niye ille ben söylemek zorundayım? İlle benden mi çıkması lazım! Bi'şeyin de bir kere ucundan sen tut be adam! Bi hamle yap yani, şu evlilik mevzusunda aldı yüzüğü bitti derdi. Başka bir şeye karışmazmış gibi kenara çekildi. Ben de bir şey yapmayınca bu kez, benden şüpheleniyor.

"Sen artık beni istemiyorsun, hevesin kaçtı bitti!" diyor. Alakası da yok oysa, sadece köpekler geldi, onun yeni dizi hayatı falan bi sevemedim ortamını, çok yapay ve çıkar üstüne gibi geliyor öyle şeyler bana. Az da olsa televizyonculuk günlerimden biliyorum, aynı şey olmasa da böyle buram buram hissediyorsun gerçek olmayan muhabbetleri. Arkadaşlarıyla takılmaktan ölümüne nefret ediyorum. Kusura bakmasın yani, beraber bir yere gidiyoruz, alıyo o telefonunu kitleniyor, ayıp olmasın diye ben muhabbet ediyorum sonra.

Ama iyi haber, sonunda nikâh için günü aldık! 2013 Kasım ayında evleniyoruz. Taa Kasım için neden şimdiden gün alıyoruz onu ben anlamadım ama yer olmuyor, sonra ortada kalırız dedi. Tecrübeli olduğu için ne derse mecbur yapcaz. Yaz düğünü olsun dedik önce, sonra vermem gereken kiloları hatırladım. Anca Kasım'a kendime gelirim. Bir de Ceri Kasım ayının uğuruna inanıyormuş. Hiç konuşmadığımız şeyleri de konuşmaya başladık, düğün istemiyordum ama butik bi otel tutalım sadece arkadaşlarla olalım dedik. İlk kez Ceri'yi bir konu hakkında plan yaparken görüyorum. Üstelik çok hevesli, sanırım bütün dünya haklı kızlar, sen istemeyince adam istiyor garip bir şekilde. Oysa ki istememezlik de yapmamıştım, taktik yapsam bu kadar tutmaz yemin ederim!

Fobilerimin Başında Maalesef Anneler Geliyor

Ceri, maalesef öyle sürpriz yapan, şaşırtmayı seven bir insan değil. Alacağı hediyeyi bile önce bana soruyor. "Kartımı versem, sen gidip alsan" diyecek kadar da öküz. Haa bir tek, Paris'te evlenme teklifi sürprizdi o da zaten kıçımıza patladı. Bu sabah da öyle, "Sana çok büyük bir sürprizim var!" diye geldi beni evden almaya. Ağzım kulaklarımda bindim arabaya. Ceri değişiyor, bir şeyler için uğraşıyor, istediğim gibi biri olmak için adım atıyor diye mutluluktan ölecem neredeyse. Baya gittik, köprüyü geçtik, Şile yolunu gördüm olayı anladım:

-Ailenin yanına mı götürüyorsun?
-Evet, kahvaltıya bekliyorlar.
-Bu mu yani sürpriz?

Kollarımı kilitledim, kaşımın birini kaldırdım, pencereden dışarı sinirli sinirli bakmaya başladım. Bekliyorum ki bir şey söylesin kavga edelim, sonra gitmeyeyim. Baktım ağzını açmıyor, ben başladım.

-Yani ailenle tanışmak için çok erken değil mi?
-Lan evleniyoruz erkeni mi kaldı!
-Lanlı lunlu konuşma benimle, eve bırak beni!

Müziğin sesini açtı sesimi duymamak için yola devam etti. Kapıyı açıp, kendimi dışarı atmak istiyorum. Hatta kendimi öldürmek. Ne demek ya, bana sormadan nasıl böyle bir kararı verir.

Ne zaman sevgililerimden birinin annesiyle tanışsam, o iş o andan sonra bozuldu. Anneler, oğullarının bende görmediği, fark etmediği şeyleri söylüyor çünkü:

"Bu kızın eli iş tutmuyor", "Yılan gibi bakıyor", "Ailesi bizim aileye göre değil", "Dişleri fazla büyük", "Bunun derdi evlenmek değil", "Domates doğramayı bile beceremiyor" gibi daha bir sürü şey...

Konuşamıyorum bir kere zaten, sordukları soruları bile anlamıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Mutfağa giderken arkasından gitmeli miyim, yanında oğluna samimi davranmalı mıyım, ona nasıl davranmalıyım hiçbir fikrim yok. Sadece amansız bir korku oluyor. Ellerim terliyor, gözlerim doluyor, kaçmak, yok olmak hatta o sırada ölmek istiyorum. Yine yine yine aynı şeyler. Yine bozulacak, yine olmayacak. Yine sevilmeyeceğim, yine ezileceğim.

Üstelik şu an nasıl biriyle karşılaşacağımı bile bilmiyorum. Tweetlerimden bir tanesini bile okuduysa zaten beni sevmesinin imkânı yok. Kas, adonis, erkek, koca, koca yazan birini hangi anne ne yapsın! Oğlum bu kız sanki yollu der. Onca adonis yazıyoruz da ne oluyor, gördüğümüz mü var, bizdeki işte anca laf olsun beri gelsin. Üstüm başım bile düzgün değil, lütfen Allahım kaza geçirelim, bize bişi olmasın ama bugün gitmeyelim. Ya da jandarma bizi durdursun, arabanın arkasından bi ceset çıksın, karakol falan derken gitmeyiz zaten. Ama ceset bize ait olmasın. Afet falan mı olsa diyeceğim ama Mikail sağ olsun biraz abartıyor onları, insanlar ölecek, sonra vicdan azabından yaşayamam. Keşke annesi arasa, "Oğlum, kızla tanışmak için hazır değilim" dese. Gerçekten gitmek istemiyorum, bozulsun istemiyorum her şey. Sorgulanmak istemiyorum. Nasıl davranmam lazım bilmiyorum. Ceri'yi de kaybetmek istemiyorum.

-Ben tanışmak istemiyorum.
-Abartıyorsun sen bu konuyu. Alt tarafı nasılsın nasılsın. Dünya şekeri bir kadın, gençliği zaten aynı sen.
-İstemiyorum, geri dönelim.
-Saçmalama.
-Daha çok erken, gerçekten istemiyorum.

Arabayı ani bir frenle durdurdu. Suratıma baktı, kaşlarını iyice birleştirdi, kirpikleri göz kapağına yapışacak kadar iri iri açtı gözlerini...

-Nasıl ya?
-Yani, yapma bunu bana işte... Dön ne olur!
-Yahu evleniyoruz. Kadın merak ediyor seni, sadece o değil evdekiler bi görsün.

-O zaman evlenmeyelim, tanıştırma beni!

-Nasıl ya, nasıl yani. Beynimi siktin, beynimi! Oyun mu oynuyorsun benle ya sen!

-Ceri aç kapıyı, ben iyi değilim ne olur beni götürme oraya.

-Yaa yalan söyleme iyi değilim falan, derdin ne bi anlasam!

-İstemiyorum ya, istemiyorum yani ailenle tanışmayı istemiyorum, bu kadar.

Arabayı öyle bir geri döndürdü ki cama yapıştım. Bir süre ikimizin de ağzını bıçak açmadı, sonra ben birazcık yavşayayım dedim. Bakışlarıyla ciğerimi deldi geçti, sustum oturdum. Evin oraya geldik, suratıma bakmadan durdurdu arabayı. İnmeyecek misin diye sordum, ona bile cevap vermedi. Kapıyı açtım, kapattığım gibi sürdü gitti. Kaldım öyle mal gibi.

Aradan bir iki saat geçti, mesaj attım cevap yok. Arıyorum açmıyor. Akşama kadar sakinleşsin diye bekledim. Bir de şimdi barışırsak, yine annesine gitme konusu açılacak hiç çekemem.

Akşam baya bir özür mesajı attım... Anlatmaya çalıştım, anlamadı tabii ama yine de kararıma saygı duyacağını söyledi. Bi beklese, şu evlilik cüzdanını elime aldığım gibi tanışırım zaten. Bi sabretse ya, kaçmıyor ya annesi. Üstelik farkında bile değil, bize iyilik yapıyorum tanışmamakla.

Uzlaşacağımız Orta Yol Bile Senin Kavşağında

Ceri'nin bu derece değişmiş olması hem beni mutlu ediyor hem de böyle eee bu adama iki adım geriden mi gelmek lazım iş yaptırabilmek için diye kara kara da düşündürüyor. Bu akşam bu mevzuları konuşmak için yemeğe çıkalım dedi. Ceri, bunu dedi, konuşmak istedi yani. Normalde olsa, o televizyondan gözünü ayırmaz, bana da "Anlat ya dinliyorum işte" falan yapardı. İlişki hakkında konuşmak, gelecek hakkında konuşmak midesini bulandıran şeylerin başında gelirdi. Şimdi ise böyle yemeğe çıkalımlar falan. Çok uzun zaman önce gerçi ben onunla bu "yemeğe çıkma" romantikliğini rafa kaldırdım. İstanbul'da mekân bırakmadı bana. Yani Ceri ile yemeğe sadece karnımı doyurmak için çıkıyorum.

Esnafın bir numaralı düşmanı kendisi. Her yerde kavga çıkartıyor ve onlar da inadına yaparmış gibi, nereye gitsek ya servis geç geliyor ya adamın kafasından aşağı bişi döküyorlar. Ya en kötü masayı bize verip, saatlerce kimse bizle ilgilenmiyor. O da böyle bu sıkıntılarını normal insanlar gibi anlatmak yerine, höyküre höyküre anlatıyor! Oraya gelen kim varsa, hatta etraftaki apartmanlarda oturanlar bile, bizim masaya suyun geç geldiğini biliyorlar. Kaç kez tek lokma yemeden masadan kalktık. İlk başlarda, rezil oluyoruz, tamam canım yapma, bak kalabalık onlar ne yapsın, lütfen tatsızlık çıkarma diye sakinleştirmeye çalışıyordum. Sonra artık alıştım, o bağırırken ben yemeğimi yemeye devam ediyorum. En azından aç kalmayayım!

Akşam için hazırlandım, beni almaya geldi, gittik. Masaya oturduk, ne yiyelim ne içelim tantanasını bitirdik. Bi iki bu masada neden ekmek gelmiyor diye adamları haşlaması da geçti. Allahtan servis hemen geldi, yemeğe başladık. Ben de evde, düğün için otel bakmıştım, onları saymaya başladım:

-Çeşme'de Bodrum'da falan mı yapsak mesela, milletin uçak parasını da biz vermek zorunda mıyız? Eğer öyleyse otobüs tutalım, analarının karnında roket atarla doğmadılar heralde. Ağva da olur aslında ne dersin? Kasım Kasım dedik ama Ceri bişi dicem, yağmur yağacak bak, sonra kuaförden çıkarken o saç bozulacak. Bütün fotoğraflar, gri gri çıkacak. Yaa yurtdışına mı çıksak, orada ikimiz oluruz, konsoloslukta evleniriz. Altın takacak olan havaalanında takar. Ama orada da koca gelinlikle kekomançi dururum di mi? Biz bunu Ağustos'a alalım bence. Gelecek sezon dizi olayın da belli değil, gerdek gecemin sabahı çekime gidersen, valla prezervatifle asarım kendimi tavana!

-Hah, prezervatif demişken ben buraya başka bir şey konuşmak için çağırdım aslında seni, bi tuvalete gidip geliyorum.

Prezervatifle alakalı çok önemli ne konuşabiliriz ki? Bi de böyle sunum dosyasının başlığını söyleyip, kaçmak ne ola? Hiii, kan testi falan bişiler yaptırdık acaba bi'şeyi mi çıktı. İlerde sevişemeyecek miyiz acaba. Ayy bişi mi oldu, 3 sene ömrün kaldı der gibi buna 3 sene sonra senin ufaklık ölecek mi dediler. Öyle bir şey olamaz heralde. Ya öyleyse, ya doktor buna bir daha seks yapmayacaksın demişse. Saçmalama ya, önemli olan sevgimiz seks ikinci planda tabii. Tabii de yani, lütfen öyle bişi olmasın, lütfen yalvarıyorum öyle bişi olmasın...

Geldi, oturdu konuya girecekti ki bir şeyden rahatsız oldu etraftakine, yine böyle bi sinirlendi, ofladı pufladı. Yan tarafta çocuklu bir aile var, çocuğu oraya buraya koşuyor ama bizim masayla alakası yok. Ceri taktı kafayı o masaya, giremedi konuya. Garsonu çağırdı, bi de şikâyet etti onları. Garson ne yapacaksa elin çocuğuna anlamadım ama. Sonra boğazını temizledi, kafasına dikti şarabı:

-Şunu açıklığa kavuşturalım istiyorum... Gelmeden önce defalarca konuştum kendi kendime ama şu an giremiyorum bir türlü, özür dilerim. Benden ayrılıyor, şu an benden ayrılıyor. Evet, oluyor bu ya... Tam adam istediğim biri haline dönüştü, ne güzel derken benden ayrılıyor. Sakın ağlama, ne olur ağlama. Yukarı bak, yukarı bak akmasın o damlalar. Sen güçlüsün, sen ne ayrılıklar gördün, sen iyisin, sen iyisin, iyisin. Her yer uğulduyor, kararıyor. Allahım bayılmamam lazım, çeneni titretme. Ceri, ellerini yumruk yapmış, gözlerini kapamış öyle

karşımda ayrılık konuşmasına nasıl gireceğini düşünüyor. Bu da ellerimden kayıp gidiyor, bunu da kaybediyorum. Ne olur Allahım, güç ver ne olur şu siktiğimin çenesini titretme.

Kafasını kaldırdı, konuya girecek derken, arka tarafına döndü yan masada olan çocuklu aileye:

-Yeter artık ama, ben çekmek zorunda mıyım bunca gürültüyü!" diye bağırdı. Masada duran baba da tabii bizimkine bir şeyler söyledi aynı sertlikle. Garsonlar geldi, masamızı değiştirme teklifinde bulundu. Kalktık başka masaya gittik. Olan o aileye oldu, hem bizim gecemizin hem bizim geleceğimizin hem de onların gecesine sıçtı.

Üstelik çocuklarının da sesi bile neredeyse çıkmamasına rağmen. Sinirini onlardan çıkardı resmen.

Ne söyleyeceksin, hadi söyle falan da diyemiyorum. Öyle karşısında bakıyorum, öyle ya dudağından çıkacak kelimeleri bekliyorum. Birazdan her şey bitecek, birazdan benden gidecek bunu biliyorum, ezik gibi düşündükçe belki vazgeçer diye dua ediyorum. Ama bir taraftan da aklına bir kere girmişse bu düşünce, bir kere ayrılmayı düşünmüşse beni buraya kadar getirip. Ha bugün ha yarın yine bu konuşmayı yapacak. En azından sündürmeyecek diye düşünüyorum. Annesiyle tanışmadım diye işte! Gitti kadına söyledi bu kız gelmedi diye, o da girdi oğlunun kanına. Off, off! Keşke gitseydim, iki yapmacık gülücük atıp dönecektim işte. Allahım ya, yine mi yine mi!!!

Sonra yüzüme bakmadan, kafası aşağıda bir şekilde.

-Ben çocuk istemiyorum!

-Ney!

-Ben asla bir çocuk istemiyorum, hayatım boyunca da istemeyeceğim.

-O masa yüzünden mi? Saçmalama canım, çocuğun sesi bile çıkmıyordu.

-Hayır ya, onunla alakası yok. Geçen bir yazını okudum. Çocuk için evlenirim yazmıştın.

-Ee, yani...

-İşte ben o adam değilim.

Bacağımın üzerindeki peçeteyi masanın üzerine koydum. Bahane olarak bunu söylemesinden tiksindim resmen. Zerre saygım kalmadı şu an ona. Adam gibi bu işi istemiyorum diyeceğine, şu kaypaklığa bak.

-Ayrılma bahanesi olarak bunu mu buldun kendine. Çok yaratıcı gerçekten!

-Bahane değil, bi dinle. Bak ne olur girme araya. Şu an biliyorsun, hayallerimi gerçekleştiriyorum. Çocuk düşünmek istemiyorum. Eve geldiğim zaman ben kendime tahammül edemiyorum. Aramızda 9-10 yaş var. Senin yaşlarında olsam, isterdim ama şimdi, her şeye geç kalmışım gibi duruyor. Seninle uğraşmak zaten benim ömrümden ömür yiyor. Sonra köpekler, evin içinde bir sürü ses var. Daha onlara alışamadım. Ben senin gibi sevmiyorum çocukları. Ben sinirli bir adamım, üstüne yıkıp gitmek istemiyorum her şeyi. İki kez yıktım, iki kez başarılı olamadım evlilikte. Ya seninle de öyle olursa, ya bir şeyler ters giderse, bi çocuğa nasıl bakarsın tek başına!

-Daha evlenmeden benimle nasıl boşanacağını mı düşünüyorsun?

-Boşanmaktan bahsetmiyorum, babamı biliyorsun. Akciğerinde tümor çıktı, ondan beri düşünüyorum. Erken ölürsem sen ne yapacaksın diye.

-Deli misin nesin be! Dinleyemiyeceğim seni daha fazla, iğrenç bir bahane uydurdun!

-Ne olur otur, bahane değil bu. Epilepsisin, doğum zaten senin için zor.

-Aaa şimdi de benim üstüme mi atacaksın. Çok küçülüyorsun, çok!

-Ya işler istediğimiz gibi gitmezse, ya sen benden nefret edersen!

-Hamile miyim ya, şu an niye bunu konuşuyoruz anlamıyorum.

-Seninle evlenmeyi, seninle hayatımın sonuna kadar beraber olmayı kimseyle istemediğim gibi istiyorum. Ben kimsenin üstüne bu kadar düşmedim, sen benim en uzun ilişkimsin, bana en uzun tahammül eden insansın. Kaybetmek istemiyorum, beni senden başka kimse çekmez emin ol. Çocuk gibi oluyorum seni görünce, sesini duymadığım an çıldırıyorum ben çok seviyorum, senin bana hissettiklerinden bile çok o kadar eminim.

-Tek kelime anladıysam ne olayım. Eee anlamıyorum, eee seviyorsun tamam.

-İlerde değişir, onu kandırırım diye düşünme. Hiçbir zaman çocuk istemedim, istemeyeceğim.

Şu an gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrılmak mı istiyor onu da anlamıyorum. Sanırım, bi dönem bebek diye tutturmam yordu onu. Evlendiğimiz gün hamile kalmak istediğimi mi sanıyor acaba. Yani bunu burada konuşmak bile saçma. Ne diyim yani şu an, zaten garsonundan tut, çevremizdeki bütün masalar şu an onun çocuk istemediğini duydu. Büyük ihtimalle beni kürtaja ikna etmeye çalıştığını sanıyorlar. Oysa bilmiyorlar ki herif, içime düşmemiş sperminin davasında.

Böyle bir mevzu yemekte konuşulur mu üstelik. Elini tutup, "Tamam ya bende vazgeçtim çocuktan" mı dememi bekliyor. Bi kadın nasıl böyle bir şeyin sözünü verir, aklı başında bir adam karşındakinden nasıl böyle bir söz ister üstelik. Bi bana denk gelir ya böylesi de. Hayatımda daha garanticilik duymadım sanırım.

-Yani ne diyim. Beni biliyorsun, şu an olmasa bile eninde sonunda elbet bi çocuğum olsun isteyeceğim.

Elimi tuttu, iyice masaya yaklaştı öpmek için.

-Puki var, Zodi'yi de kaçırırız. Hem hiç büyümeyen çocuk işte onlar. Bir de sen hiç kendini çocuklu düşünebiliyor musun? Ona süt pişirirken, mama hazırlarken. Kahve bile yapmayı beceremiyorsun. Çocuğun altını temizlemeyi bile unutursun. Senin hamurunda yok ki, hayat boyu sorumluluk alacak biri değilsin sen. Kendine bakamıyorsun. Bak, üstüne yine bi'şeyler dökmüşsün. Sadece kendim için demiyorum. İlerde çocuğun senden nefret ederse ne yapacaksın. Başka mutlu aileleri gördüğü zaman, senin ona veremediklerin yüzünden seni suçladığında. Kendi ailene bak, mutlu bir ailen olmamış ki. Aile nedir daha onu bile bilmiyorsun. Beni boşver, kendinden düşün. Hiç görmediğin bir sevgiyi nasıl vereceksin o çocuğa. Bu işler böyledir, aileden ne gördüysen onu verirsin. Sen daha birini nasıl seveceğini bile bilmiyorsun.

Ne diyeyim bilmiyorum, hak vermek istemiyorum ama haklı olduğunu da düşünüyorum. Gülümsedim artık yani, başka yapacak bir şey yok. Sonra bize bakan insanlara doğru döndüm:

-Siz de bakıp durmayın be, hamile falan değilim!

Her şeyi bu kadar ilerletmişken, hayalini kurduğum şeyden vazgeç diyor. Tabii ki vazgeçecek değilim, eninde sonunda o da sıkılacak bu halinden. Ama bir taraftan da bunun sözünü benden alması biraz iğrenç. Off ne yapacağımı bilmiyorum, olmayan bir şeyin garantisini konuşuyoruz resmen. Allahım bana bi akıl bi yol göster, ne bileyim bi işaret ver.

Nikâh için gün almaya gidiyoruz, bir elim Ceri'nin elini sıkı sıkı tutuyor. Ne olur ne olmaz kaçar falan. Umarım istediğimiz güne buluruz, gerekirse rüşvet verelim ama lütfen istediğimiz gün olsun. Gün alana kadar kimseye söylemek yok, ne zaman söylesem bir sorun çıkıyor. Hatta evlenene kadar söylemesem mi? Heyecandan ölmek üzereyim! Allahım sana şükürler olsun sonunda evleniyorum ya! Kaç dilenciye para vereyim, çeşme mi yaptırayım, koyunu bırak deve kesecem şu iş olsun. Yalnız deve için, biraz beklemek gerekebilir, malum yeni evliyim balayı, yeni eşya falan borç çok tabii. Ya hatta biz deve olayını unutsak olur mu? Tavukta anlaşalım, bence süper bi fikir?

İçeri sağ ayakla gir Pucca, derin nefes al. Hiçbir sorun çıkmayacak, her şey çok güzel olacak. Beş kilo verirsen çok güzel bir gelin olacaksın. Sakin ol, rahatla daha sadece gün alıyorsun. Ooo sen bunda böyle yaptıysan, nikâhında düşer bayılırsın demek ki. Haydi bakalım rast gelsin...

Evrakları allı pullu bi dosyanın içine koymuştum, onları çıkardım. Adama doğru uzattım. Kanlarımız uyuşuyor, ikametgâhımız tamam, fotoğraflar tamam, bir aydır bunları hazırlamak için uğraşıyorum, dört dörtlük her şey. Evlenmeye hazırım, hatta "Aa bugün boş yer var" deseler, hemen içerde evlencem o derece.

Adam aldı evrakları, baktı baktı "Hanfendi kimliğinizi de alabilir miyim?" dedi. Upss, unutmuşum! Çantaya doğru uzandım, Ceri'den bir offlama. Hatta abarttı, söylenmeye başladı.

"Bir şeyi de tam yapsan şaşırcam zaten. Sana hazır mı diye soruyorum kaç kez, baksana kimliğine evde..."

O söylendikçe çantada bulamıyorum, o konuştukça sanki çanta bir kara deliğe dönüşüyor, içinde ne var ne yoksa yutuyor. Yok, yok, yok bulamıyorum lanet kimliği. Cüzdanda diye hatırlıyorum ama yok yani. Ceri de sağ olsun, beni daha da baskı altına sokuyor. Bir sürü insanın yanında, çekti çantamı elimden öküz gibi o kocaman ellerini soktu içine, kurcalamaya başladı.

"Bir kimliğine sahip çıkamıyorsun, arkanı toparlamadığım an böyle oluyor işte, nerede bu ya! Evde mi bıraktın!"

Sürekli konuşuyor, oradaki herkes bize bakıyor sanki. Herkes, kafasını sağa sola doğru sallıyor. Düşüncelerini okuyabiliyorum. "Bunlar hemen boşanır", "Kız süzme salak", "Adamda da ne sinir varmış arkadaş", "Yazık olacak"...

Yutkunuyorum, nefes alamıyorum, Ceri susmak bilmiyor. Çantamın içindekileri sandalyenin üzerine döktü, tamponlarım, teki kalmış küpeler, eşantiyon parfümler, kayıp anahtarım, bir sürü fiş ortada öylece duruyor. Utanıyorum, bi kimliğe sahip çıkamadım diye mi salaklığımdan mı yoksa Ceri'nin bana davranışından mı bilmiyorum ama şu an yok olmak istiyorum.

Ceri görevlinin karşısına geçti, ellerini belinin iki tarafına koydu, derin bir nefes verdi, "Yok, yok yani. N'apalım şimdi, sonra mı gelelim biz?"

Adam yapacak bir şey olmadığını söyleyince, çantamın içindekileri toparladık dışarı çıktık. Tam arabanın oraya geliyorduk ki kimliği arka cebime koyduğum aklıma geldi. Fotokopi çektirmek için bi yere girmiştim, geç kalıyoruz diye arka cebime koymuştum. Heyecanla elimi oraya attım, bingo! Orada işte... Ceri'nin elini tuttum geri dönelim diye, tam söyleyecektim ağzından öyle bir şey çıktı ki, durmak zorunda kaldım:

"Seni çok seviyorum ama seninle yaşamak çok zor. Her gün böyle olacak, hayatımın geri kalan her günü böyle çok çok çok zor bu."

Hiçbir şey söylemedim, arabaya bindim. Eve gidince o evrakların hepsini çöpe attım. Fotoğraflar hariç tabii, ne olur ne

olmaz diye. Sürekli kulağımda aynı şey yankılanıyordu, "Hayatımın geri kalan her günü"... Oysa bunun bizim hayatımız olması gerekiyordu.

Daha İleriye Gitmek İçin, Bir Adım Geri Gitmek Gerekir

Gece Ceri'nin evinde kaldık. Bu kez kimliği de dosyanın içine koydu, iyice kenarlarını da bantladı düşürmeyeyim diye, garantiledik sabah artık halledecez. Yani evlenmemek için hiçbir sorunumuz kalmadı. İçimde duran şüphe hariç. Hiç uyumadım, artık düşünmekten o kadar yoruldum ki hata mı yapıyorum bilmiyorum. Hep böyle babamın lafları geliyor aklıma:

"Bir insanı değiştirebilirim diye girme o yola; ben bunun bu huyuna katlanabilir miyim diye düşün. Kimse değişmez."

Hayatım boyunca prezervatifleri delip, hiç istemediği bir çocuğu ona sevdirmekle mi uğraşacağım. Sürekli olarak,

"Ben bunu istemiyordum" baskısı ile yaşamak için bu saçma şeye evet diyorum.

Değişse bile, bir sabah kalkıp çocuk istediğini fark etse bile bu olayın onun isteği altında olması beni yormayacak mı? Yani Puki'yi bile hâlâ sahiplenmedi. Yürüyüşe çıkalım diyorum, benimle gelmiyor. Köpek bakımına dair bir şeyler okuyorum, heves ediyorum en basitinden beni dinlemiyor bile. Her seferinde, "Puki senin köpeğin" vurgusunu suratıma çarpıyor. Sürekli bağırıyor, tüyünden, havlamasından, nefes alışından bile şikâyetçi köpeğin. Sevmiyor mu, çok seviyor. Ama devamlı olarak "Bu hayvanı ben istemedim!" diye söyleniyor.

Ayrıca o evliliğe benim baktığım gibi bakmıyor zaten. Kaybedecek neyim var diye bakıyor, kız çok istedi yapalım diye sanki. Ya da işte beni avcunda tutmak için. İki kere evlenmiş olmasının da tabii bunda çok büyük etkisi var ama hayal ettiğim hiçbir şey böyle değildi ya. Sürekli sinirli, sürekli agresif, devamlı karamsar. Hep başımıza kötü bir şey gelecek gibi, hep en dibe batacakmışız gibi umutsuz. Ev eşyaları konusunda bile, "Amaaan al işte!" hep böyle... En güzeli olsun, en iyisi olsun diye uğraştıkça o hep, "Alt tarafı eşya, alt tarafı evlilik, alt tarafı aşk, alt tarafı hayat!" hep böyle...

Aynada kendime bakıyorum, ona benzediğimi fark ediyorum. İçime gömüldüğümü, daha da kapandığımı, hayatımı Ceri ve onun umutsuz hayatı yaptığımı. Zaten hep böyleydim aslında, hayatıma biri girdiği an, ona dönüşmeye uğraşıyorum. Onun sevdiği yemekler, onun içtiği içkiler, onun hayatı, onun istekleri, o, o, o! Kendimden o kadar nefret ediyorum ki bana bir parça sevgi gösteren birine dönüşmeyi tercih ediyorum. Bedenimden nefret ediyorum, yüzümden, saçlarımdan, konuşmamdan, ellerimden, sevdiğim şeylerden bile nefret ediyorum aslında. Ben kendimi hiç sevmiyorum, o kadar sevmiyorum ki o sevgiyi hep başkasına veriyorum. Ben bile kendimi sevmezken bi yabancı nasıl sever diye hayret ediyorum, hep minnet duygusuyla yaşıyorum. Hep ama hep kendimi onun altında eziliyor gibi hissediyorum.

Belki de hayatımın en güzel dönemindeyim, belki de geçmişimin altında o kadar kalmışım ki hayatımı fark edemiyorum. İstanbul'a ilk geldiğim zaman misafirhanem Kartal'da diye her sabah işe Bağcılar'a gidiyordum, 3 otobüs bir servis olarak. Bütün zamanım otobüslerde yanağım kapıya dayalı geçerdi. Babamın maddi durumu hep iyiydi ama nedense evden ayrılan ondan para isteyemez gibi bir durum vardı. İstediğim zaman evi barkı satıp yine verirdi ama sorun bizim ondan bir şey isteyememizdi. Üniversitedeyken bile ben arayıp söylemesem babamın aklına bana para yatırmak hiç gelmezdi.

Öyle ki ilk aylardan sonra ondan istememek için hep çalışmaya başladım. Ankara'da hangi semtte oturduğumu bilmezdi, İstanbul'da bilmezdi. Yıllarca beni başka bölümde okuyor zannetti. Evde odasından hiç çıkmazdı, kendine ait farklı bir dünyası vardı. Hiç sorgulamadım ama babam da böyle bir adamdı. O da mesela sorumluluk almaktan nefret eden, korkan biriydi. Allahın işi işte, ona çocuklarını bırakıp giden bir kadın verdi. Ama babam hiç değişmedi, hiçbir zaman sorumluluklarımızı tam anlamıyla almadı. Ama birçok babadan da daha iyiydi benim için, hep arkamda durdu, hep varlığını bildim, hep sevgisinden de emindim. Onu öyle kabul ettim.

Annem dersen, anne hiç olmadı ama onu da öyle kabul etmek zorunda kaldım. Hep kabul etmek zorunda kaldım yani, kızamadım, kırılamadım, karşı çıkamadım. Hadi onlar aile, yapacak bir şey yok. Ee peki bunda? Hayatının geri kalanını yaşayacağın adamı kendin seçme özgürlüğüne sahipken neden bunda da kabul etmek zorundayım ki? Üstelik artık, eskisi gibi de değilim, hayat kavgam başka yöne sürüklendi. Artık kendimi tanımam lazım, benim önce kendimi sevmem lazım.

Uyuyan Ceri'ye baktım, yanağından öptüm. Üzgünüm, sevmek gerçekten yetmiyor diye yüzüğü yastığın kenarına bıraktım. Giyindim, tam son kez öpecektim ki, bu ne ağzına sıçayım, dandik romantik filmler gibi, yüzüğü bırakıp gitmeler falan. Kendimden tiksindim. Hayır, böyle yaparak zaten ayrılınmaz. Adam uyanacak, yüzüğü görecek, "Aaa Pucca benden ayrılmış" diyip, sonra hayatımıza devam edeceğiz falan diye düşünüyor olamam sanırım. Bir de kaç kez böyle bi sahneyi denedim, bu sahne sadece adamın kafasına bir şeyler dank etsin sahnesi. Yani arkamdan gelsin, koşsun, bi hata var ortada onu görsün sahnesi. Gerçekten ayrılmak isteyen böyle romantik sahnelerle ayrılmaz.

Bir kere başıma geleceği biliyorum. Daha ben taksideyken, Ceri uyanmış olacak. Yüzüğü görecek, önce salak gene düşürmüş diyecek. Sonra gittiğimi fark edecek, beni arayacak. Telefonu açmayacağım. Nedenini bilmediği için bir daha arayacak, mesaj atacak. Benden yine ses yok tabii. Ardından nedir bu geri zekâlının derdi diye evin oraya gelecek, ben de mıymıy işte düşündüm taşındım kendimi sevecem artık diyeceğim. O da "Bu kız gerçek bir mal" diye düşünecek. Ama taa kalkmış gelmiş oraya işte yalandan yapma etmeler olacak. Sonra ben de "Ay bak beni seviyor" diye hobaa baştan. Bu değil artık istediğim, yalandan ayrılmaya çalışmalar, ayaktan barışmalar.

Ama bir taraftan da gün almaya gitmeden önce mi kendini sevesin geldi diye benim ağzıma sıçacak. Daha önce aklın neredeydi, götün çıktı evlilik diye, şimdi ne oldu diye yine bi taktik yaptığımı düşünecek. Nasıl ayrılacam ki şimdi, acaba yurtdışına kaçsam mı? He yurtdışı he, bu aralar fazla film izliyorum sanırım. Vizeyi ne kadar zamanda veriyorlar haberim yok sanırım. Kendi kendime ne yapcam be orada deli deli. Bir hafta sonra zaten param biter, döndüğümde yine aynı terane. Bir de niye kaçıyorum zaten, belki de adam gibi konuşmak en iyisi. Süssüz, püssüz, trajedisiz. Belki de onun istediği de budur. Yani şimdi doğruya doğru, Ceri açıkçası evlenmek için kendini parçalamıyor. Hatta şu an bakma ben kendim için diyorum ama o da hayallerini gerçekleştiriyor. Şu durumda kim evlilik ister, kim bunun altında durmak ister ki. O da benim gazabımdan korktuğu için böyle davranıyor.

Kalktı, öpüşmeler falan filan derken konuşamadım tabii. Arabada anlatırım dedim, konuşamadım. Bi yerde kahvaltı ettik, orada konuşurum dedim konuya giremedim. Bir taraftan da sürekli olarak "Hata mı yapıyorum, bu noktaya kadar geldin yapma bunu, istediğin evlilikti yapma!" diye kendime de söylüyorum ama yok, içinde bir şüphe varsa o iş olmaz derler ya hep, içimde bir değil bin şüphe var. Sonra gitmek için yola çıktık, arabada ha gayret dedim, gir konuya:

-Benle niye evlenmek istiyorsun Ceri?

-Allah aşkına, zaten şu saatte olmaz dediğim köprü trafiğinde kalmışız yine başlama saçma sorularına.

-Yok ya, ciddiyim, niye yani?

-Ne bilim, işte sen istiyorsun diye. NEREYE GEÇİYOSUN NEREYEEE!!!

-Bi tek bu mu?

-Ya bi sus, kaldık burda, ya herkese araba mı verdiler n'aptılar?

Trafikte bu konuyu açamayacağım belli oldu, bir de ne kadar haklı olduğum. Köprüyü geçtik, bi eve uğramam lazım dedim. Onun için de bi bas bas bağırdı, evin oraya geldik. İçeri girdik, Zodyaklı'ya bi kaş göz yaptım dışarı çık diye. Sonra oturdum, derin nefes aldım. Parmağımdan yüzüğü çıkarttım masanın üzerinde duran evrakların üzerine koydum.

-Çok üzgünüm, ben sadece çocuk için evlenmek istiyorum. Sen çocuk istemiyorsun. Hiç bu yola girmeyelim.

Önce bi anlamadı, baktı salak salak.

-Off hadi ne işin varsa hallet, çıkalım.

-Yok, Ceri bi otur gerçekten ciddiyim. Yani o gün söylediklerinde haklıydın, hiç girmeyelim bu olaya.

Bi sustu, telefonunu eline aldı, sonra bıraktı. Sonra yüzüğü aldı, kalktı ayağa:

-Hadi güzelim, bak geç kalıyoruz, ben senin oyunlarından anlamıyorum. O gün konuştuk hallettik bitti.

-Hallettik bittisi falan yok, çocuk olmayacaksa senle evlenmenin anlamı da yok.

-Yapma bak, anlamıyorsun, yapma bana bunu, hadi, çıldırtma beni!

-Hayır, sen hayatım boyunca çocuk istemiyorum dedin. Bu çok büyük bir karardı, değiştiririm nasılsa diyordum ama yok bu yükün altına giremem. Çocuk yoksa evlenmenin anlamı yok.

-Ne istiyorsun şimdi, evlenemiyor muyuz?

-Hayır, sadece o değil, bu ilişki de...dedim, daha cümlem bitmeden bütün evrakları parçaladı.

-Bir daha ağzını açmayacaksın, bir daha o ağzından çıkmayacak o zaman!!!

Kalktı, kapının oraya gitti, ayakkabılarını giydi, hâlâ konuşuyordu. Koltuktan hiç kalkmadım. Sonra bir daha geldi yanıma, eğildi, ellerimi dizlerime koydu, ağlamaya başladım.

-Tamam, çok sert kural koydum seni düşünmedim ama bana hak ver.

-Sen de bana hak ver, yani bu kadar sinirlenecek bir durum bile yok aslında.

-Peki, düşünelim, ikimiz de isteklerimizi tamam mı, hatta bi yerlere gidelim, şunu tak parmağına.

-Yok, gerçekten çok düşündüm ilişki de istemiyorum bir süre kendim... yine cümlem bitmeden, kalktı, bağırmaya başladı. O kadar bağırdı ki köpekler havladı, köpekler havladıkça bu daha bi sinirlendi.

-Ne ara düşündün, dün daha eteklerin zil çalıyordu, o küçücük beyninin içinde ne oyunlar dönüyor, ne yapıyorsun bana sen ya ne!!! Ne istiyorsun benden, tükettin bitirdin beni. Hayatım senin oyunlarını çözmekle geçti, şimdi sorun ne, şimdiki taktiğin ne Allahın belası, ne istiyorsun yine?

Ağzımı açmadan, hiç yerimden kıpırdamadan bekliyorum. Sussun diye, bir kelime çıksa ağzımdan kıyamet kopacak bel-

li. Kapının oraya gitti, girişte ev sahibinin niye yaptırdığını anlayamadığımız büyük cam bir bölme vardı. Salonla girişi ayırıyordu. Oraya bir yumruk attı, bütün cam tuzla buz olup yere düştü. Onu öyle görünce çok korktum, köpekleri aldığım gibi yatak odasına koştum, kilitledim kapıyı. Cam sesleri geliyor hâlâ, bir taraftan da bağırma sesleri. Eline bir şey mi oldu diye kafayı yicem ama korkumdan çıkamıyorum da. Sürekli bağırıyor, sürekli...

-Sırf o lanet olası kitabına bi son bulmak için beni harcadın, bizi harcadın sen. Senin bana acıman yok, senin kendi hayatına bile acıman yok. Al işte sana son, al yazarsın!

Kapıyı açcam, ne sonundan bahsediyorsun diye, kızıyorum da bir taraftan. Çünkü o kendi istediği gibi, "Ben çocuk istemiyorum, canın isterse..." diyip kenara çekildi. Ben de iyi o zaman ben de bunu istemiyorum dedim sadece. O söylerken dünyanın en normal şeyiyken şu an olaya bak. Polisi mi çağırsam acaba, ne yapıyor içerde bilmiyorum ki. Köpekler susmuyor zaten, o susmuyor... Çıkıp kavga etsem karşılık versem olay daha büyüyecek. Ama kendimi de tutamıyorum artık, bir anda olay bana döndü.

Sonra kapı çaldı, komşular şikayete gelmiş. Bu bi onlara da bağırdı. Sonra aradan bi yarım saat geçti, artık Ceri bağırmıyordu, heralde camları topluyordu. Ardından bi kapı sesi, kulağımı dayadım, dinlemek için, bi süre bekledim, gitti diye kapıyı açtım.

Gerçekten gitmişti ve bütün camları da temizlemişti. Kapıya da kâğıt asmıştı, "Yerlerde hâlâ cam olabilir dikkat et!" diye. Ceri işte böyle bir adamdı... Sanırım çok ağladım, çok üzüldüm. Çok aramak istedim, çok vazgeçtim demek istedim, çok hata yaptığımı düşündüm. Ama bir taraftan da içimde garip bir güven vardı, yeni hayatıma dair garip bir sevinç, heyecan. O heyecan daha ağır bastı...

Uzaklaştıkça Daha da İçine Gömülüyorum

Bugün ayrılmaya karar verişimin 15. günü. Ertelediğim ne varsa yapmaya başladım. Diyete başladım, 4 kilo verdim. Bu kez eskisi gibi ilaçlarla falan değil. Şu yine diyet yemekleri yapan yerlerden biriyle görüştüm. Öğünlerim onlardan geliyor. Her sene yazılıp, üç kere gidip, bir daha uğramadığım spor salonları yerine, aletli pilatese başladım. Anladım ki benim olayım bire bir çalışmakmış. Biz hep, Zodyaklı ile spor salonuna yazılırdık, ben pes ederdim o güzel güzel devam ederdi. Zodyaklı'nın hiç öyle kilo sorunu olmadı, en fazla 5 kilo aldığı bir dönem vardı o kadar. Ona rağmen sürekli ben kendimi iyi hissedeyim diye sanki kendisi de kiloluymuş gibi davranıyordu.

Ben rejime başlayınca, o da motive etmek için başlıyor, spora gidince aynısını yapıyordu. Ama yani beni motive et-

mesinden öte daha çok umutsuz oluyordum. Kız kilo veriyor, ben yine aynı.

Spor salonuna gidiyoruz, yağ ölçümü yapılacak. Utanıyorum yaptırmaya. Bi de Zodyaklı gidip, salondaki cillop bi hocayı yanına takıp getiriyor. Al, bak hocamız buymuş diye. Yanında mekik çek çekebilirsen adamın. Onun için hava hoş tabii, kıza bir liste çıkartıyorlar, tak tak tak bitmelik.

Benim liste ise, "Umudumuzu kaybetmeyelim, inanırsak olur" listesi. Bir de hiç terlemeyen kızlarla dolu salon. Ben daha yolda oraya gelirken terliyorum üstelik. Bir de çok sıkılıyorum orada, içim şişiyor. Sanki böyle herkes beni izliyormuş gibi hissediyorum. Biri yanıma gelip, 10 dakika yürüdün daha yarım saatin var diyecek gibi. Hareketleri başaramamak zaten benim olmazsa olmazım. Adam bir daha anlatıyor, nefes al diye. Ben nefes almayı unutuyorum. Bir daha, bir daha derken mosmor oluyorum. Zaten sonra beni bırakıp gidiyor, daha mantıklı çalışan birinin yanına.

Yer bulma olayından bahsetmek bile istemiyorum. Bi tane uzay mekiği gibi bi alet var, bacakların havada koşuyo musun n'apıyosun öyle bir şey. Bir efsane var onla ilgili, günde 20 dakika yaparsan bacaklar incecik oluyormuş bir ayda. Onları boş bulursam yapacam da karılar üzerlerine zimmetlemiş sanki.

Duş yerlerinde zaten, ayy oraya elim değmesin, amaaan sırtım şuna değmesin diye uğraşıyorum. Ben götümü millet görmesin diye halk plajında bikini değiştirir gibi havlu içinden canım çıka çıka yaparken, yan tarafımda ki kadın utanmasa ağzıma sokacak! O yüzden bana hep işkence gibi geliyor. Ama kimisi de bayılıyor oraya, orası onun için kendisiyle kaldığı, en sevdiği yer. Ee benim de götüm bir avuç, bacaklarım kaslı, kollarım çırpı olsa benim de en sevdiğim yer orası olur.

Bi de öyle bi takım var çünkü, tık tık tık her yerde dolanıyorlar bunlar. Her aletin başındalar. İlk günler onları görüp, "Ben de böyle olcam" diye koşturuyorsun. Sonra anlıyorsun ki o kızın zaten hayat tarzı o. Senin gibi haftada 3 kez 1 saat geleyim, bir ay sonra bir daha gelmem, çıkışta tavuklu dürüm mü, etli dürüm mü yesem diye düşünmüyor. Bu kez o kızları öldürmek istiyorsun. Hele bir de bineceğin aletin üzerinden kalkmadığını görünce, kafasını yürüme bandına geçirip, "Sıra bende orospu, sıra bende!!!" demek istiyorsun.

Bir de şu zumbaymış, pilatesmiş grup çalışmaları var. Allahım, yaşarken cehennemi görmek onlar. Hoca zaten tak tak tak yapıyor. Mutlaka millet bi aşamaya kadar başlamış, nedense sonradan eklenmiş oluyorum. Ay elimi nereye koycam, ay belim nerdeydi, anam yanlış mı döndüm derken yalı kazığı gibi dikildiğimi fark ediyorum. Ya bir de hareket yapamayınca, başına dikilip öğretirken diğerlerinin bakışları var ki, Allah kimseyi o bakışla sınamasın.

"Onun götü mü büyük benim mi acaba. Ayy nasıl da yapamıyor, neyse en azından ben daha esneğim."

Ya da böyle senden iki üç gün önceden başlamış ama zannedersin bu konuda uzman. Hemen yanında bitiveriyor, "Kolunu şöyle yap, ıı ıh yanlış yapıyosun bak bacak burdan" diye orada sana hocalık yapıyor.

Hal böyle olunca bir daha uğramıyorum, hep bi bahane buluyorum kendime. Ay bugün bilmem ne oldu, ay bugün şu oldu, ay ateşim mi var ne. Sonra bi bakmışsın aaa üyeliğim bitmiş!

Ama şimdi aletli pilatese başladım, tek hoca mis gibi. Kadına derdimi anlatıyorum, kimseden çekinmiyorum, kimseyle yarışmıyorum ve çok daha fazla etkisini görüyorum. Biraz daha pahalı tabii ama hiç gitmediğim salonlara ödediğim para düşünülürse daha iyi.

Bir de tabii kızlarla birbirimize motive etme durumumuz oldu. Hepimiz kilo veriyoruz şu an, zaten iki kilo olanlar da dahil. Hatta onlar daha fazla veriyor. Sahilde yürüyoruz, sürekli yürüyoruz. Bir de, evde de kendi kendime Jillian Michaels diye bir kadın var, Youtube'dan onun 30 günlük programını buldum, her sabah yarım saat onu yapıyorum. Bacım bildiğin canımı çıkartıyor, hareketler kolay gibi geliyor ama bir süre sonra yerde anammm anammm naaptın bana diye ağlıyorum. Hepsini aynı anda yapmak kötü tabii, sonra hepsinden bıkıyorsun ama şu an Ceri olayını ancak bu şekilde atlatabilirmişim gibi geliyor.

Ceri'ye gelirsek, 15 gün oldu ve Ceri hâlâ ayrıldığımızı kabul etmiyor. Her gün çekimden sonra bize geliyor, her akşam bizde. Arkadaş olalım dedi en son, hayır desem de anlamıyor. Benim de açıkçası daha işime geldi bu konu. Arkadaş olmamızın imkânı bile yok, biliyorum ama nasıl uzaklaşacağımızı bilmiyorum. O da aynısını söylüyor, bi anda her şeyi aldın yerle bir ettin. Ne yapacağımı bilmiyorum, nereye gideceğimi bilmiyorum, kimim var bilmiyorum, diye. Keşke birbirimize bir kötülük yapsaydık, keşke nefret etseydik, diyor.

Şu an saçma sapan bir şeyin içindeyiz yani, birlikte olmak istemiyorum. Sadece Ceri için değil, gerçekten birini istemiyorum. Ama her gün onunla olmayı da istemiyorum. Bunu konuşunca da biraz zaman ver diyor. Ya da iki gün aramadığında ben arıyorum, ne yapıyorsun, diye. Teoride ayrıldık ama pratikte aptal gibi davranıyoruz.

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Gece hayatına düşkünlüğüm malum, bilmeyen yok. Böyle düşkünlüğüm yazınca da bi garip oldu ama yani seviyorum diyeyim işte sen anla. İzmir'de gece dışarı çıkmak bizim için Alsancak demekti. Her Çarşamba, Cuma, Cumartesi bi kere Bios, Opus mutlaka... Arada bir Beri Blues, Ozz venue... Ankara'ya taşındım sonra orada gece hayatı daha bi farklıydı, eller havaya mı rock mı ay kafam karıştı durumu hâkimdi. İstanbul'a geldim, burada da zaten hepsinden ayrı teller.

Hoş, İzmir şu an bambaşka hale gelmiş, o arnavutkaldırımlarında kızlar topukluyla yürüyor. Bütün mekânların içinden, "Hoopppaaaaa! Ya ya yaaa ben çok özelll" sesleri geliyor.

O bizim beğenmediğimiz Kordon mekânlarını allamış pullamışlar Gazi Kadınlar Sokağı'na dayamışlar resmen. Şok

içinde kaldım en son gördüğümde, çünkü dünyada her şey değişir de İzmir'e ait bir olay değişmez zannediyordum... Ya da ben artık yaşlandım, bunu kabullenmem gerekli diye düşündüm. Her neyse, işte bu gece dışarı çıkma kültürüne İstanbul'a ilk geldiğim zaman bi türlü alışamadım. Loca'da durmak, şişe açtırmak, kapıda beklemek, düğüne gidermiş gibi giyinmek çok garip geliyordu. Taksim mekânları ise fazla farklıydı, elektronik müzik zaten anlamadığım bir olaydı...

Bir de böyle küçücük mekânlara 1500 kişiyi sığdırmaya çalışan yerler vardı ki, orada sadece nasıl nefes alsam diye düşünüyordum... Bi kavram kargaşası yaşamadım değil, hatta böyle kendimize uygun mekân arayışına çıkıp, "Bu da olmadı kızlar!" diye döndüğümüz çok oldu.

Ceri zaten böyle gecelerin adamı olmadığından dolayı, ben bi süre çekmiştim elimi ayağımı. Ama şimdi, artık Ceri'de olmadığına göre, "the bitch is back" bebeğim!!!

Kızlarla beraber çıkmaya başladık, ilk başta şu markaların yaptığı sosyal medya partilerine gittik. İnstagram'da zannedersin ki çılgın bir parti var. Herkes delirmişçesine sarhoş, herkes çığlık çığlığa eğleniyor! Bi gidiyoruz, zaten toplasan bir avuç insan, hepsinin suratı asık. Biri işten çıkmış gelmiş, diğeri 4 parti daha gezecekmiş, bi tanesi "Onu neden çağırdınız?" diye PR'cı ile kavga ediyor. Ama biri telefonunu fotoğraf çekmek için bir uzatıyor, hoop o asık suratlı insanlar gidiyor, herkesin yüzünde "Amma eğleniyoruz" ifadesi.

İçkilerin olduğu yere gidene kadar zaten markayla bağlantılı en az 20 kişiyle tanıştırılıyorum, on tanesiyle daha önce tanışmışız ama ne o beni hatırlıyor ne ben onu.

Onlara da yazık, hepimizi sanki seviyormuş gibi davranıyorlar. İçki alıyorum, geri dönüş yolunda aynı şekilde. Bir de proje anlatıcıları oluyor ki artık kaşarlandım bu konuda. Ajansa yeni girmiş yükselmek isteyen biri bi tutuyor kolumdan, bir saat boyunca bana projesini anlatıyor. Dinliyorum, o iş olmayacak biliyorum ama çocuk hevesli n'apim. Çok erken bitiyor zaten bu partiler, bi tanesinin sekizde başlayıp dokuzda bittiğine şahit olmuştum. O yüzden maalesef bu kısım bize göre değil, onu anladık. Birkaç büyük organizasyon hariç, kalan hepsi aynı şekildeydi.

Taksim'de açılan yeni yerlere gidelim dedik, Tomtom Sokak dışında ne yapabiliriz diye. Sandalyeleri kaldırdıklarından beri Asmalı hep üzgün, hep kırgın zaten... İlk başta bir heyecanlandık, içerisi safi yakışıklı çocuk kaynıyor. Ve yanlarında sevgilileri olmayan çocuklar. İşte, işte hayat bu bebeğim diye aralarına aktık akmasına da, bunlar bizle ilgilenmiyor! Gay bar'a girmiş gibiyiz. Önce, ayy ne güzel yaa, asılan yok bilmem ne diye fink fink mutluyken. Bi süre sonra ego bu, beğenilmek istiyor. Yanımdaki çocuk 3 kez tuvalete gitti geldi, önümde en az yedi kişiyle öpüştü, ben anca tırnaklarımı yedim durduğum yerde.

Kuruçeşme mekânlarında eğleniriz diye umduk. Ayak uydurmak için biraz fazla süslendik ama her gittiğimizde bilmem kimin gecesi, onun doğum günü, bunun bilmem nesi derken öyle mal gibi köşedeki masada duran tipler olduk. Kocaman yaşlı adamların yanında küçücük kızlar. Onlara sinirlenmekten, yasal mı bu, kız reşit değil yahu diye saçımı başımı yolmaktan dans bile edemedim.

Ardından, şu sosyete partilerinin gurusu Mert Vidinli'nin gecelerinde şansımızı deneyelim dedik. Herkes birbirinin aynısı, herkes ama! Aynı saç modeli, aynı elbiseler, aynı ayakkabılar, aynı makyaj tarzı... Bi de bize loca yaptı en tepede, herkesi görüyorum. Kimse dans etmiyor ama herkes eğleniyor, böyle birazcık hareket etsem mi diyorum tam kıçı sallayacağım, kıpırdamayanları görünce şimdi ayıp olur diye onlar gibi durmaya çalışıyorum.

Memeler iyice öne çıkmış, dik durmanın bokunu çıkarıp akciğeri fırlatacak göğüsten, o derece. Saçlar o kadar parlıyor ki üstüne mücevher bile takmalarına gerek yok. Mutlaka uzun, upuzun, hatta yürürken götünün başladığı yere değmeli.

Hepsinin götü aynı büyüklükte. İki avuca gelecek kadar, kalkık. Bel kesinlikle çok ince! Küçük kısa bir elbise, göz makyajı çok ağır, ayakkabının markası belli olmalı. Zaten hepsi aynı ayakkabıyı giyiyor. Mutlaka her masada en az 2 şampanya patlıyor. Şampanyalar patlarken hepsi fotoğraflarını çekiyor, sonra yine yerlerine dönüp insanları izlemeye devam ediyorlar. Her masada sadece bir kişi garsonla muhatap olmak zorunda. O da garsonla konuşmuyor zaten, el, kol, iki mimik yapıyor hoop istediği şey geliyor.

Gece biraz ilerleyince hareketlilik başlıyor, o da yani eh işte. Masadan masaya dolaşan herkesi tanıyan bir kadın mutlaka var oluyor. Gecenin sonunda tek zil zurna sarhoş olarak çıkan kişi de yine aynı kadın oluyor. Puro içen adamlar, gazetelerin ikinci sayfalarında ellerini karnının oraya koyup poz veren kadınlar. Oyuncu ama anadan babadan paralı olanlar. Her gittiğimde hep aynı insanlar, aynı masalarında eğleniyor. Masaları bile değişmiyor yani. Bir de tabii sonradan parayı bulan takım var, onlar zaten hemen belli ediyor kendini. Yanlarında yabancı kızlarla daha gerideki masalarda gürül gürül kahkahalar çıkartanlar.

Yani Ceri ile beraber olduğum dönemde pek bir şey kaybetmemişim... Büyük şehir eğlenceleri için fazla ayık kalıyorum artık. Her şeyi net görüp, gözlemlemeye başladığım an benim için eğlence zaten bitiyor. Umudum yaz tatilinden!

Sizi Boka Batıran da Alıp O Boktan Kurtaran da Arkadaşlardır

İlişkileriniz konusunda hiç tanımadığınız insanların fikirlerini almak bile arkadaşlarınızdan fikir almaktan daha iyidir emin olun. Ayrıldığınız zaman, "İyi oldu" diye teselli ederken, barışınca yine "İyi oldu" diye sizinle beraber sevinirler. Ben de öyleyim, sen de öylesindir. En yakın arkadaşın için hep daha iyisini istersin ama o gider en kötüsünü bulur sanki. Ona sorsan o da senin için aynı şeyi söyleyecektir.

O yüzden kendi ilişkilerim konusunda hiçbir zaman etrafımdan akıl almam, kimseden akıl almam. Tabii gördüğün gibi bir arpa boyu yol ilerlemedim. Neyse olay bu değil, sen ne kadar her ayrıntısına kadar anlatırsan anlat, kimse anlamayacaktır çünkü. Belli başlı kalıpları vardır, o kalıplar dışında olan her şey kötüdür.

Aldatıldıysan, sana vurmuşsa, evlilikten bahsetmiyorsa at gitsin adamı! Sabahları seni nasıl uyandırdığını anlatamazsın, seni gördüğü zaman gözbebeğinin hareketinden bile sevgiyi hissettiğini. Dışarda öküz gibi davransa da yanındayken çocuğa dönüştüğünü. Hiç kimsenin bilmediği en derin acılarını bi o dinlemiştir belki; bi o anlamıştır seni. Yüzün düştüğü an bi o çırpınmıştır senin için. Bir tek onunla beraberken Pazar kahvaltıları anlamlıdır. Arkadan sana sarıldığı zaman her şeyi bir o unutturur sana.

Ne bileyim, bi seslenişi, bi gülüşü, adının ağzından çıkışı bile unutturur sana her şeyi. Ya da hiçbirini yapmaz ama bir şey vardır, bir tek sen bilirsin, hissedersin o şeyi o adamda. Anlatamazsın ama bunu, anlatsan da 'eeee sana adam mı yok kızım' denir, ya da daha cümlen bitmeden, 'ya tamam, geride kaldı her şey, bak şimdi daha güzel olacak' diye seni umutlandırır. Oysa umut istemezsin, güzel olmasını da istemezsin. Sen onunla pisliğe bile batmaya razısındır. İnsanlara fazla gelir bu, oysa biraz kendine baksa, o da öyledir.

Şimdi bizim kızlar için bir şey demeyeyim Allah var, onlar "Sana erkek mi yok kızım" arkadaşları değil; daha çok tam bişi anlatırken, yarıda kesip, "Amaaaaann yine barışırsınız" arkadaşları. O da sinir bozucu aslında ama en azından yalandan teselliden daha iyi. Böyle arada bir, birileri manitasıyla tartışıyor, bir araya geliyoruz, nasılsa barışacaklar diye yiyip içip, erkek ve ilişki dışında başka mevzulardan konuşuyoruz.

Bir de zaten üniversite bittikten sonra öyle deli gibi konuşmuyorsun erkeklerle alakalı. Eskiden sırf bunun için bile toplanırdık, şimdi biri sorununu anlatsa nereden kaçsak diye düşünüyoruz. Bir de anlatmak istemiyorsun, kavganı kendi içinde yaşamak istiyorsun sanırım zamanla. Ya da kendine güvenin daha çok oluyor, onun aklı nasıl yetsin benimkinin yetmediğine diye düşünüyorsun. O yüzden bizim kızlarla bir araya geldiğimiz zaman en son ilişkilerimizden bahsediyoruz.

Şimdi ben bu ilişkiyi, her ne kadar her gün görüşsek bile bitirdiğim için, onları da öyle görmeye başladım. Ve korkunç bir hale getirdim hepimizi. Eskiden biri tartışırdı, kavga ederlerdi, hep bizde toplanırdık. Kız, olayı anlatırdı, biz yorum yapmadan dinlerdik. Hatta böyle, adamdan yana olurduk. Ya sen de bunu yapmışsın, bırak siniriniz geçsin daha iyi olur, her şey denir konu kapanırdı. Ama şu an, erkeklerden nefret eden, onlardan iğrenen, iki kilo verince kendine güveni sonsuz gelen, kimseye ihtiyacımız yok bizim diye höyküren bi kız grubuna dönüştük. Bu dönüşüm önce bi iyi oldu, bi kan geldi hepimize de sonra bi boka sardık sanki.

Hatta öyle ki hiç sorunu olmayan kıza bile, sürekli "Bence kesin bişi var" diye içine kurt düşürdük. Eve kim gelse, adama öfkesini anlatıyor. Dandik dandik şeylerden kavga çıkartıp, kendini haklı sanıyor. Biz de hep beraber, "Aslansın sen, kaplansın, helal olsun, bırak açma o telefonu. Ver hatta ver şunu. Sürtsün burnu, çoook ağlayacak, çoooook pişman olacak!" diyoruz ve çocuk pişman oluyor, arıyor ediyor. Bize yine yetmiyor: "Daha fazlasını yapmalı!"

Adam kendini gözümüzün önünde kesene kadar ikna olmuyoruz. Haa kendini kesse, kız geri dönse adama bu kez arkasından başlayacağız: "Kendi istedi, yine aynı şeyler olacak. Cıkss onlardan bi bok olmucak aha demişti dersin!"

Ne ara böyle pislik olduk, nasıl bunu başardık, olay nerden koptu bilmiyorum bile. Ama tek bildiğim hepimiz böyleyiz. Herkes birbirinin ilişkisini bokluyor, hiçbirimiz memnun değiliz. Hem kendi ilişkilerimizden hem elâleminkinden. Kimsenin mutlu olduğuna inanmıyoruz, kimsenin uzun süreli ilişkisinin olacağına da...

Böyle böyle derken, herkes manitasından ayrıldı. Bildiğin ayrıldı yani ve o kadar öfkeyle ayrıldı ki sanki adamı yatakta anneleriyle basmış gibi. O derece nefret edercesine. Bana gelince, Ceri ilişkiyi toparlamak için elinden geleni yapmaya başladı. Her gün ama her gün gelmeye, her gün yeniden oturup konuşmamız gerektiğine beni ikna etmeye çalıştı. Hiçbir şekilde ikna olmadım tabii ki, hatta çoğu zaman dinlemedim bile. O yine de pes etmedi, yine de her gün o konuşmayı yapmak için geldi.

Sonra tabii biz kızlarla yeniden ergenliğimizi yaşar durumuna girince, gözler benim üstüme çevrildi. Yani herkes adamlara öfkeli, herkes pireyi deve yapmış, gemileri yakmış. Birisi evlenme arifesinde, diğerinin ilişkisi çok ciddi, diğerlerinin sevgilisi yok ama eskiyi eskide bırakma kararları alınmış. Ben hâlâ, "Ehehe, ama Ceri çok iyi biri ya, görüşeyim bence, ille sevgili olacak diiliz" diyorum. Yani arkasından, "Onlardan bi bok olmayacak, kendi kaşındı" diye konuşulan geri zekâlı benim anlayacağın.

Sonra düşündüm taşındım dedim ki evet ya, millete baksana nelerden vazgeçtiler. Ayrıca ne bu böyle, sevgili de değiliz zaten, neden görüşüyoruz. Saçmalık, bunu da kestirip atmalıyım diye. Ceri defterini kapatmaya karar verdim. Her ne kadar bu kararımı Ceri ciddiye almasa da bunun için uğraştım.

Kapıya geldiği zaman, kapının orada ne diyorsa dinleyip eve almadım. Telefon açtığında telefonlarına çıkmadım. Mesajlarına öyle duygusal yanıtlar vermedim.

Uzaklaştırdıkça uzaklaştırdım kendimden. İçim gide gide yaptım bunu, kapının önünde kapıyı açmam için saatlerce bekledi. Benden bir kelime güzel bir şey çıksın diye uğraştı. Aralara birilerini soktu, benle konuşmaları için. Etrafımdaki insanlarla konuştu ona böyle davranmamam için ama artık kararımı vermiştim. Kalbimde bitmese bile aklımda bu ilişki bitmişti.

Bir de böyle ne bileyim, kızlarla vakit geçirmek artık çok hoşuma gitmeye başladı. Beraber Amsterdam'a gittik hayvan gibi eğlendim. Hafta sonları artık onlarla kahvaltıya gidiyordum. Bir sürü plan yapıyoruz. Sürekli dipdibe komün hayatı yaşıyoruz. Hepimiz diyetteyiz, kilo veriyoruz, hepimiz gülüyoruz, çok mutluyuz erkeğe asla ihtiyacımız yok.

Biri sevgili yapacak gibi oluyor, hemen atmaca gibi atlıyoruz, "N'apıyorsun sen!" diye. Gerçek kız kuruları olduk anlayacağın. Gittiğimiz mekânlarda kız-kızayız. Yanımızda asla erkek yok, olamaz! Tanışmaya gelenleri itiyoruz, aşkmış meşkmiş bunların hepsi siktiri boktan duygular diye sadece günü yaşamaya başladık.

Gerçekten en güzel günlerimi geçirdim diyebilirim, hayatımda daha kolay bi ayrılık acısı atlattığımı hatırlamıyorum bile. Ceri kendini göstermese, aklıma bile gelmiyor o derece. İyi ki diyorum, ayrılmışım. İyi ki evlenmemişim, iyi ki o saçma şeyi devam ettirmemişim. Böyle böyle günler geçerken, bir gün L koltuğun en ucunu hangimiz kapacak diye kız-

larla yarış halindeydik. Hepimizin üzerinde pijama var, orta sehpanın üstü bitki çayları ile dolu. Herkesin kenarında bi el kremi, 7 dakikada bir elimize sürmezsek parmaklarımız kopacak sanki, böyle televizyonda saçma sapan bir şey izliyoruz. Hava çok güzel, dışarı çıkalım mı amaaan ya, diyip yayılıyoruz. Yani Ceri ile bir süre sonra, "Ayy bizim ilişkimiz çok sıradanlaştı" diye kıyametleri kopardığım anlara yavaş yavaş giriyoruz. Her şey çok eğlenceli giderken, bi anda o deli eğlencelerden sıkılmaya başladım. Kızlar artık gözüme batmaya başladı, tahammül edemedim.

Sadece ben değil kimse kimseye tahammül edememeye başladı. İlk günler alttan alınan ne varsa bi anda kıyamet sebebine dönüştü. Düne kadar off yine mi Ceri derken, şimdi sevilmeyi özledim. Birinin beni sevmesini, saçımı okşamasını. Su getirmesini, ayaklarımı ısıtmasını, sarılmasını özledim... Özledim hem de çok... Ve bu hiç aklıma gelmemişti. Bitti gitti, ohh hayatıma bak ya derken kalbim acımaya başladı. "O bunu hak etmedi" düşüncesi sardı beni. Bu kez kendimi suçladım, ona üzüldüm, şu halimize bak diye kendime acıdım.

Yani Altın Kızlar olacak değiliz heralde, sonsuza kadar beraber yaşayan bi kız grubu da olamayız. Olsak bile artık her fazla kızın olduğu yerde olan gibi çatırdamalar başladı. Yok o ona onu demiş, yok buna bu demiş. Yok o gelirse, o gelmezmiş. Ayy buna nasıl öyle dermişiz. Sürekli alınganlık, devamlı biri gitse de arkasından çekiştirsek durumuna girdik.

İşte o an benim yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anladım. Gerçekten neyi isteyip istemediğime karar vermeye. Ceri'yi sonsuza kadar kaybetmeyi gerçekten isteyip istemediğime. Çünkü şu an Ceri beni istiyor diye de bu kadar rahatım. Bilmiyorum yani, bir gün gelmese kapının oraya ne yaparım. Ya da aramasa, gitse, tamam dese kestirip atsa o da...

O yüzden, yazlığa Alaçatı'ya gitmeye karar verdim. Hem şu an orada kimse yoktur, hem akrabalar daha doluşmaz kafamı iyice toparlarım dedim. Kızlar sevgililerine döndü, sevgilisiz olanlar da bulma aktivitelerine. Hepimize aslında iyi geldi bu kız-kıza aktiviteleri. Bi kan geldi, bi canlandık ama yine de eğlence bile sonsuza kadar sürdüğünde sıkıcı olmaya başlıyormuş onu anladık.

Orospunun Yemini
Penisi Görene Kadarmış

Ay yalnız kalcam, yok kızlarla eğlence bir yere kadar, kendimi tanımam lazım diye Alaçatı'ya gidiyorum ama tahmin et kiminle? Ceri ile tabii! O gün o kadar özleyince valla aradım adamı dedim böyle böyle. Ben gidiyorum Alaçatı'ya, senden uzaklaşmaya. Bütün yaz zaten orada kalcam, son kez görüşelim. O son kez görüşme oldu mu bir hafta. Aa bir baktım sonra beraber yola çıktık. O da seni orada bırakayım, emin olayım, sonra da bir daha hayatına girmeyeceğim dedi. Benim de aklıma yattı tabii bu olay.

Ceri ile yolculuğa çıkmak maalesef dünyanın en harika şeyi değil. Öyle deli divane eğlenemezsin ama gideceğin yere ortalama saatinden neredeyse 3 saat daha erken ulaşırsın. Çünkü hiçbir yerde durmaz! Bi tane belirlediği mola yeri olur,

çişimizi oraya gelene kadar tutmak zorunda kalırız, oraya ulaşınca 15 dakika içinde tost, tuvalet, su halledilmesi gereklidir. 16. dakikaya girdiğimiz an söylenmeye başlar çünkü. Yolda zeytinci gördüm duralım, ay meyve var bak burada, buranın ayranı güzelmiş falan filan dinlemez bile o sırada.

Ben de o yüzden arabaya bindiğim gibi uyurum, gideceğimiz yere kadar da hayatta gözümü açmam. Ona da söylenir durur ama en azından uykumda olduğum için çok umrumda olmaz. Aynen yine böyle bir yolculuk yapacağız diye kafamı koydum. Köpekleri de arkaya emniyet kemerlerinden bağladık. Yola çıktık. Ne kadar saat geçti hatırlamıyorum ama Ceri'nin beni dürtmesiyle uyandım. Tost mu yicez diye bi kalktım ama yok, hâlâ otoyoldayız. Kenara çekmiş arabayı duruyoruz öylece. Elinde fener, kafasını iyice suratıma da dayamış, bana bakıyor. Önce bir anlamadım. Hemen refleksle köpekler iyi mi diye arkaya baktım. Sonra doğruldum, hâlâ feneri gözüme tutuyor bi çektim onu.

Ne oldu diye sorcam ama açıkçası biraz korkuyorum, lan acaba delirdi mi adam. Beni mi kesecek burada diye düşünüyorum. Bi taraftan da niye kessin diye de kendime kızıyorum ama daha sabah haberlerde izlemiştik beraber. Kız, adamdan ayrıldı diye adam, kızı benzinle yakmıştı. Ben böyle tüh tüh falan diye üzülünce, Ceri de evlilik evlilik diye yırtınıp adamı maymun ettikten sonra tekmeyi bastığı için yakmış olabilir diye böyle bana laf sokmuştu ama yani...

Bunun için beni öldürecek değil heralde, hem ayrıca ayrılma nedenimiz bu değil ki bizim. O çocuk istemedi, ben de çocuk istemiyorsan ne işim var dedim o kadar.

-Ne oldu, niye böyleyiz?

-Anlamadım, araba çalışmıyor.

-Polisi aradın mı? Benzin var mı, itelim mi arabayı, bir daha denesene, ben çalıştırayım mı?

-Baktım baktım her şeye, servisi aradım, geliyorlar.

Araba öylece duracak, Ceri bu şekilde sakince bekleyecek imkânsız ötesi bir olay bu. Ceri'nin şu an araba fabrikasına kadar koşması, orayı birbirine katması falan lazımdı. Telefonuma uzanmak için çantama uzandım, telefonumun şarjı bitmiş. Bu da yani, sürekli bitiyor. Telefonu şarj kablosuyla taşıyorum, güya cep telefonu!

-Peki fener neden?

-Dışarı çıkmıştım, belki anlarım diye ama yok...

Ceri ve bir şeyi anlamadığını iddia etmesi. Kesin ya, kesin beni kesecek burada. Bu kadar sakinlik bile tedirgin edici. İnşallah köpeklere bir şey yapmaz. Ne diyorum ben ya, 2 buçuk senedir tanıdığım adamdan bahsediyorum, karıncaya bile zarar vermez. Üstelik cinnet minnet geçirse eyvallah hadi neyse de böyle planlı programlı da öldürmez heralde. Ya ikimizi birden öldürürse. Ee niye burada öldürsün, Alaçatı'da öldürür, güzel güzel sakince.

Bir de yani tamam Ceri'nin beni sevdiğinden şüphem yok ama böyle aşkından ikimizi de vuracak kadar da değil canım. Valla son zamanlarda aklı başında gibi de durmuyordu pek. Onu eve almayışlarıma mı içerledi acaba. Böyle sindiremedi sindiremedi psikolojik sorunlu bişi mi oldu. Ayy gül gibi zeki adamı delirttim valla delirttim. Şuna baksana deli deli bakıyor, saçını da toplamamış zaten böyle tam yani, "Araba-

yı kenara çekeyim de eski sevgilimi öldüreyim" adamlarına benziyor. N'apsam acaba, kafasına vurup arabayı alıp kaçsam mı. Oyy yapamam ben ona bişi, şuna bak nasıl kıyarım. Bi de gerçekten araba arızalı falan çıkar, işin yoksa bi de ayılmasını bekle.

-Bizim için hiç umut yok mu sence?

Ahaaa işte sıçtım! Yok desem bi dert, var desem bi dert.

-Boşver ya, bunları konuşmayalım demiştik.

-Hem seni çok seviyorum, böyle bi yerine bi'şey olsa senden çok ben endişeleniyorum. Hem de nefret ediyorum, öldüresim geliyor bazen.

Ne diyon be öldürmek falan, tüylerim yemin ederim diken diken oldu. Gitti gençliğim, gitti gül gibi hayatım. Halamlar mezarıma bile gelmicek, elin adamıyla öldüm diye. İnsanlar bi de aldattığımı falan sanacak, ne zannetsinler başka. Durup dururken kızı niye öldürsün, elbet bi bok yemiştir diyecekler. Kırk yılda bir ben evlenmekten vazgeçtim, başıma gelene bak! O da yani hani "Ay artık seni istemiyorum" vazgeçişi de değil, evlilik beklentilerimiz farklı diye. Anlatamam ki bunu. Nasıl anlatayım, ölmüşüm gitmişim. Umuyorum internette o diğer kimseye söylemediğim blog'u bulurlar da asıl olayı oradan okurlar.

-Ama sen artık eski sen değilsin sanki, bir anda ne oldu sana anlamadım.

-Bişi olmadı ya bana, istersen gitmişken evlenelim mi, bak kimse de yok kendi aramızda öyle. Orada yeni bir başlangıç... Sen, ben köpekler. Bir kafam gitti bi ara, öyle sen çocuk istemem diyince. Şimdi geldi bak. Çocuk neymiş, hiiiiiç sevmem. Sokakta görsem tekmelerim...

Bir baktı bana şöyle anlamsız anlamsız, elindeki feneri sakin sakin yakıp söndüremeye devam etti:

-Bir de bu huyundan nefret ediyorum, dengesizsin. Sana ne yapsam yaranamazmışım gibi geliyor. Burçlara inanmayan ben, ikizler diye bir burcun tüm varlığını ezbere biliyorum sayende.

Eeeehh bu da ne emmeye ne gömmeye! Valla ben kesecem artık kendimi, içim şişti artık.

-Ne istiyorsun anlamadım, tamam işte yeniden başlayalım madem.

-Bize bunca yaşattığın şey ne olacak peki?

-Ya sana ne yaşat... Öhhömm pardon, biraz sert çıktım. Canım benim ne yaşadın, ne oldu. Güzel güzel ayrıldık, şimdi de barışıyoruz. O feneri yakıp durma artık!

Sen benden vazgeçtin, sen benimle olmak istemedin dedi, yukarıdaki aynaya doğru uzandı, aha dedim çıkartıyor bıçağı, açtım kapıyı attım kendimi yere. Tam koşacaktım, köpekler aklıma geldi. Kalktım, arka kapıyı açtım, onların emniyet kilitlerini açmak için hamle yaptım. Ceri ile göz göze geldik. Anlamsızca arka koltukta olan bana doğru bakıyordu. O kadar anlamsızca bakıyordu ki niyetinin beni öldürmek olmadığını anladım. Yanımıza bir araç yaklaştı, araba servisi geldi. Gerçekten araba bozulmuş, eşyalarımızı aldılar, bindik oraya.

Yol boyunca ağzımı açamadım. Ceri ise, benim kafayı yemiş hasta biri olduğumu söyledi durdu.

Ne Kadar Güzel Başlarsa Başlasın, Hep Sonunu Hatırlayacaksın

How I Met Your Mother dizisinde bir bölüm vardı, ayrılırken her şeyin göze güzel gelmesiyle ilgili. İşte okulun son günü okuldan ayrılmak istemezsin, iş yerinden ayrılacağın gün o nefret ettiğin arkadaşların gözüne melek gibi görünür bla bla. Şu an sanırım Ceri ile aynı şeyleri yaşıyorum. Her şey peri masalı gibi geliyor. Bir haftadır, hiç olmadığımız kadar âşığız sanki birbirimize. O her şeyi alttan alıyor, ben sorun çıkarmıyorum...

Yarın gidiyor ve şu an sevgili miyiz, değil miyiz n'apıyoruz bilmiyorum. Bir tarafım, bak ne güzel her şey, diyor. Diğer tarafım ise niye bilmiyorum, Ceri'yi istemiyor. Yani bunca sene ağzını bıçak açmayan mantığıma bir haller oluyor. Sürekli olarak beni rahatsız ediyor. Oysa bütün kararlarımı kalbimle,

hatta neredeyse götümle alırdım. Çoğu zaman pişmanlık duysam da yaşarken mutluyum en azından falan diyordum. Ama şu an mantığımı açıkçası hiç sevmedim. Her bokun içinde bir kere, susturmaya çalıştıkça daha da konuşuyor sanki.

Kalkıyorum, bahçeye kahvaltı hazırlamış, öylece beni bekliyor. Oturuyorum, böyle gözlerinin içine bakıyorum. İnsan daha ne ister diyorum, hemen oradan fısır fısır…

Hımmm, bunca zaman sana bir kahve bile yapmamış adam, şimdi bi ikramlar, bi hizmetler. Bi kere bu adamın hamurunda yok, şimdi sadece seni kaybettiğini düşündüğü için yapıyor.

Televizyon izliyoruz mesela, çoraplarımı kendi giydiriyor, üstüme bir şeyler örtüyor. Hırkamı getiriyor. Şimdi hakkını yemeyeyim, hep böyleydi. Yani Ceri ile beraber olduğumdan beri, beni benden daha çok düşünen kişi odur. Doktor kontrollerimi bile bana o söylerdi, ilaç saatlerimi o hatırlatırdı. Böyle bir adamı neden bırakayım, deli miyim diyorum. Hoop benimki yine başlıyor:

"Hatırla bakalım nasıl yapardı: 'Beynin yok mu senin, bi çorabı giymeyi akıl edemiyor musun?', Aferin, bas yalınayak öyle, sonra yarın yine ağlarsın, yok oram ağrıyor, yok buram ağrıyor diye', 'İlacını içtin mi, içtin mi dedim, bak içmediysen söyle, ver bakim şu kutusunu bakcam içmiş misin?'"

Puki ve Zodi ile ilgilenmesi var tabii bir de, Ceri hep seviyordu ama sahiplenme sevgisi hiç değildi o. Yani böyle normal bize gelen herhangi bir insanın sevdiği gibi seviyordu köpekleri. Bu kez ama böyle sürekli, onları yürüyüşlere çıkarmalar. Bahçede koştur koştur oynamalar. Komutları bağırmadan öğretmeye çalışmalar... Bazen tam onları oynarken izliyorum. Yazlığımın verandasında, tamam ailemin yazlığının ama ilerde benim de olur. Neyse işte, eşim köpeklerle oynuyor, ben üstüme bir şal atmışım falan böyle, derken yine girdi bok kafası araya:

"Adam, ciğerlerine tüy yapıştı sandı da gitti film çektirdi ya. O dönemi hatırla bakalım, ağzında maskeyle dolaşıyordu. Köpeği yatağa alıyorsun diye sabaha kadar kavga ettiğiniz günleri de hatırla."

Ceri ile biz maalesef çok mıçmıç bir çiftiz, sürekli birbirimize dokunmak zorunda hissediyoruz nedense. Bana da bu ondan kalan bi özellik. Gece uyanır beni öper, bi iş yaparken kalkar beni öper geri döner. Yürüyen merdivenlerde bile hep sarılırız, her yerde böyle ille teni tenime değecek yoksa rahat edemez. Burada da öyle, ten uyumumuz da ne güzel işte, sonra benimki tam araya giriyor…

"Eee eşşeğin amı sevişmenin de mantığı olur mu çık git, dinleyemem seni!" diye burada bir susturuyorum.

Yarın gidiyor, benden sadece kal dememi bekliyor. Demeyi çok istiyorum ama hep bir şey tutuyor beni. Diyemiyorum böyle, âşık desen köpek gibi aşığım. Aklımda, gözümde başkası yok. Öyle bir ihtimal bile yok. Ama ya böyle anlatamadığım bir şey var. Kendimi ilerde onunla beraber hayal edemiyorum nedense. O nasıl hayal ediyor ona da şaşırıyorum. Hatta böyle bu kadar diretmesi bile benim için bi şok sebebi. Dizisi, yeni ortamı falan salak mı diyorum, git işte dağıt, eğlen, tadını çıkar her şeyin. Yani benimle ne yapacaksın, neden aile olmak isteyen bir kızla zamanını öldürüyorsun. Bunu ona

da söylüyorum, git işte özgürsün. Deli misin burada benimlesin diye.

Sonra o ses yine yükseliyor:

"Şimdi farkında değil ama ilerde nasılsa farkına varacak ve gidecek. Eninde sonunda gidecek, yine üzülen sen olacaksın."

O yüzden şu son, kal dersen kalırım konuşmasını yapmak için çektim Ceri'yi gece. Bahçede çimlerin üzerinde uzandık, üzerimize de bi'şeyler örttük, yıldızları izlemeye başladık. Ben konuya girecektim ki kendisi benden önce davrandı:

-Bizi bu evlilik olayı bitirdi. Bak gerçekten. Ben avcumdasın zaten diye hep hor kullandım belki: ne bileyim senin isteklerini göremedim. Sıfırdan deneyelim, en başından.

-Ama eninde sonunda yine bu raddeye gelcez, yine aynı şey olacak.

-Belki de olmaz, belki bu kez başarırız. Hayatımda sen olmayınca olmuyor. Senden başka kimsem olmasın istiyorum.

-Sorun o değil ki ama... Yani çocuk istemiyorsun... Daha lafım bitmeden doğruldu, offladı, eline geçen ayrık otlarını yolmaya başladı.

-Bak, dinlemiyorsun bile, yani benim sorunum senin avcunun içinde olmam değil ki!-Ya Allah aşkına çocuk çocuk!!! sanki tamam desem, şimdi yapacaksın.

-Ama senin gibi asla istemiyorum diyemem.

-Ben istemiyorum, üç sene sonra mı isteyeceksin, beş sene sonra mı! Aramızda ki yaş farkından haberin var di mi? Elden ayaktan düştüğüm zaman o çocuğa kim bakacak? Sen mi bakacaksın. Sen kendine bakamıyorsun. Çocuk beni niye dünyaya getirdin diye bana bağırdığı zaman ona ne hesap vercem!

-Elden ayaktan düşme ne be! Ona bakılırsa yarın da ölebilirsin, birazdan da. Bunun yüzünden çocuk istemiyorum denilir mi?

-Ya bana ister hasta de, ister takıntılı. Ben böyle bi adamım. En kötüsünü düşünmeden edemiyorum. Puki'ye bile 14 yıl 4 ayı kaldı, ona alışmamam lazım diye bağlanamıyorum. Bi sana bağlandım işte, hep başına bir şey gelecek zannediyorum. Hep, şimdi merdivenden düşerse ben n'aparım, şimdi denize girerse bensiz boğulursa ne olur... Aklımdan hep bunlar geçiyor.

-O zaman doktora gidelim yani bir şey yapalım.

Kalktı ayağa:

-Belki de haklısındır, belki de bu aramızda olan her şey saçmalıktır. Ne bileyim, ortak şeylerimiz fazla diye bu kadar büyütmüşüzdür. Yani, ayrılmaya karar verdin, baksana nasıl değişti her şeyin. Sen bensiz daha mutlusun. Gez, toz hayatını yaşa...

İçeri gitti, arkasından gidecektim ama gitmek istemedim. Gerçekten biraz kendimi tanımak, kendimle kalmak istiyorum çünkü. Bunu belki de ilk kez istiyorum... Ama onu da istiyorum bi taraftan...

Karakterinin gelişmesini istiyorsan, en sevdiğin şeyden vazgeç, diye bir şey okumuştum eskiden. Belki de vazgeçmem lazım, nereye kadar bi adamın tepemde durup, "Onu başaramazsın, bunu başaramazsın, yok sen şunu yapamazsın!" demesini dinleyeceğim. Bi de bişi söyleyeceğim, kusura bak-

masın da siktirsin! Bazen böyle karşıma geçip, bana yapamayacaksın dediği zaman sinir oluyorum. Sen neyi başardın lan diye. Tek başıma hayat mücadelemi sen yokken zaten veriyordum, yaşadığım şeylerin onda birini sen yaşamış olsaydın, kendini çoktan asmıştın. Sürekli böyle, bi sindirmeye çalışma, bi beni geri zekâlı zannetme olayı var bu adamın. Her şeyi boşver, sırf bu yüzden bile istemiyorum artık hayatımı onunla paylaşmayı!

Üvey, Ne Kadar Yalnız Bir Kelime

Bahçede sadece bacaklarımın güneş göreceği bi alana kendimi sıkıştırdım, iyice sürdüm güneş yağını, elime aldım telefonu öyle kim kime neyi yazmış diye internette takılıyordum. Tam bir şeye tıklarken telefon çaldı, yanlışlıkla açıverdim bi anda. İlk çalışta açınca sanırım karşı taraf da bocaladı, derin bi nefes sesi duydum. Bi iki alo, kimsiniz dedim... Bi kadın sesi, adını söyledi. Önce bi nereden hatırlıyorum bu ismi diye anlık düşünürken, boğazımdan bir sızı aktı geçti.

O mu, değil mi, hadi canım olamaz nereden olsun, birine bi'şey mi oldu yoksa derken adını bir daha tekrar etti. Anladım ki annem arıyor. Önce ona nasıl sesleneceğimi bilemedim, yani bana "Annenim" demiş olsa, öyle hitap edecektim. Ama adını söyleyince, ben de kalakaldım öylece. Bu kez ben sustum, ne diyeceğimi bilemedim.

Hesaplamadım ama çok seneler oldu annemin sesini duymayalı. Babamla boşandılar, ben bir süre annemle yaşadım, ardından şiddet gördüğüm için mahkeme babamın yanına verdi. O da bir daha bizi aramadı. Aradan yıllar geçti, bi gün dayım, hastaneye yanına götürmüştü bizi. Çok kötü geçmişti görüşmemiz, sonrasında da bir daha görüşmedik. Aramadı da, biz de hiç aramadık. Varlığını bile unuttuk.

-Gezi olaylarında bi kız gördüm televizyonda sen sandım, telefonunu istedim teyzenlerden. Çok özür dilerim, iyisin sanırım. Hoşça kal!

O kadar hızlı konuştu ki art arda kelimeleri sıraladı. Ödüm patladı kapatacak diye, ne bileyim çok merak ettim. Benden haberi var mı, benzettiği kız neye benziyor, o nasıl. Kapatmasını istemedim bi an, belki de bir daha asla aramayacak beni, bu son şansım diye.

-Dur, kapatma! N'apıyorsun?

-Ben mi... şey... hiç... hiç işte haberlerde görünce bi merak ettim.

-Kardeşlerim de iyi, yanımda değiller ama...

-Sevindim. Ben tutmayayım, işin varsa...

-Yok, yok bi işim. Ben şaşırdım biraz.

Sonra bi sessizlik oldu, yutkunma sesini duydum sadece. Ne diyeceğimi o kadar bilmiyorum ki! Kızgın mıyım, kırgın mı, küfür mü etmeliyim, ne demeliyim ne yapmalıyım hiç bilmiyorum. Bi anda benden bağımsız kelimeler çıktı ağzımdan:

-Şey, istersen gel biz Çeşme'deyiz.

-Hâlâ o ev mi?

-Yok, onu sattık. Ama gene yani o tarafta. Babam yok, gelmek ister misin?

-İzmir'deyim şu an. Sizin için sorun olmazsa, olmaz mı?

Yok, seviniriz.

Önce bir kızdım kendime nasıl bu kadar geri zekalı oldum diye. Sonra sürekli, acaba yanlış bir şey mi dedim diye düşündüm. Ardından da tabii bunu Zodyaklı'ya nasıl söyleyeceğimi. Plajdan geldi, havlularını asarken, normal bir şey söyler gibi hızlı hızlı söyleyiverdim:

-Havluları, üstüste koyma bak, sonra kokuyor. Bu arada yarın annem geliyor.

Önce bi anlamadı, sonra gözlerini belerterek bakıp, bi kaldı karşımda:

-Aradı, ille geleyim mi dedi, yok diyemedim.

-Nasıl ya, bi de utanmadan kendi mi gelmek istedi. Kocası öldü de ortada kaldı kesin. Gelmesin ya, nereye geliyor. Ne oldu şimdi, senelerce bir kere aramayan kadın, şimdi kapımızda.

Tabii ki ona benim çağırdığımı önce söyleyemedim, tepkisi biraz ağır olabilirdi çünkü. Ama maalesef kardeşimi tanıyordum. Böyle durumlarda en sert tepkiyi o verir, karşılaşınca ise yalakalık diz boyu. Bir saat boyunca konuştu da konuştu. Sonra neye benzediğini merak ettiğini söyledi, ardından benim için bir şey dedi mi diye sordu. Sonra geldiğinde nerede yatacak diye düşünmeye başladı.

Sanki sevgilim geliyor gibi heyecandan uyuyamadım. Sürekli neler diyeceğimi düşündüm. Devamlı onunla kavga ettim. Bütün gece sanki karşımda o varmış gibi konuştum. İçimi döktüm, arada bir sarıldım. Sarıldığım için kendime kızdım, bağırdım bu kez. Evden kovdum, gece yatarken tekmeledim. Yemeğine zehir koydum. Üzüldüm, öptüm, kokusunu merak ettim. Ne giyiyor diye hayal ettim. Yüzü aklımda mı diye düşünmeye çalıştım. Güzel bir anı aradım, bir hikâyemizi bulmaya çalıştım bulamadım. Sonra sızdım.

Ertesi gün oldu, evde böyle birbirimize çaktırmamaya çalışarak hazırlanmaya başladık. Zodyaklı'yı görüyordum, bi kıyafet çıkartıyor, olmadı diye başkasını giyiyor. Saçlarını bi topluyor bi açık bırakıyor. Bana gelince ondan bi farkım yok. Ama ikimiz gözgöze gelince, sanki hiç umrumuzda değilmiş gibi davranıyoruz. Saat 12 oldu, gelen giden yok. Televizyon izliyoruz ama gözümüz hep kapıda, habire bahçeye bir bahane ile çıkıp gelen giden var mı bakıyoruz. Saat 2 oldu, kimse yok. Arasam mı diye düşünüyorum ama Zodyaklı'dan utanıyorum. Sen de amma anne meraklısı çıktın diyecek diye. Saat 4 oldu, hâlâ bir ses yok. Sürekli telefonuma da bakıyorum, ara hadi, ara adresi bulamadın belli ki ara diye. Saat 5 oldu, artık gelmeyeceğini anladım. Zodyaklı'da "Bi arasana, Allah aşkına bi ara, ver o telefonu ağzına sıçalım!" dedi, aradım, telefon kapalıydı.

Annem bizi yine terk etmişti yani. Yine, yine, yine. Kendime o kadar kızdım ki, o kadar öfkelendim ki kendime... Odaya çıktım, aynaya bakarak suratıma tokat attım. Nasıl yine kandın o kadına diyerek. Aradan bi iki saat geçti, artık bizim umudumuz bitmişken, kapı çaldı.

Karşımızda öylece duruyordu, öylece bekliyordu. Hemen hatırladığım gibi mi, acaba ona benziyor muyum diye baktım. Nerede çirkin yeri var sağ olsun almışım. Dar omuzlar, geniş basen, bir de gülünce limon yemiş gibi gözler. O öyle bize bakıyor, biz öylece ona... Sonra artık Zodyaklı dayanamadı aldı içeri. Geçtik salona oturduk, ama çıt çıkmıyor bizden. Aynı şekilde ondan da çıkmıyor. Öyle bakıyoruz birbirimize.

Ne konuşacağız bilmiyoruz, paylaştığımız bir tane güzel anı yok, geçmişten konu açmak zaten ölüm gibi. Çoğu şeyi hiç hatırlamıyorum, sekiz yaşındaydım onunla beraberken. O dersen, ne anlatacak. "Ayy kızlar, iyi ki sizi terk etmişim. Hayatımı bir yaşadım, bir yaşadım. Çok mutluydum valla!" diyecek hali yok heralde. O yüzden öylece delice bir sessizlik, rahatsız edici bir enerji var aramızda.

Biz kalktık Zodyaklı ile mutfağa geçtik, "Bu kadın niye konuşmuyo ya, sen konuş, sen konuşsana, ne dicem, sen bişi de, aa sen de, suyu sen götür, sen götür ben vermem ona bişi" diye itişip kakışırken, o geldi. "Siz içeri geçin, ben size hazırlayayım" dedi, bizi büyük bir yükten kurtardı. Sonrasında tadı iğrenç olan limonatanın tarifi falan derken en azından konuşacak bir şeylerle bir adım atmış bulunduk.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Sırtında Tırnak İzimi Bırakacak Kadar Tutkulu Olmadım; Hep Surata Çalıştım

Annem 2 gündür bizimle beraber. Sürekli olarak geziyoruz, sürekli ama... Çünkü konuşacak bir konu bulamıyoruz, evin içinde bön bön birbirimize bakacağımıza dışarı çıkalım diyoruz. Çeşme dediğin zaten göt kadar yer, dön dolaş aynı yere çıkıp duruyoruz. O da bi rahatsız bu durumdan belli ama gideceği de yok sanırım. Niye gitmiyor bu kadın ya?

Bir de böyle benim en büyük korkularımdan biriydi anneme benziyor oluşum. Fiziken değil ama böyle ne bileyim işte söylemesi bile korkunç ama ya ben de onun gibi çocuklarımı hiç yere bırakıp onları görmezden gelecek kadar umursamazsam diye korkuyorum. Annenin kaderi kızına derler, ananem, annem gibi; onun annesi de öyle. Hepsi bi yerlerde çocuklarını bırakmış, bir daha arkalarına bakmadan kendi hayatlarını kur-

muşlar. O yüzden annemi ona çaktırmadan belgesel izler gibi izliyorum. Acaba genlerimden neleri ondan almışım diye.

Sabah kahvaltıya çıktık, bi yerde oturuyoruz. O ne isterse tam tersini söylüyorum. Ama böyle öyle nokta atışları var ki beni çıldırtıyor.

-Ben beyaz peynirli yumurta alayım, sahanda olsun ama hatta üstüne roka falan da ekleyin. Allahın yumurtasını bile nasıl benim istediğim gibi sevebilir, diye çıldırıyorum. Sadece benim değil Zodyaklı ile en sevdiğimiz bu, rokasına kadar aynı!

-Kaşar peynirini nasıl yiyorlar hiç anlamıyorum, bildiğin plastik! Ya bu benim lafım, ya bunu her gittiğim yerde biri kaşarlı bişi isteyince ben söylüyorum be kadın, n'apıyorsun sen...

-Ne zaman zeytinli poğaça görsem, sanki ağızlarından çıkartmışlar gibi geliyor, bi midem bulanıyor.

Artık o kadar tikli oldum ki, ne içersiniz diye sordular. Kadın çay dedi diye, aklıma ilk gelen mojito oldu, sabahın köründe kahvaltıda mojito içtim. Büyük ihtimal alkol sorunu olan biri sanıyor beni, zaten içerken hayretler içerisinde bakıyordu. Zodyaklı ise kulağıma, "Bravo, ergenlik sendromlarını şimdi göstermen iyi oldu, eve gidince de intihar et" diye benimle dalga geçti. Onun için hava hoş tabii, "Annem çirkinmiş ya, ben baya güzelim. Hiç benzemiyorum ona" dedi, kendini rahatlattı, geçti kenara.

Denize gidiyoruz, "Boyumu geçmeyen yerlere gidemem" dedi, geçti oturdu. Hah işte, al bu korkuyu da ondan almışım demek ki. İzmirlilerin yüz karasıyım, denizden korkuyorum

diye düşünürken atalarım da böyleymiş meğersem. Ben böyle neyim benziyor, neyim ondan ayrı diye onu gözlem altına almışkeni Ceri aradı. Alaçatı'ya gelmiş, nerede olduğumu soruyor. Bir sinirlendim, bi böyle o an parçalamak istedim onu. Şu an en son görmek isteyeceğim kişi sanırım Ceri! En son buradan ayrıldık artık, bu son görüşmemiz diye gitmişti. Üstüne basa basa ayrıldık diye tekrar etmiştik.

Niye geliyorsun be adam, niye yani! Ağzıma gelen her şeyi saydım, zaten sinirliyim, zaten neden olduğunu bilmediğim bi tedirginlik var içimde. O kadar kırıcı şeyler söyledim ki onları duysan benden nefret edersin. Ama artık gerçekten burama kadar getirdi. Ayrıldık dedikçe üstüme geliyor, bitti dedikçe bitirmemek için uğraşıyor. Görüşmeyelim dedikçe sürekli geliyor, sürekli ama. Yani madem öyle hiç gelmeseydim buraya, gelme amacım zaten buydu. İstanbul'da daha az görüşüyorduk bile neredeyse.

Kapattım telefonumu, ne hali varsa görsün. İnsan biraz düşünceli olur ya, bi de annemin burada olduğunu biliyor üstelik. Yani kadını hiç görmediğimi de biliyor. Niye geliyorsun, niye yani. Şurada hayatımın en zor günlerini yaşıyorum zaten, niye bela oluyorsun. Bi de oturup, seni mi düşüncem şimdi. Sonra gitti Zodyaklı'dan aradı. Ona da söyledim cevap verme diye. Sonra bizim kızları arayıp, telefonu açmamı söylemiş. Taa İstanbul'dan millet Zodyaklı'yı arayıp, "Pucca'yı yine arıyor, telefonunu açacakmış" diye haber verdi. Al işte, al yani! Böyle bir adam bu da, düşünce sıfır. O telefonu kapatımşsam, demek ki konuşmak istemiyorum. Niye uzatırsın, niye milleti de ararsın yani, bi de onları karıştırırsın.

Açtım telefonu, nerede olduğunu sordum, bıraktım onları denizde, Ceri'nin ağzına sıçmaya yola koyuldum. Yok, bu adam güzellikten anlamıyor, yok yani, bu adam ayrıldık, bitti, artık istemiyorum, yere batsın sen de o siktiri boktan beni boğan sevgin de bunların hiçbirinden anlamıyor. Suratına suratına söylemek lazım, kırmamak için uğraştım, iyi biri dedim, aman dedim, sana bir kötülük yapmadı dedim. Sustum, nasılsa anlayacak, nasılsa bitecek diye bekledim bekledim Ama yeter ya, aylardır bunun çat gelmelerinden, pat basmalarından. Bitti kelimesini anlamamasından gına geldi. Kimsin sen ya, kimsin de bana bu hayatı zindan ediyorsun. Alt tarafı denedik olmadı işte, bu kadar takıntı haline de getirilmez bi insan. Kocaman adamsın, yapma artık diye böyle döve döve bile olsa anlatcam yani.

Bir gittim, cafenin birinde oturuyor. Beni görünce ayağa kalktı, koşarak yanıma geldi. Kaşlarım havada bir durdurdum onu sarılmasın diye. Yolun ortasında Allah ne verdiyse, ağzıma ne geldiyse saydım da saydım. Anneme olan bütün öfkemi alırcasına, sanki annemle konuşuyormuşcasına, sanki karşımda Ceri değil de annem varmışcasına, canını yaka yaka, kelimelerin üstüne basa basa bağırdım.

-Ne sanıyorsun ya sen kendini, ne! Canın her sıkıldığında nasıl gelirsin buraya? Senin beynin almıyor mu oğlum, senin aklın bu kadar mı kıt. Bu kadar mı anlamıyorsun istenmediğini. İstemiyorum, sevgin fazla artık. Git, defol git hayatımdan git!"

Yoldan geçen herkes bize bakıyor ama gözüm görmüyor, ağlaya ağlaya bağırıyorum. Ceri beni köşeye çekmeye çalışıyor kollarına vuruyorum tutmasın beni diye. Sonunda çekti ara sokağa.

-Tanıyorlar seni, yapma bak, rezil oluyorsun.

-Kim rezil oluyor, kim!!! Neden geliyorsun ya, hayatımın içine neden sıçıyorsun. Her şeyi yoluna sokmuşken neden bok ediyorsun. Unutmaya çalışıyorum, bitirmeye çalışıyorum. Geber artık, yalvarıyorum geber, öl. Senden ancak böyle mi kurtulcam ben, öl artık, öl!!!

-Yapma bunu bana ne olur!

-Ne yapma ya ne yapma, ne!!!

Durduğum yere çöktüm, ne kadar geçti aradan bilmiyorum çok ağladım, çok fazla ağladım. Ceri hiç ayrılmadı başımdan. Sürekli peçete verdi, su verdi. Durdum durdum bağırdım, durdum durdum onu istemediğimi bağırdım. Küfür ettim, hakaret ettim. İnsanın düşmanına bile demeyeceği ne varsa söyledim. Hiç bu kadar çirkinleşmemiştim, hiç bu kadar kötü biri olmamıştım ama kendimi tutamıyordum. Sanki o kelimeler dökülüyordu ağzımdan, sanki ben değildim. Sanki o, sırtını öptüğüm adam değildi. Artık sanırım gözümde damla kalmamıştı, yorulmuştum, tansiyonum da düşmüştü. Ceri kaldırdı beni oturduğum yerden, koluma girmeye çalıştı, yine ittim yine bağıracaktım ki artık gücümün olmadığını fark ettim. Öyle ki ben onun yanına geldiğimde gündüzdü ve hava artık kararmıştı. Saatlerdir, durmadan hakaret edip bağırıyordum yani ve ağzını açmadan öylece duruyordu.

Eve giden yola çıktık, bi yerime dokunmasın diye ellerimi bağdaş yaptım. Tek kelime konuşmadan bütün yolu gittim. O da sadece, "İyi misin, su ister misin?" diyip duruyordu. O her bunları söylediğinde daha da sinir oluyordum. Daha da

tahammül edemiyordum. Evin oraya geldik, kapıyı dış demir kapıyı açtım. Bu böyle korkar bi sesle seslendi:

-Bir daha asla karşına çıkmayacağım. Ben annen geldi diye geldim. Yalnız olmadığını bil diye, belki sana güç veririm sanmıştım. Sen benim sadece sevgilim olmamıştın, çocuğum, ailem, arkadaşım da olmuştun. Benden bu kadar nefret ettiğini hiç düşünemedim, hep sen de benim gibi hissediyorsun sanıyordum."

Hiçbir şey söyleyemedim, arkamı dönüp sarılmak istedim. O söylediklerim gerçek değildi demek istedim. Senden başka kimsem yok, al beni götür demek istedim. Ne olur bırakma beni burada demek istedim. Milyonlarca kez özür dilemek istedim. Ama hiçbirini yapmadım. Onun yerine o konuşurken kapıyı kapattım ve içeri girdim. Neden böyle yaptım bilmiyorum, neden böyle davrandım gerçekten hiçbir fikrim yok. O adam bunu haketmedi, ben o adamın sevgisini asla hak etmedim. Sadece uyumak istiyorum, uyandığımda seneler geçmiş olsun ve biri benim yerime hayatımı düzene koymuş olsun.

Affedersem,
Tekrar Güvenirim Diye Korkuyorum

Ceri'yi kapının önünde bıraktıktan sonra odama çıkıp uyudum. Hiç böyle cinnete benzer bi şey geçirdiniz mi bilmiyorum ama böyle zamanlarda uyanınca insan çok pişman oluyor. Bir kere çok pis bir baş ağrısı, deli bir susuzluk. Sonra böyle şak şak olaylar flashback gibi anlık beliriyor gözlerinin önünde. Telefona baktım, hiç aramamış. Arayıp özür dilesem mi diye düşündüm. Saat sabaha karşı dört, onca şeyden sonra bi de adamı uykusundan etmek adilik dedim.

Aşağıya inip, bi su içecektim ki bahçenin ışığının yanık olduğunu gördüm. Annem bahçede oturuyordu. Beni görmeden hemen su alıp gideyim dedim ama maalesef yakalandım. Grip oluyorum heralde, ay nasıl uyumuşum muhabbeti yaptım, o da işte oraların estiğini söyledi bizim konuşma yine tıkandı

tabii. Sonra, su şişesini aldım, yukarı çıkacakken, annem seslendi:

-İstersen bi çay yapayım?

İstemeye istemeye gittim karşı sandalyesine oturdum. Yine aramızda derin bir sessizlik, bi iki başarısız konuşmaya girme çabası, çay höpürdetmeleri derken. Kaybedecek neyin var ya dedim. Yani yüzleşmekten neden korkuyorsun, senin değil onun korkması gerek soracağın sorulardan. O buna hazırıklı gelmiş, sen niye kendini çekiyorsun diye, direkt sordum valla:

-Kopma noktan neydi de bizden vazgeçtin?

Bi şaşırdı önce, baya bir durdu, cümleye başlayacak gibi ağzını açtı, sustu. Sonra zerre inandırıcılığı olmayan klişe şeylerden söylemeye başladı…

-Ben asla vazgeçmedim ama hayat şartları, yerimde olsan...

-Ya lütfen, bunları sormuyorum. Yerinde değilim, olmamak için de bugün beni benden çok seven bir adama demediğimi bırakmadım. Üstelik tek suçu çocuk istememek olan bir adama.

Önce bir anlamadı, heralde kürtaj olacağımı falan sandı. Kızsa mı, dursa mı böyle suratından ne yapacağını kendi bile kestiremeyeceği bi ifadeye büründü.

-Temelini bile atmadığımız, kaç sene sonra doğacağını bilmediğim, hatta belki kısırım ondan bile emin değilim ama çocuk istemediğini söyleyen bir adamdan vazgeçtim. Sırf senin gibi olduğum korkusuyla, sırf annenin kaderi kızına diye. Sırf saçma bir aşk yüzünden en çok istediğim şeyden vazgeçmiş sayılmamak için.

-Anlamıyorum, yani hamile misin? Beynim durdu, gerçekten söylediklerini anlamıyorum!

-Değilim, boşver ben bile anlamıyorum. Sadece yani bir adama âşık oldun diye mi bize bunca kötülüğü yaptın?

Önce bir durdu, başını hafif yukarı kaldırdı, bir elini karnına sardı, diğer elinin serçe parmağının tırnak kenarını yemeye başlayarak konuşmaya başladı... Bi aşk hikâyesi vardı, herkesin dilinden düşmeyen, onu anlatmaya başladı...

-Hep tiyatrocu olmak istemiştim. Sınavları kazandım, bi çocuk vardı bizim okulda çok âşıktım ona, o da bana âşık zannediyordum. Sonra beni Rum olduğumuz için istemedi ailesi. Ardından da bizimkiler onları istemedi. Beni okuldan aldılar önce. Bu devam etti, ben de daktiloymuş, oymuş buymuş kurslarına gittim. Sırf onunla görüşmek için.

Kaçmayı düşünüyorduk, onun okulu bitiyordu, derken bizimkiler öğrendi görüştüğümüzü. Uzaklaşayım diye halamın yanına gönderdiler beni. 3 ay sonra geri döndüm. Başkasıyla nişanlanmış. Ben de inadımdan, öfkemden karşıma ilk çıkan adamla evlenmeye karar verdim. Baban çıktı, tabii kıyamet koptu bizim evde. Kaçtık sonra onunla. Ardından sen doğdun, sonra kardeşlerin derken ben bir anda ne olduğunu anlamadım. Bi anda 27 yaşında 3 çocuk annesi bir kadına döndüm. Aynada kendimi tanıyamıyordum, gençliğim gidiyordu sanki. Hayatım hep bu evin içinde mi geçecek diye korktum. Çok korktum, bunu anlayamazsın, anlatamam o korkuyu. Size

baktıkça kaybettiğim şeyler aklıma geliyordu. Daha iyi olabilirdi hayatım diye kendime kızıyordum. İnsanlar sizin bir mucize olduğunuzu anlatıyor, habire sizi sevmek için eve geliyordu. Ama ben bir türlü kendi hayatıma inanamıyordum. Sonra o adam geldi, bana anneymişim gibi davranmadı hiç. Bakma, ben çok ağır diyetimi ödedim...

-Bana ne olur, diyet ödemekten bahsetme, Allah aşkına sus! Tamam... Yeter!

Kalktım ayağa, şuna bak ya. Gençliğini yaşayamamış da bilmem ne de... Bari götünden bir hikâye uydur, ne bilim bari kendini akla. Bari içimi rahatlatır. Senelerdir kendi kendime sorduğum soruların cevabı bencilliğin olmasın. Bu olmasın yani, senden daha da nefret etmeyeyim. Hep bi yerlerde iyi biri olduğuna dair bi inancım vardı, onu da alma elimden. Hep bi neden aradım, hep gerçek bir neden aradım kafamda. Hep o siktiriboktan kadın programlarını izlerken bir anne neden çocuklarını bırakırın cevabını aradım. Hiçbiri gençliğim elden gidiyor olmadı, kimse bu kadar kötü kalpli olmadı. Kendi öz çocuğunu öldüren annelerin hikâyelerini tek tek okurken bile seni aklamak adına içlerinde bir gram merhamet aradım. Şimdi karşıma geçmiş bana bencilliğini anlatıyor. Allah kahretsin genlerimi, Allah kahretsin ki senin çocuğunum!

İçeri giriyordum, bu konuşmaya devam etti biraz daha yüksek sesle:

-Sen zannediyor musun çok mutlu bir hayatım vardı. Kimsem olmadı, kimsem. Bir kişi bile beni aramadı. Kanserdim, her gün öleyim diye ağladım. Bir evin içinde 4 sene dışarı çıkmadan yaşadım. Herkes suratıma tükürür gibi baktı, herkes benden nefret etti. Bir bunalımın sonucu yıktığım ailemi geri toparlamayı düşünmedim mi sanıyorsun. Babanın kardeşim dediği adamla evlendim, beni affeder miydin iyi bir anne olsaydım… Beni affeder miydi kardeşlerin…

Ben bütün ailem için hep bir kara lekeydim, ben hep bir hataydım. Herkesin utandığı biri olmak ne demek hiç bilme, hiç böyle bir şeyi öğrenme. Kimse sana, bana günlerdir baktığın gibi iğrenerek bakmasın. Anlamazsın diyorum işte, anlama da. Baban, kardeşlerin, halaların siz zaten bir ailesiniz. Ben hayatınızda olsaydım da sen beni sevmeyecektin, sen benden yine nefret edecektin. Ben hatalarımın bedelini sizden uzak kalarak zaten ödedim.

Hiçbir şey söylemeden yukarı çıktım, odama gittim. Aşağıdan ağlama seslerini duydum, yine de inmedim. Ona sarılıp, vicdanını rahatlattıracak kadar da affetmedim onu. O kadar da değil. Ama anlattığı şeyler de doğruluk payı vardı maalesef. Annem gerçekten o dönemlerde iyi değildi, yani şu an anlattıklarıyla şimdiki aklımla birleştiriyorum yaptığı bazı şeyleri, akıl sağlığı pek yerinde değildi. Hayal meyal hatırladığım şeyler var mesela...

Bizi öperdi, babanıza annem kendini öldürüyor diyin derdi, sonra yatak odasına kendini kitlerdi. Biz kapının önünde kapıyı açması için saatlerce ağlardık, yalvarırdık yine de açmazdı kapıyı. Babam işten koşarak gelirdi, kapıyı kırardı, annem sadece yatakta yatıyor olurdu. Sürekli bize öleceğini anlatırdı, devamlı bi yerlere kitlerdi kendini ve hep kapının önünde bizi ağlatırdı.

Eskiden bunlar annemin sıradan huyları gibi gelirdi, yani daha doğrusu şu ana kadar hiç sorgulamamıştım. Bütün kadınlar öyledir diye düşünüyordum. Öyle ki bazen Puki'ye aynı şeyi ben yapıyorum. Ölmüş taklidi yapıp, neler yapacağını izliyorum.

Ayyy yaa Anne offff! Bundan önce vay benden nasıl anne olacak diye korkuyordum. Şimdi işin yoksa acaba deli miyim diye düşün. Bi bu eksikti! Sa ğol yani yine soktun aklıma bişi. Deli miyim acaba ya, yok canım... Biraz belki, herkes kadar... Yani umarım...

İnsanın Canı Çocukken Çok Yanınca, Hep Acıyacakmış Gibi Geliyor

Benim yüzleşme faslım bittikten sonra, ertesi gün anladığım kadarıyla kardeşimle de bi yüzleşmişler. Bi köpekleri yürüyüşe götürdüm, geldiğimde salon birbirine girmiş. Ne var ne yoksa yerlerde, annem yine bahçede oturup ağlıyor. Zodyaklı ortada yok. Ağladığını görünce bi gidemedim yanına önce, içeri girdim yerdeki eşyaları toplamaya başladım. Sonra bu geldi, benimle beraber toplamaya başladı. Acıdım, çok acıdım o haline. O yabancılaşmışlığına, o yanımızda durmak istememesine rağmen hâlâ düzeltmeye çalışırım umuduna.

Boyu çok kısa, minyon bişi zaten böyle yerde onları toplarken, gayri ihtiyari yani nasıl olduğunu anlayamadan, kafasının üstünü öptüm. Bi baktı, şaşırdı. Sonra öpmek için o da hamle yaptı ama o kadar belli ki hani hiç beklemediği bir

durum olduğu, öpmeyi beceremedi. Bi güldüm öyle o haline. Yere oturdum, elini tuttum.

-Seni istersen bugün bırakayım, sana da fazla bu kadarı bize de. Belli ki hep olacaksın, yavaş yavaş ısınalım. Biz seni zaten çoktan affettik, hazmetmeye çalışıyoruz sadece.

Bir şey söylemedi, elimi öptü, yukarı çıktı. Çıktı çıkmasını da bi önce etrafı toparlasaydı daha iyiydi. Zodyaklı da yani, kırıp dökmeden hesaplaşmasını yapsaymış ya! Bu indi, bizim kız da geldi, bindirdik arabanın arkasına bunu, sanki hiç onca şeyi yaşamamışız gibi arabada hiç annemle muhabbet etmeden kendi aramızda konuşa konuşa İzmir'e götürdük bunu... Vedalaştık, geri dönüş yolunda uzunca bir süre bi konuşmadık. Sonra Zodyaklı itiraf etti:

-Biz kavga ettik, dayanamadım ben öptüm annemi.

Ben de bi anda arabayı durdurdum. Nasıl böyle bir şey yaparsın gibisinden, sanki ben öpmemişim gibi.

-Hayal kırıklığına uğrattın beni, bir hafta bulaşıkları sen yıkayacaksın. Ben irademe hâkim oldum, ne kavga ettim, ne öptüm, ne ağladım. Güçlü bir şekilde tavrımı koydum. Senden hiç beklemezdim.

Şu an bunları okuyorsan büyük ihtimal ağzıma sıçacaksın Zodi ama n'apim, yazlıkta bulaşık makinesi yok ve kızartma tencerisini yıkamaktan nefret ediyorum. Özür dilerim, bebek gibi ağladım valla kadının karşısında...

Böylece bu olayda kapanmış oldu, içim çok rahatladı. Bütün korkularımla yüzleştim neredeyse sayesinde. Onun bizi terk ettiği yaştayım şu an. 27, yani rock starların ölme yaşı. Demek ki bu yaşta var bişi, en bunalım bu yaş oluyor belki de. Yani bunalım olduğu kesin, çünkü arada bir bugün neye üzülsem diye üzülüyorum. Bazen Allahım hiç sorun yok, niye bir sorun yok diye kendi kendime sorun yaratıyorum. İçimi yiyip duran, sürekli kemiren belki de annemle yüzleşmemiş olmamdı. Ben ne yaparsam yapayım, kimseye kızgın kalamıyorum. Bütün hayatımı kendi bencilliği yüzünden hiç eden bir kadına bile. Hep kendi kendime onu savunmaya çalışıyordum, hep bi bahanesi olduğuna inanmak istiyordum. Onu bulamıyordum, şu an buldum... Benim için hayatın anlamını keşfetmek buydu, bunun cevabını bulmaktı. Şu an kuşlar kadar hafif hissediyorum kendimi...

Her ne kadar annem benim yaşımda çor çocuk sahibi bi kadın olmuş olsa da ve ben hâlâ bekar, üstelik elimdekini de sonsuza kadar kaybetmiş olsam da bu bile koymuyor artık bana. Önümdeki sis perdesi açıldı sanki. Sadece benim değil, Zodyaklı da aynı şekilde, yüzünde o huzuru görebiliyorum. Ve birbirimize gelecek planlarımızdan hiç bahsetmezken şu an gelecek sene ne yapsak diye konuşuyoruz.

Aaa bir de bunca olay olurken babam tarafında da umut verici haberler olmasının payı çok büyük. Babam zil zurna âşık, öyle böyle âşık değil üstelik. O bana insanlar değişmez diyen adam bambaşka bir adam haline gelmiş. Bu kez o diğer, "Yalnız kalıyorum, hayatımda biri olmalı" kadınlarından da değil üstelik.

Bizimki kadın için bir şeyler yapıyor, üstüne titriyor resmen. Gözlerinin içi gülüyor adamın. Şişe altı gibi gözlüklerinden senelerce vazgeçmedi, çok ağır derecede gözleri bozuk olmasına rağmen, "Göreceğim, şu an gördüğümden çok farklı değil zaten" diyerek, gözleri için hiçbir şey yapmayan adam, gidip gözlerini çizdirdi.

Bekâr baba olmasına rağmen, bir yumurta kırdığını görmediğim babam şu an sevgilisine yemekler pişiriyor. Bizimle telefonda konuşurken, hızlı hızlı konuşup kapatmak için uğraşan adam, saatlerce ergen çocuklar gibi sevgilisine olan aşkını anlatıyor. Ve benden akıl alıyor (!) Evdeki bir tane ampulu değiştirmeyen kişi gitmiş, evi baştan aşağıya döşeyen başka bir adam gelmiş yerine. Onu böyle görünce de çok mutlu oldum.

Sonra bir de bizim bi küçük erkek kardeşimiz var, doğduktan birkaç ay sonra işte annem terk etmişti... Bu saçma sapan aile hikâyemizden en çok o etkilendi. Öyle ki bir daha onu kırmamak adına bir şey yazmaya korkuyordum. Okursa, mutsuz olursa diye ödüm patlıyordu. Uzun yıllar ağzından tek kelime çıkmadı, hep içine kapanıktı. Babaannem bakıyordu ona hep, hep onlarlaydı. Babamın sevgilisi sayesinde şu an o bile bambaşka biri olmuş. İçine kapanıklığı geçtim, hatta fazla sosyal olmuş ki, geçenlerde babam ona ders çalışmıyor diye, cehennemin dibine kadar yolun var gibi bir cümle kurmuş. O da çekmiş kapıyı bizim yanımıza gelmek için yola çıkmış.

Bunların düzeldiğini görmek, hiçbir zaman mutlu olamayacağımıza inandığım ailemin umudunu görmek, inanılmaz bir olay benim için.

Şu an kafam daha net, önümdeki sis perdesi yok sanki. İyiyim ya, iyiyim evet, çok iyiyim.

Ya da Zamana Bırakalım, Belli ki Çok Kötü Koyacaksınız

Çeşme'nin bu kadar popüler olmasından nefret ediyorum. Eskiden buralarda su yoktu ya, yollar perişandı. Hâlâ öyle ama yani bu kadar insan olmazdı. İki üç plaj vardı, oralarda da herkes birbirini tanırdı. Ama şu an burası İzmir'in değil de İstanbul'un bir ilçesi gibi. Bir de pahalı, nasıl kazık! Hadi hafta sonu geldin ettin eyvallah çok koymaz ama abicim ne yapıyosun sen, ayranı otuz liradan vermek nedir. Valla yediğime içtiğime verdiğim parayla gayet gelecek sene için bi kooparatife girermişim. Utanmasam evden ekmek arası alıp getircem valla buraya.

Plajdayım, elimde menü, neyi ucuza kapatsam diye tek tek inceliyorum. Telefon çaldı, tanımadığım numaraları açmıyorum. Niye diye sorma, bi fikrim yok. Bana kalsa zaten tanı-

dıklarımı da açmam ama sonra elli tane mesaj atıyorlar. Bir daha çaldı, yine açmadım, attım hatta telefonu kenara. Sonra bir mesaj: "Çaldığını gördüğün halde bakmadığına göre bir hatam olsa gerek."

Lan kim bu, önce hemen havluyu şöyle üstüme serdim. Belli ki şu an etrafta olan biri... Az kilo verdim ama hâlâ bedenimle barışmış sayılmam maalesef. Bi etrafıma bakındım, iki üç futbolcu kenarda suyla oynuyor. Iı ıh hiçbirine numaramı verdiğimi hatırlamıyorum. Zaten onların da kalemi değilim, onlar daha çok tanga bikinili, ten rengi artık güneşten morarmış, saçları bokumsu turuncu, kaşları tepeye kadar çekilmiş, gür gür boyanmış, yüz felci geçiren Hakkı Bulut gibi kızlarla takıldıkları için, alakaları olmaz. Diğer tarafa bakıyorum, manitasıyla gelenler. Acaba kız mı diye kadınlara bakıyorum, birkaçını tanıyorum ama zaten girerken yalandan bi selamlaştık.

-Kaydetmemişim sanırım numarayı, çok özür dilerim!" diye mesaj attım. Mesaj attıktan sonra da bakmak istemedim. Belli ki beni görüyor, hiç maymun gibi durmanın âlemi yok.

-Yan tarafındaki çiftten iyi hikâye çıkar sana :)

Yan tarafıma baktım, halvete ha girdi ha girecekler. Kız bikinisini az kenara çekse çocuğun temelini burada atacaklar. Acaba onlardan biri mi ama yani öyle bir durumda mesaj atamaz ya. Diğer yanıma baktım, yok.

-Kim olduğunuzu söylerseniz daha kolay olacak.

Cevap yok, bekledim bekledim yok. Kafayı yicem ama deli gibi etrafıma bakınıyorum resmen. Aradan bir yarım saat geçti, gözüm hâlâ telefonda yok bir şey yazmadı. Amaaan dedim, geri zekâlının biri demek ki yazdı gitti dedim. Attım havluyu üstümden, sırtımı döndüm koydum kafamı, biraz da kıçımı yakayım diye, uyuyayım dedim. Önce kıçımdaki o güneşin verdiği his bi soğudu, sonra sanki tepemde biri var gibi hissettim. Oley salatalık dağıtıyorlar diye kafamı kaldırdım ki ben siki tuttum! O, dikilmiş öylece bakıyor kıçıma. Resmen o! Kalbim duracak yani, duracak. Ne yapacağımı bilemedim resmen. Falımda çıkan adam olabilir diye, elimin tersiyle paracıkları ittiğim adam öylece bakıyor.

Aklımdan saniyeler içinde düğünümüzün nasıl olacağı, falcıyı acaba nikâh şahidi yapsak mı, ay bu adam da pek çirkin, olsun çirkin adam elde daha iyi tutulur varsayımları geçmedi dersem yalan olur. İstem dışı geçti işte, yani daha düne kadar her gördüğüm erkeği smokinle hayal eden benim için bu anormal olmasa gerek. Hemen doğruldum, tabii ki yine havluyla kendimi örterek. Yanımdaki şezlonga oturdu, bunun da hiç böyle eyvallahı falan yok. Karşısında beyti sarma gibi duruyorum öyle.

-Niye sen telefonumu kaydetmedin, sonra bi kaç kez daha aradım açmadın zaten.

-Ya benim rehber silindi yani, ondan öyle oldu.

-İşi niye kabul etmedin, bi konuşsaydık diye baya aradım seni.

-Ya içime sinmedi.

-Bakıyorum da yazdıklarına, bayadır Çeşme'desin herald e…

Yazdıklarıma bakıyor, beni takip ediyor, lan acaba benim için mi geldi. Höst, höst seni her takip eden sana niyetlenseydi Pucca, iyice kafayı yedin.

-Bizimkiler şu tarafta, akşam bi yemek falan yiyelim ya. Bi götür beni bakalım nerede ne yenirmiş. Buralı birini bulmuşum kaçırmayayım. Hadi rahat rahat güneşlen. Akşam ararım, aç ama telefonunu, bak…

Ay bunun da bu rahatlığı. Sen kimsin lan, ben seni akşam yemeğe götürecem. Daha bir kere o da iş için görüşmüşüz. Ayıya bak. Bu ne özgüven yani. Hayır, işin var mı yok mu diye sormak bile yok. Açmıcam tabii telefonunu. Zaten açlıktan ölüyorum, sabahtan beri kim arayan diye iki lokma bişi yiyemedim. Bak sinirlerim zıpladı. Arkadaşları kimlermiş ay bunun bi saniye. Belki adamın kız arkadaşı falan vardır ya, ben de hemen gaza geldim böyle. Buradan da görünmüyor ki.

Akşam açmıcam telefonu, hatta şimdiden kapatıyorum. Ya ben kime trip atıyorum, adam ne bilsin falda çıktı diye korktuğumu. Normalce geldi yanıma işte. Ya gerçekten falcı haklıysa, ben unutup gitmiştim bu olayı tamamen. Baksana yani, onun burada olması, benim burada olmam. Şu an bekâr olmam, ne bileyim. Ya neden tam oh ne güzel hayatımı kuruyorum dediğim an, böyle kafa karıştıran bir şey olmak zorundaki. Yani ben kendi kişisel gelişimimi tamamlayamayacak mıyım?

Allahım, habire böyle abuk subuk adamları karşıma çıkartıp her şeyi ters düz mü edeceksin! Ne yapcam ben ya, hayatım boyunca erkekler konusunda bir kişiden bile akıl almayan

insanım. Ama şu an, whatsapp kızlar grubundan millete olayı anlatıyorum. Kendi akılları, kendilerine yetmeyen arkadaşlarımın fikirlerini almak için...

Havluyu iyice sardım her yanıma, arka taraflardan sinsice çıkışa doğru gideyim dedim, nerede olduğunu da bilmediğim için eğile eğile yuvarlanan macar salamı gibi hafiften koşturarak kapıya ulaştım. Sonra arabaya bindim, eve geldim. Telefonu 30 kez açtım, 30 kez kapadım. Ne görüşcem ya ben onla diye atar yaptım.

Ya sen akıllı kızsın ne falı, adamcağız güzel güzel gelmiş yanına diye geri açtım. Her açtığımda acaba aradı mı diye aklım gitti. Giden aklıma kızdım, beynim bulandı artık. En sonunda, ararsa arkadaşlarıma önceden söz verdiğimi söyleyip, telefonu kapatacağım. Bu en güzeli, hem mesafeli de. Sonunda mesajı attı!

-Burada bi cami var, oraya attım kendimi. Yolda yürünmüyor, insanlar zombi gibi istila etmiş her yeri, kurtar beni, help!

Help yazan parmaklarını sikim senin, ne yazayım şimdi buna.

-Maalesef arkadaşla...

Sil sil sil, onları da getir der, belli ki yüzsüz bir şey bu.

-Çok hastayı...

Bu da olmaz, sabah domuz gibiydim.

Ya kalk git, zaten yıllarca burada kalmayacak ya, hafta sonu tatilcisi işte. Yarın gider büyük ihtimalle. Kalktım, bir buçuk saatte hazırlandım, çıktım. Nerede olduğunu sordum, bi yerde oturduğunu söyledi. Oraya doğru gittim. Bu arada eğer olur da sezonda Alaçatı'ya gelirseniz, akşam o dar sokaktan hiç yürümeyin. Zaten yürüdüğünüzden de anlamayacaksınız. Ramazan bayramında Sultanahmet'te geziyor gibi oluyor. Etrafta sıkış tepiş olmuş, yeni banyo yapan, ıslak saçlı insanlardan başka bir şey görmüyorsunuz. Arka sokaklarından dolanın.

Söylediği yere gittim, bakınıyorum tek kişi oturan birisine yok, sonra arka taraflardan bi sallanan bi el gördüm. Bi baktım bu, böyle bi içim bi hoş oldu, oraya doğru giderken masada yalnız olmadığını fark ettim. Öyle ki masasında bir sürü kız vardı, yaklaştıkça kızlar güzelleşiyorlardı, yaklaştıkça o masa parıl parıl parlamaya başladı. Yaklaştıkça masada tek sap benim adamdı!

5 tane kız, bir de bu. Rakı içiyorlar. Gerçekten, gelecekteki kocamı görmek istediğim manzara. Bravo, teşekkürler Allahım, yine yaptın yapacağını. Masada yer yok zaten, neresine oturacağımı anlamadım. Orospunun… Pardon oradaki kızlardan biri zaten adamın neredeyse kucağına oturmuş.

-Saatlerdir seni bekliyorum, artık kızlar beni masasına aldı acıdı.

-Ne iyi etmişler.

Ayakta kaldım öyle, beni de kimse buyur etmiyor, ayakta dikiliyorum. Bunlar da bir şey konuşuyormuş heralde, bi döndü bunu söyledi, sonra kızlara anlatmaya devam etti. Sonra

ayakta kaldığımı fark etti, kalktı sandalyesinden beni oturttu. Sonra da garsona doğru gitti.

Gerçekten şu an masadaki meyve bıçaklarıyla kendimi doğrasam olur. Hiç tanımadığım insanların masasında kereste gibi oturuyorum öyle. Bu geldi sonra, o masanın bi ucuna sıkıştırdı kendini. Dedim, iyi 10-15 dakika durur, sonra vınn. Ohh bu sahneyi görmem de iyi oldu, artık kafamda falcı malcı bi şüphe kalmadı. Oturur oturmaz, kızlara hemen:

-Mutlaka tanıyorsunuzdur siz ya? diye beni gösterdi. Yapma bunu, yapma, yalvarıyorum yapma! En nefret ettiğim şey bu. Kim nereden tanısın beni, iki saat saçma hikâyemi anlatmak zorunda kalıyorum. Yüzüme hep aynı yalandan mimiği ekleyip, yeri değişmeyen kelimelerle cümle kuruyorum.

-İşte blog yazıyordum. 7 sene oldu, günlük tutuyordum internette. Asıl televizyoncuydum yani. Sonra Cem Mumcu'dan dizüstü edebiyat teklifi geldi. Bir kişi bile okumaz dedim, torunlarıma hatıra olsun diye tamam dedim. Sonra bi baktım oldu işte ehehehe...

Hep aynı, yani zaten karşımdaki de dinlemek istemiyor hiâayemi. Sırf birileri, "Tanıyor musun?" dedi diye yalandan merak ediyor işte. Ben tam yine aynı mimikleri hazırladım ki, kızlardan biri:

-Yaa birine benzettim ama o böyle kendini çok şişman anlatıyordu.

-Aaaaa sen o sun. Puccaaaa!!!

Tabii böyle tanınca da hoşuma gitmiyor değil tabii. Hemen o ezik ezik hikâye anlatış mimiklerimden çıkıp, Gülben Er-

gen pozlarına dönüyorum. Gözler açık açık, ne deseler şaşırdı şaşıracak gibi bi pozlar falan. Bi de böyle 12 kilo vermişim, boru değil. Şişman sanıyorduk falan diyince daha bi hoşuma gidiyor. Valla 6 ay önce gayet çikoydum, diye anlatmaya başlıyorum hemen. Kızları bi sevdim hemen, hatta adamın orada olduğunu bile unuttum. Sonra kızlardan biri, üzerine vazifeymiş gibi Ceri'nin bi tweetini gösterdi, hatta burnuma iyice soktu.

-Ayrılır ayrılmaz bak kendini atmış festivallere...

Bi fotoğrafı var böyle, benim tanıdığım Ceri mi diye hatta gözümü kıstım baktım. Festival ve Ceri mi diye. Zıplamak ve Ceri mi? Toplu eğlence ve Ceri mi?

Birini unutmanın en kolay yolu onu takip etmemekten geçiyor. Bundan önceki tecrübelerimden biliyorum. Sürekli ne yazmış, neredeymiş, kimleymiş diye baktığım an o ayrılık benim için işkenceye dönüşüyor. O yüzden buraya geldiğimden beri Ceri'nin profiline bir kere bile girmedim.

Bazen önüme düşüyordu yazdığı şeyler, içim içimi yese bile bakmadım. Hem ona hem kendime kötülük yapacaktım çünkü. Ama şu an şok oldum! Ceri'ye Tomorrowland Festivali'ne gidelim diye yalvarmıştım, ağlamıştım bile. Yok ne işimiz var, yok tuvaletlerinde hastalık kaparız, yok oraya keşler gidiyor. Artık büyümem lazımmış, yaşım 18 miymiş. Rock'n Coke'ta bile VIP tarafından çıkmadı, bir saat sonra sıkıldı, dönüşte trafiğe kalmayalım diye bişi dinleyemeden çıkıp gitmiştik. Ve orada zıplayan bir adam gördüm ben!

Evet, gerçekten ayrılık acısını çok güzel atlatıyor helal olsun. Bi yüzüm düştü yani ister istemez. Telefonumu elime alıp, bütün her şeyini okumak istedim. Eve gidip, benden sonra ne yaptıysa tek tek bakmak istedim. Elim ayağım titremeye başladı ki, biri elimden tuttu kaldırdı beni.

-Hadi kızlar, bize müsaade. Muhabbetinize doyum olmadı, görüşürüz dedi ve benim bir şey söylememe fırsat vermeden elimden tutup çekiştire çekiştire o dar sokağa soktu. Orada da bi bırakmadı elimi. Elele tutuşuyoruz, bi rahatsızım ama neden yani bu samimiyet! Çekmeye çalıştım elimi:

-Elimi bıraktığın an kaybolurum burada, Allah aşkına şurayı bi geçelim dedi, iyi dedim ben de böyle sanki elini tutmaya çok meraklı değilmişim gibi hafif, ay elimi tuttu namusum gitti kezbanı olmamak içinse biraz sıkı tuttum. Elele yürüyoruz yani, bu hızla yolun sonunda sevişiriz gibi duruyor. Kendimi çok garip hissediyorum. Bi taraftan da "Kalbim atıyor mu, heyecanlandım mı, bişi hissediyor muyum?" diye sorguluyorum kendimi... Sonra çıkışa geldik, önce ben mi bıraksam, onu mu beklesem diye bi ikilem de kaldım. Allahtan o bıraktı elimi...

Taksiye bindik, hiç konuşmadık Ayayorgi'ye doğru gittik. Paparazzi'ye girdik, orada bi yerde durduk.

-Sen rahatsız oldun diye ben kaldırdım seni.
-Yok ya olmamıştım aslında.

Nasıl olmadın, suratın kireç gibi oldu adamın fotoğrafını görünce.

-Lönk diye yüzüme vurmasını beklemiyordum da ondan...

Bu adamın böyle rahatsız edici bi rahatlığı var. Yani ne bileyim, böyle fıstıkları tek eliyle açıp, onları yerken benimle konuşuyor. Bir taraftan insanları izliyor, diğer taraftan benim ne yaptığıma bakıyor. Her yere, her şeye aynı anda adapte olur gibi.

-Aldattı mı seni, kızların hikâyesi aşağı yukarı hep aynı oluyor. En son konuştuğumuzda evlencem diyordun.

-Yok aldatmadı, öyle bir adam değil zaten.

-Evlilikten kaçtı di mi, zora gelince vınn.

-Ehh onun gibi bişi işte, yani evlilik değil de. Ya boşver neyse konuşmayalım.

-Bence de boşver, adam hayatını yaşıyor. Ben zaten senle ilk tanıştığım an anlamıştım o adamla olmayacağını, sana oturaklı bir adam lazım. Bak zaten sen de bi keçilerin noksan durumu var, adamın seni toparlaması lazım.

-O da öyleydi zaten...

Neresi öyleydi be, o saç, baş o kılık falan, zıplamalar bilmem ne...

Ayy Ceri ya, insanlara nasıl efendi olduğunu anlatacağım aklıma gelmezdi yemin ederim. Şu halime bak zaten, oturmuşum Ceri'yi savunuyorum. Banane ya, n'aparsa yapsın. Sinirlendiğim şey, bu sene o Tomorrowland'e gidemedim. Geçen yazım, emekli öğretmenler gibi geçti. Bütün kış aptal Twitter partileri dışında bişi görmedim. İçimi çürüttün benim, iki kırıcı kelime söyledim, adamın karakteri değişti. Bilseydim önceden söylerdim ya, hayatını yaşamak için bunu bekliyormuş demek ki.

Tele gol ve haberler dışında bişi izlemekten zevk almayan adamdın. Ayy beni oraya götürme, amaan senin arkadaşların çok bilmem ne, şimdi ne işimiz var orada diyip her planımda hevesimi kursağımda bıraktın. Şimdi de... Hayır, bir taraftan da kızmaya hakkım yok. Böyle olmasını ben istedim. Uzaklaşsın benden diye, arkadaşlarına, "Lütfen alın şunu yanımdan" diyordum. Şimdi olana bak.

Ben böyle tabii içimden sinirlene sinirlene bunları söylerken, adam geçmiş sırtımı sıvazlıyor, bana destek veriyor. Bu da yani eli kolu bir durmuyor.

-Üzülme ya, çok sevseydi seni burada bırakıp gitmezdi zaten, boşver.

Ay bi de böyle akıl veriyor. Sana ne ya, halla halla bi tane çarpcam şimdi! Aslında Ceri'ye değil, kendime sinirleniyorum. Ahh be, kızım gözüme sokacak zamanı buldun. Bunca zaman tuttum kendimi bakmamak için, o kadar zor bi olayı başardım, sen kalk bana göster, yapılacak iş mi bu!

-Bu arada ben de yeni ayrıldım, o yüzden anlıyorum biraz seni.

-Nasıl yani, seninki de mi dağıtmaya bıraktı kendini?

-Yooook, bizim iş artık ciddiye biniyordu. O gün senle konuşmuştuk hani.

-Ne konuşmuştuk?

-Ya böyle içinde bir şüphe olunca o iş olmuyor demiştin. Ondan sonra böyle düşündüm. İçimde şüphe değil de heyecan

yok. Yani böyle sevgi var ama, hah! İşte bu olayının olmadığını anladım.

-Bu yüzden mi ayrıldın?

-Yani temeli bu olan problemler yüzünden. Beraber yaşayalım durumuna girince bi sakin olalım dedim.

Off, şu an en son dinleyeceğim şey bu adamın saçma aşk hayatı. Ne içsem acaba?

Başka Bir Ten Çekici Değil; Aksine Çok Korkutucu

Ağır bir baş ağrısı, mide bulantısı, içimde yine o pişmanlıkla korku arası olan his. Her alkolü fazla kaçırdığım sabah işte bu hisle uyanıyorum. Gözlerimi açmam lazım, geceyi hatırla, geceyi hatırla.

Allah kahretsin, en son sevgilisini anlatıyordu. Allahım ne olur yanlış bir şey yapmış olmayayım. Her ilişkim ya böyle başlıyor ya böyle bitiyor. Bu kez olmasın, bu kez olmasın. Aç, gözlerini aç, ne olur bi hata yapmış olmayayım. Hayır, sonra hatırlamıyorum olayını ayak zannedecek. Off, Allah kahretsin seni Pucca, yine mi ya! Tövbe et artık şuna tövbe!

Açtım, bu tavanı hatırlıyorum, taş duvarlar, evett su şişelerim, süper! Evimdeyim. Sakince yan tarafına dön, ohh çok

şükür sadece Puki var. Üstümde, kıyafetlerim... Hiç dokunmamışım bile.

Kendime bir alkış, lütfen bana bir alkış. Heyyt be! İşte bu, işte busun sen kızım afferin sana!

Allaaaahhhh, başım kütle gibi ağrıyor. Kalktım, aşağıya indim. Zodyaklı salonda uyumuş, ayakkabılarımı merdivenlerde çıkarmışım. Her şey dört dörtlük, evime sapasağlam gelmişim. Bir de telefonumu bulursam tam olacak. Çantamda yok, şort cebimde yok, bahçeye atmış mıyım diye bakıyorum, yok. Yatağın kenarına, her yere bakıyorum ıı ıh!

İşte bir gün bunun olacağını biliyordum. Hep ne kadar sarhoş olursam olayım, nasıl oluyor telefonumu kaybetmiyorum diye kendime şaşırıyordum. Meğer o gün bugünmüş. Acaba o adamda mı kaldı? Allaaaah, ben o adamı nasıl bulcam şimdi. Hangi otelde olduğunu bile bilmiyorum. Üstelik gece ne oldu hiçbir fikrim yok, bir de acaba o adamda mı? Hemen Zodyaklı'dan aradım numaramı, kapalı tabii ki. Açık olsa şaşırırdım, birinin çalmasından falan değil. O şarj sabaha kadar sikseler sürmez zaten.

Oturup adamı mı beklesem acaba, yani beni buraya o bırakmış olmalı, o yüzden uyanınca da getirir sanırım telefonumu. Yapacak bir şey yok, beklicem. Ya da adamı sosyal ağlardan bulup, oradan mesaj atacam. Hayır, hayır böyle bir şey yapmam. Çünkü bunun altında yatan şeyin ne olduğunu biliyorum. Kendine gel Pucca, saçmalama öyle bir şey olmayacak. Hiç senin kalemin değil bu herif. Fal mal bi gaza gelme ya!

Oradan buradan mesaj atayım ayağına adamın yedi ceddini araştıracaksın çünkü. Ne zaman böyle biriyle ilgili araştırmalara girsen sonu iyi bitmiyor.

Ama Twitter'dan takip ettiğini söylemişti, hiç yazdıklarına bakmadan sadece dm atabilirsin. Takip ettiği insanlardan eski sevgilisini de araştırmak yok. Dün geceye dair ne yazmış bakmak hiç yok. Sadece ufak bir mesaj, telefon için...

Açtım hemen bilgisayarı, yazdım adını. Allahım ben niye heyecanlanıyorum böyle, bu avuç terlemesi, bu soğuk soğuk nefes alışverişler. Bu rezil oldum mu acaba korkusu. Etkilendim mi acaba? Ya neresinden etkilencem, arsız yüzsüz bişiydi... Ay bu kot şort da göbeğimde iz bıraktı, bütün gece nasıl yattıysam bunla. Bunaldım, hemen şöyle oturduğum yerden çıkarttım attım kenara... Oh, şimdi daha iyi...

Evet! Bakalım neler yazmışsın, nasıl bir adammışsın... Hımm, ee? Tek bir tweet yok. Yanlış mı yazdım acaba, fotoğraf onun ama. Başka da aynı isimden yok. Takip ettikleri arasında var mıyım, evet. Diğer takipleri kimler hep iş takımı. Ee, bu adam hiç girmiyormuş. O zaman benim yazdıklarımı okumak için mi giriyor. Kendine gel lan salak, senin için niye girsin. Çiko!

Facebook, kesin orada ülke kurtarıyordur. Iı ıh bulamadım, yok profili. Google canım arkadaşım, bu adam neyin nesi haydi söyle bakalım. Yaptığı işler, bıdı bıdı bilmem ne, ödüller bıdı bıdı. Bunları istemiyorum, daha özel hayatına dair bir şeyi yok mu bunun...

Vallahi yok. Elimde olan tek şey, tek kelime yazmadığı Twitter hesabı mı yani adamın! Yani şey için diyorum, hani telefonu falan bi yerde yazmıştır diye. Bi özlü sözü, bi sinirlendiği zaman kullandığı kelimesi, ne bileyim bi paylaştığı şeyi. Bi favorilerine eklediği kişileri. Allahım ya, kaçıncı yüzyıldayız be adam! Ben seni nasıl tanıycam, internette hakkında bir tane ipucu olmazsa!

Takip ettiği kişilere bakayım, mutlaka bunla bir yerlere gitmişlerdir. Fotoğraf falan çektirmişlerdir, sağından solundan kimlerle takıldığından anlarım zaten. Yok, yok yok! İnstagram, Allahım yok çıldırcam! Belki biri etiketlemiştir bunu. Yok!

Acaba arkadaşı mı yok ya, asosyal mi? Ama öyle olsa yani geldiğimde 5 kızla bir masada bulmazdım heralde. Belki eski internetçilerdendir. Ekşici mi acaba, cıks hiç öyle bir tipi yok. Deviantart fotocularından mı, bakalım. Iı ıh burada da yok. Yonja hesabını silmeyi unutmuş olabilir mi, yok! Soyadı da o kadar zor ki o isimle birleşmiş başka biri yok! Myspace, hi5, 80630, friendfeed... Türkiye tarihinde internette insanların profil açtığı ne varsa bakıyorum bu adam yok!

Aynı soyadı olan bi akrabalarını bulup, o da belki onun fotoğrafını koymuştur ne bileyim bir bayram yemeğinde. Oradan nasıl bir adam olduğunu öğrenebilirim…

Off, ne diyorum ya, Allahım elim kolum bağlı resmen. Adamı araştıramıyorum. Birini internette araştırmadan bir olaya girmek dünyanın en büyük riski benim için. Belki de sadece adını yazmıştır, yanına soyadının ilk harfini ekleyip. Belki de benim gibi bir rumuzu vardır. Ama az da olsa tecrübelerimden biliyorsam o adam, rumuz adamı değil. Dış demir kapının sesi geldi, kafamı şöyle bi uzattım, bu! Hemen laptopun kapağını kapattım.

-Ooo uyanmışsın, ben de uyuyorsun diye geç geleyim dedim.

-Yeni uyandım sayılır, telefonum sende mi?

-Bende, bende!

Çıkardı cebinden attı bana doğru yakalayacağımı düşündü, telefon yere çakıldı!

Allahtan bi'şey olmadı. Geçti içeri kendi evi gibi, açtı buzdolabını öyle bakındı içine.

Ay bu adamın bu rahatlığı beni öldürüyor, n'apıyorsun be adam! Anandan babandan hiç mi terbiye almadın, başkasının evinde buzdolabı açılmaz! İki tane soda çıkardı, şöyle bir tezgâha baktı açacak var mı diye heralde, olmadığını görünce kapının kenarıyla açıp birini bana verdi...

-Bundan sonra yanımda sana içmek yasak!

-Bi'şey mi oldu?

-Hatırlamıyor musun?

-Yooook hatırlıyorum canım da yani şeyden dedim hani ne oldu diye…

Hatırlamıyorsun! Ha ha salak, nerede koptu film?

-İşte evin önündeydim sonra içeri girdim...

-Çok kötü rezil oldun, bir daha oraya gitme ben diyim sana. Bi kere benimle yatmak için yalvardın herkesin orta-

sında, dizlerinin üstüne çöktün. Hayatımda senin kadar leşini görmemiştim!

Bir yutkundum, sanırım rengim değişti, gözlerim doldu. Yatmak için diz mi çöktüm?! Allahım keşke ölseymişim ya, keşke kafama bi göktaşı düşseymiş. Ben böyle bir şey nasıl yaparım. Hayır, tamam komik adam, sıcak kanlı falan ama sevişmek için yalvaracağım kadar da olamaz heralde.

Allahım bana ne oldu? Hormonlarıma ne olmuş böyle? Acaba öldürsem mi bu adamı burada, bahçeye gömerim. Kimsenin haberi olmaz hem. Şimdi herkese anlatır bu, ya ben nasıl yalvarırım elin adamına. Sanırım bayılcam, nefes alamıyorum. Kafasına sert bi'şeyle vursam hafızasını kaybeder mi? Bir de benle yatmamış üstelik, o kadar yalvarmışım, gelmiş evime bırakmış kaçmış gitmiş. Bu kadar mı çirkinim ben, nasıl yatmaz ya! Ayy bi kendine gel!!!

-Şaka şaka, dur hşştt iyi misin, içsene şundan bi yudum. Şaka yaptım, valla şaka. Heyy duyuyor musun?

-Ne oldu peki?

-Sızdın, sana bir şeyler anlatıyordum, shot-mat bi'şeyler istedin. Sonra tuvalete gittim, geldim masada uyumuşsun. Kardeşini aradım telefonundan evi tarif etti, getirdim seni. Telefonun da cebimde kalmış.

Derin bi nefes aldım, arkaya yaslandım.

-Bugün seni bizimkilerle tanıştırayım, acayip merak ediyorlar. Bi kaç kız var senin hastan. Gelmeden ille getir diye tutturdular. Haydi kalk bakalım. Ne diyo be bu, sizinkilerle niye tanışıyorum. Daha seni tanımıyorum be adam. Ayrıca bu ne emrivaki! Belki işim var, belki senin muhabbetini sevmedim. Bu özgüveni kim depoladı sana!

-Bu arada altına bir şey giymeyi unutma, yazlık yer diye bokunu çıkarmışsın. Donla da çıkma sokağa!

İşte gerçekten bu adamı şimdi öldürüp bahçeye gömeceğim sanırım. O şortu çıkartıp attığım ana lanet olsun!

Allah Aşkına, Götünle Seveceksen Gelme!

Arabalardan hiç anlamam ama büyüklüğüne bakılırsa bunu satarsa, o parayla bu herif on sene hiç para sıkıntısı çekmez gibi geliyor. Neyse ki parada pulda gözü olan biri değilim. Ama yine de yani bizim çocuklar zorluk çekmeyecek gibi duruyor. Aaaa kendine gel, yine başladın.

Yol boyunca sürekli konuştu, sürekli ama ve ilk defa birini dinlediğimi fark ettim. Çünkü baya komikti. Bir de yani sürekli kendimi sorguluyorum niye bununla gidiyorum diye ama bu adama hayır demek imkânsız sanki. Hayırdan, yoktan anlamıyor gibi. Plajın oraya geldik, tam arabayı valeye verecekti ki, bi anda toz toprak içinde öyle bi döndü ki arabanın içinde resmen ben ters döndüm. Yeraltından bi canavar çıktı sanırım, aha bittik dünyanın sonu geldi... Kafam falan cama çat çat en az 3 kez vurdu. Bi kendime geldim, etraftaki herkes

bize doğru bakıyor. O zaman anladım ki yeraltı canavarı falan yok, yanımdaki hanzo Kadifekale'de Şahin kullandığını sandı... Bu ne ya, bu ne ya, BU NE YA!!!

Hayatımda daha büyük bir barzoluk görmedim. Arabasıyla plajın önünde kumları havaya kaldırıp, hava atan bir kekomançiymiş meğersem. Allah kahretsin seni be adam, altına çektiğin arabadan utan. Lambaları da fosforludur bunun kesin. Ay arkasında yazı da yazıyodur, "Babam sağolsun" diye. Nasıl da saklamış bu kıroluğunu, nasıl da anlamadım ben. Bir baktım, dümdüz gidiyor geldiğimiz yoldan.

-Dur, durdur şu arabayı. İncem n'apıyorsun sen ya!!!
-Vazgeçtim, götürmüyorum seni oraya!
-Ayı mısın nesin, durdur şunu!

Durdurdu arabayı aniden, bu kez öne doğru kaydım.

-N'apıyosun ya, bi kendine gel!

Emniyet kemerimi çıkardım, arkadan çantamı falan alcam...

-Ya dur, hava atmak için yapmadım. Şimdi bizimkiler sana yine o adamla ne oldu falan diye sorup duracaklar. Canını sıkacaklar, dünkü gibi asacan suratını.
-Son saniye mi aklına geldi bu?
-Ne bileyim ya, bi hoşlanmadım o fikirden. Boşver, sonra tanıştırırım zaten seni. Hadi gel, kahvaltıya gidelim. Denizde ne yapcaz zaten, kutup ayısı gibi yine saracaksın kendini havluya, sen de rahat etmiyeceksin...

Kutupayısı mı! Bu adam beni öldürecek, yemin ederim beni kalpten ya da sinirden öldürecek. Ya da kendini öldürtecek bana. Arabanın kapısını açtım, indim aşağıya. Bu da önce arkamdan geldi ben önden o arkadan baya bi yürüdük. Arkamdan özür falan diledi ama böyle o kadar hızlı yürüyorum ki. Sonunda da:

-Eee sanki sevgilimsin, şuna bak bu trip ne anlamadım!

Sonra sesi kesildi, sonra böyle adım sesleri de gelmedi, biraz yavaşladım, gelen arabalardan yolun ortasında yalnız olduğumu fark ettim. Kesin bir yerde oturuyor kıs kıs gülüyor diye arkamı da dönmedim, baya bi yürüdüm, yürüdüm... Sonra arkamda kimse olmadığını anladım. Baktım, gerçekten de gitmiş. Cidden adam gitmiş, beni bırakmış gitmiş. Tabii ben Ceri'den alışkınım, bu çekip gittiğimde beni alana kadar arkamdan yürümesine. Bu hemen vazgeçmiş...

Alllaahhh, kaldım lan burada güneşin altında bi de. Otostop mu çeksem, en azından bi taksi gelse. Ay öküz bıraktı gitti resmen beni. Zodyaklı'yı aradım, yerimi söyledim, gelsin alsın diye. Çantamda bi ıslak peçete çıkardım, kafamın üzerine koydum. Susuzluğa ne kadar dayanır insan diye internetten araştırmaya başladım. Ben ona bakarken, önümde bi araba durdu, kafamı kaldırdım bunun arabası. Tabii ki binmedim ama kalkıp dümdüz de yürümedim. Beynim burnumdan akacak çünkü. Bu da açtı kapısını:

-Hadi bak iyisin, ohh ohh klima az az vuruyordur sana, kafandaki şeyle de çok güzel olmuşsun zaten. Yani aslında gelmezdim, burnun sürtsün diye seni izleyecektim ama kıyamadım.

Hiç o tarafa doğru bakmıyorum bile...

-Ayy buz gibi de su var burada. Asfalta değince bile buhar oluyor. İçim yanmış resmen. İçmezsin ama sen kesin, zaten son su bu.

Allah belanı versin, geber inşallah, o su boğazında kalsın!

-Burada yılan akrep çıyan da olur, ben diyeyim. Öyle oturmuşsun bir de, bi soktu mu gitti bitti gençliğin!

-Allahım bela mısın nesin, siktir git şuradan!

-Küfretme, hiç yakışıyor mu? Sana iyilik yapmaya çalışan nazik bir beyfendiyim şu an. Şu haline bak…

-Kardeşim geliyor, git, hayatta binmem arabana!

-Seni arabama alacağımı kim söyledi? Kardeşin gelene kadar burada beklerim. Klimalı mis gibi buzz gibi araba. Üstelik suyum da var, hem kraker falan var. Müzik açarım kendime bi de, kafandaki peçeteye isteğini yaz istersen.

Aptal aptal şarkıları açtı, sesini de son ses açtı nispet yaparcasına, şarklara eşlik ede ede söyledi. Sonra Zodyaklı aradı, ayağa kalktım, bizim arabayı gördüm. Yaklaştı iyice arkasına, indi arabadan ama o da bi şaşırmış. Dün gece beni bıraktığında tanışmışlar zaten ama böyle bizi o şekilde görünce bi anlam veremedi. Bana ne oluyor gibisinden kafa salladı. Adam aşağıya indi, Zodyaklı ile el sıkıştı.

-Seni buraya kadar yorduk, çok özür dileriz, ablanı ben alıyorum. Sen arkadan gel, kahvaltıya gidelim artık yoksa lastikleri yicem. Zodi bi anlamadı, bana anlamsızca, "Hayırdır" dedi. Kalktım, bizim arabaya doğru yürüdüm. Bu kez Adam,

Zodyaklı'ya kendi arabasının anahtarını fırlattı, tabii ki tutamadı anahtar yere düştü.

-Siz iki kardeşin refleksleri ne kadar zayıf! Sen benimkini kullan, ben ablanı seninkiyle götüreyim madem...

-Sen ne yüzsüz bi'şeysin, kullanma onun arabasını falan, gel buraya!

Zodyaklı tabii önce bi arabaya baktı, binsem mi lan diye gözleri parladı. Sonra da yanıma geldi, fısıldayarak:

-Bu kim, ne oluyo, sevgilin mi, ne ara yaptın, kim ya bu adam!

Adam tabii bırakmıyor böyle, şımarık şımarık, Zodyaklı'ya:

-Ölümü öp, götürme ablanı! Özür borcum var ona, kutup ayısı dedim diye kızdı. Ama gibi dedim, ayı demedim, gibi ile ayı farklı…

Baktı ki böyle yavşaklığı zararlı değil. Dediğine göre ben de böyle istemem yan cebime koy diye diye mıymıylanmışım. Eeehh dedi, gitti bindi bizim arabaya. Giderken de kornaya bastı, bana da böyle hayırlı işler gibisinden işareti yaptı. Kaldım yine bunla. Yapacak bir şey yok, diye bindim arabasına. Gittik bi yerde kahvaltı yaptık. Kahvaltı yaptığımız yerden akşam 6'da kalktık. En son mekân sahibine oranın kirasını falan soruyordu, masaları ne kadara yaptırdıklarını...

Hayatımda daha garip birini tanımadım sanırım...

Ben Bile Yaptıysam

Adam, o gece İstanbul'a yola çıktı, gitti. Adam, adam diyorum sürekli heralde bunun rumuzu kendiliğinden Adam oldu. Ne hissettiğim konusunda bi fikrim yok, çünkü toplamda bir gün bile görüşmedik aslında. Yani ama böyle garip bir gündü... Düşünmem gerekli mi diye kendimi sorguluyorum bir taraftan da. Ya ne bileyim, sadece falda çıktı diye belki böyle yapıyorum. Bi taraftan da deli bu adam ne işim var diyorum. Diğer yandan ama çok eğlenceli diyorum. Ama yine bi taraftan amaaaan hangi ilişkim eğlencesiz başladı ki zaten diye kendime kızıyorum. Haftaya bir daha gelecekmiş zaten. Ama böyle ne bileyim asılıyor gibi de durmuyor sanki. Ya da ben bu flört işlerini iyiden iyiye unuttum.

Bütün hafta boyunca delirmiş gibi internette Adam'ın bir tane geçmişe dair bir izini aradım. Bir eski sevgilisi, bir

ilişkisi, bir aşka ile ilgili düşüncesi. Bulamadım, o kadar çok alışmışım ki birini hayatıma almadan önce bütün hayatını internetten okumaya. Bu şimdi çok gizemli geliyor, bir taraftan da güvenilmez. Hiç mi bi'şeye dair sözün yok be adam, ne bileyim siyasetle ilgili bile hiç mi bi fikrini yazmazsın bi yere!

Beraber olduğu kızlar nasıldı, neye benziyordu, nasıl tiplerden hoşlanıyordu? Çok âşık olduğu zaman kafayı yemiş gibi mi davranıyordu? Yoksa herkese asılıyor muydu? Kızdığı zaman ne diyordu, ne yapıyordu? Susuyor muydu yoksa daha çok bağırıyor muydu? Arkadaşlarıyla konuşması nasıldı? Seviliyor muydu, ortamın maskotu muydu, eziği miydi? Kim bu adam ya!

İşi gücü, bitirdiği okulu falan değil de beni bunlar alakadar ediyor. Kendimi böyle çırılçıplak hissediyorum, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum çünkü. Taktik yapacam ama yani nereye yapıyorum. Bana anlattığı şeyler hep makara, ordan burdan. Ben, benim için ağzından çıkan kelimelerle değil; benden habersiz söylediği şeylerle onu tanımak istiyorum istemesine de yapacak bir şey de yok sanırım.

Bu arada bi'şeyi anlatmayı unuttum, onu da aradan çıkartayım... Babamla beraber tahlil yaptırmaya gitmiştik ilk İzmir'e geldiğimde. Şekeri, osu busu... O yaptırmışken ben de arada kendiminkileri yaptırcam işte... Yalnız biz iki kafadar, akşamdan şu dondurmalı pastalar var ya onlardan yedik. Bir tanesi normalde bir aile içinse, biz onu bölüştük işte. Gece su içmek için uyandığımda da babamı turşu yerken yakaladım, onunla beraber oturdum masaya, baya da bir turşuyu götürdük mideye. Sabah giderken ise ikimizin de karnı ağrıdığı için iki lokma bişi ağzımıza atalım ne olacak dedik.

Kan, idrar bilmem ne verdik... Ertesi gün alacaz sonuçları, bu arada ikimiz de çok rahatız, domuz gibi olduğumuzu düşünüyoruz. Bir geldi tahliller! Beni boşver, babamı gömmüşüz meğer toprağa! Bir aldı mı korku beni, bir taraftan da diyorum ki acaba onca şeyi yedik diye mi çıktı! Onu da babam kabul etmiyor, ona göre bu kurallar fasa fisoymuş. Ha 12 saat aç kalmış kanında bi'şeyler çıkmış, ha tok gitmiş. Ben de uydum koca adama, ne bileyim okumuş etmiş, üniversite bitirmiş, bilgisayar mühendisi olmuş. Her şeyi o bilecek tabii.

Ama bilmiyormuş işte, doktora söyleyince biz böyle böyle hayvan gibi yedik diye, hadi bir daha dedi. Bu kez aç aç bekledik, gittik yaptırdık. Sonuç; babam turp gibi! Biraz düşük şekeri var o kadar. Ben, tiroid, şeker aklına ne geliyorsa...

Çekti beni doktor kenara, sen bu vucuduna ne biçim bakmışsın diye iki saat azarladı. Sevdiğim, yediğim ne varsa yasakladı. Ekmek, şeker, içki... dünyada güzel olan ne varsa yani! Hayatım boyunca ev yemeğini buraya gelmeden önce zayıflama paketinin içinde yemişimdir. Kendimi bildim bileli hep dışardan. Bazen bütün gün bir şey yemem, akşam bi pide söylerim. Ya da dolapta abur cubur ne varsa onlarla karnımı doyururum. Çocukken de öyleydi, yemek pişmezdi bizim evde. Hep dışardan, hep paket servis!

Evimde bir tane tencere yok mesela, mutfak eşyası olarak tek kullandığım şey, kettle. Ne bileyim, benim için hiç sorun olmamıştı bu evde yemek yapma, sağlıklı beslenme olayları. Zayıflamaya karar verince alıyordum, gizli saklı el altından satılan hapları... Kaç kez hastanelik oldum ama, amaaan ucunda ölüm yok ya diyordum hep. Ki ucunda ölüm vardı.

Bir dondurmayla bütün gün geçiriyordum, ertesi günse üç kişilik bir ailenin yiyeceği kadar şeyi yiyordum. Sabahları zaten bir şey yemiyordum, bi kahve yetiyordu... Ceri ile biraz değişti düzenim, o da ayılıp bayılıyorum diye kahvaltıcı kahvaltıcı dolaştırıyordu beni. Beraber olduğum adamlarla da sorun yaşamıyoruz zannediyordum ki baya yaşıyorduk aslında. Ceri, benle beraber olduktan sonra 18 kilo almıştı. Oleyy, benden büyük götlü sevgilim var diye seviniyordum resmen. Erik mesela, ki sürekli protein tozlarıyla beslenen adamdı, o da en son hatırladığım, aynada göbeğine vura vura ağlıyordu...

Bir de böyle, yemek yapmak denilince sanki anama bacıma küfrediliyormuş gibi geliyordu. Niye ben yapıyormuşum, o mutfak niye benim alanım oluyormuş, saçmalık. Yemek için saatlerini harcamak hele, iki dakika karnın doyacak diye onca uğraşa girmek falan amaaaaaan. Hayatta daha önemli şeyler var diye düşünüyordum. Sonra doktor, bi konuşma yaptı benimle. Eğer böyle gidersem hep kilo alacağımı, cildimin soluklaşacağını, saçlarımın daha da yıpranacağını anlattı. Ki, kendimce kilo da vermiştim. Hani oh, sadece basenlerim kaldı falan diyordum.

İstediğin kadar kilo ver, istersen günlerce aç kal eninde sonunda ulaşacağın nokta obezlik dedi. Yeme düzenin değişmediği sürece, hep hasta olacaksın dedi. Suratıma böyle dan diye vurunca bi hoşuma gitmedi. Yani ne bileyim, kilo sorunum var evet ama obez olacaksın biraz hımm, o kadar olmam heralde ya diye kendimi kandırmaya çalıştım. Ardından evde, bu sağlıklı beslenme bilmem ne olaylarını araştırdım. Feci sıkıcı, iç bayıcı ve bunaltıcı.

Ardından, yemek bloglarına gireyim dedim, en azından yemek fotoğrafları daha eğlencelidir. Şu sağlıklı beslenme diyince çünkü her yerde elma yiyen fit sarışın kız fotoğrafı var. Elma sevmem bile, o fotoğrafın altına istersen günde 20 kilo vermenin formülünü yaz ben yine okumam onu. O ben değilim çünkü, zaten öyle biri olsam o sitede işim ne!

Yemek blogları daha eğlenceli geldi, altındaki yorumlar, birbirlerine yemek tarifi veren kadınlar. Deneyip deneyip başarısız olanlar. Bu arada yemek blogları, yemekle uğraşan insanlar kafamda hep böyle, tülbenti arkadan bağlamış, "İzdivaç" izleyen kadınlar gibi gelirdi. Niye öyle bir algıya kapıldıysam, hiç bilmiyorum. Ama dolaştığım blogların bunlarla alakası yok! Cafe Fernando var mesela, o kadar yakışıklı bir adamı bırak mutfağa sokmayı, yataktan çıkarmam diye düşünüyorum. Adam yemek yapıyor, fotoğraf çekiyor bi de üstüne. Portakal Ağacı var mesela, o biraz daha oturmuş böyle ama bir sunumları var kadının, sanat eseri mi yemek mi belli değil. Ardından videolara geçtim. Refika'nın mutfağı, Arda'nın mutfağı... Bir tanecik aşkım Jamie Oliver'ım...

Sonra bi gayret mutfağa girdim, elimdeki malzemelerle izlediğim şeyleri yapmaya başladım. İlk başlarda çok zorladı, malum yazlıktayız, mutfak eşyası çok sınırlıydı. Sonra market alışverişleri eğlenceli geldi, ardından pazara gitmeye başladım. Aa bir baktım, kendimi domates koklarken buldum. Hayatım boyunca o kadar güzel bir şeyi kaçırmışım ki yemek yapmamakla! O kadar pişman oldum ki, yemek yapma olayını kadının aşağılanması olarak görüp, yapmadığım için aptalca gururlandığımdan. Mutfağa girdiğim an bütün dünyadan koptuğumu fark ettim. Bunu ilk blog yazarken hissetmiştim. Ne zaman o sayfayı açsam, hayattaki her şeyden kopuyor-

dum. Parmaklarımı bırakıyordum ne yazarlarsa yazsınlar. Şu an yaptığım gibi... Bok gibi olmuş, olmamış umurumda olmuyordu. Tek düşündüğüm şey o an içimi dökmek oluyordu çünkü...

Aynı his orada da, hiçbir şey düşünmüyorum, sadece hayal kuruyorum. "Mutfağıma girme, mutfak benim!" diyen kadınlara hep götümle gülerdim. Şu an onları benden başkası anlayamaz diyorum. Bir de ben daha hangi yemeği bile sevdiğimi bilmediğimi fark ettim. Ağız tadımın ne olduğu konusunda aslında zerre fikre sahip olmadığımı... Şu ana kadar sadece tuz ve un yediğimi...

Tırnaklarımdan vazgeçtim öncelikle, pislikmiş falandan öte sürekli çat çat her yere çarpıyordum, rahatsız ediyordu. Kısa tırnaklarımı daha bi sevdim. Eskiden de tırnağımı kestiğim zaman bir yere dokunamazdım, o kadar rahatsız oluyordum. Şu an ise uzadığı an tırnak makası arıyorum.

Sonra bütün parmaklarımı kestim. Gerçekten kestim ama, parmaklarımın hepsinde bıçak izleri var! Tutmayı bilmiyorum ki, sürekli benden, "ANAAAMMMM GENE GİTTİİ!!!" diye bir ses çıkıyor. Zamanla geçti tabii artık daha iyiyim.

Sonra mutfak alışverişi olayına gireyim dedim, maşallah maaşı oraya yatırdım! Off, çok pahalılar ve çok saçma şeylere ihtiyaç var. Yumurta fırçasıymış, fırın kabıymış bilmem ne. Bunda şeyin de etkisi büyük... Yemek videolarında tabii en havalı şeyleri kullandıkları için, salak gibi hmmm frigo, hemen almalıyım, onsuz bu yemek yapılmaz demek diye alıyorum. Sonra o aldığım şey, öylece bir daha kullanılmamak üzere kalıyor. Onu da zamanla öğrenecem heralde diye düşünüyorum.

Bu arada, aslında o kadar az düzenli mutfak gördüm ki hiç bilmiyorum, insanların mutfaklarına girip kurcalamak istiyorum. İnternet alışveriş sitelerinden birbirinin aynıları olan dandik porselenli eşyaları almaktan artık gına geldi. Hâlâ ne iyi ne değil anlamadım. Çeyiz mağazalarına gitmeyi denedim, arkama yapışan kız yüzünden elektrik süpürgesi alıp çıktım. Bu konuda da daha zamana ihtiyacım var gibi...

Bir de sunum olayı var, bu konuda bana başarısız bile denmez, daha da aşağısı varsa o işte. Hangi tabak neyin tabağı, nerde neyi kullanırım hiçbir fikrim yok. Raftan aldığıma basıyorum yemekleri. Tatlarına gelince, kendisinden benim kadar nefret eden başkası olamaz sanırım. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmem, düşmanımın bana söyleyemeyeceği şeyleri kendime söylerim. Ama bunda ne bileyim, baya yiyorum ya aslında... Etrafımdaki herkese yediriyorum. Sürekli evde deneme yemekleri veriyorum, insanların yüzlerine bakıyorum ne diyecekler, bitirecekler mi diye.

Sonuç, sanırım baya iyi, öyle ki halamlardan sanırım doğduğumdan beri ilk kez bir övgü aldım. Üstelik aç kalacaklar diye yanlarında kendi yemeklerini getirmelerine rağmen. Benden tarif bile aldılar. Bir de söylenene göre elim de hızlıymış. Başlarda mutfağın anasını ağlatıyordum, artık bir yandan yaparken, diğer taraftan toplamayı öğrendim.

Arada bir yakıyorum, bazen kendi kendime denemeler yaparken tadını iğrenç yapıyorum. Özellikle yabancı blogların

tariflerini tutturamıyorum ama yine de bu yaşta yemek yapmaya başlayan biri için ilk defa kendimle gurur duyuyorum.

Bir de en önemli konu var ki, her gün onca yemek denemesi, onca pişen şeye rağmen kilo alırım diye düşünürken tam tersi acayip derecede kilo veriyorum. Eski düzenimden daha çok yiyorum mesela ama nasıl oluyor anlamıyorum, bildiğin bacaklarımın eridiğini bile fark ediyorum.

Ceri, şu halimi görse sinirinden beni öldürür, tarlaya falan atardı sanırım. Adamcağız senelerdir, ev yemeği diye ağlıyordu karşımda. Hasta olduğunda bile, çorbayı kebapçıdan söylüyordum.

Karaciğeri falan yağlanmıştı en son, yürüyüşe çıktığında sürünerek geliyordu. Amaaan banane, ohh olmuş. O da kendi öğrenseymiş her şeyi benden bekleyeceğine. Hâlâ iki taraf çalışıyorsa yemeği kadın yapmalı olayına karşıyım. Bir de demircide çalışmıyorsun, inşaatta her gün kalas taşımıyorsun. Artık çoğu meslekte erkekle kadın aynı işi yapıyor. Ohh ne ala, eve gelin beraber, adam uzatsın ayakları, bi de kadın otursun herifini doyursun, çocuğunu doyursun.

Bu konuda hâlâ aynı düşünüyorum maalesef, değişmedi yani. Aynı iş gücü ile çalışıp yüzyıllar önceki kuralı dayamayacaksın. Yani demem o ki, artık insanlar değişmez diye düşünmüyorum. Ben bile yaptıysam diyorum... ve yaşasın ev yemeği diyorum!

Söylediği günden bir gün önce geldi. Bir gün önce geldiği için ne kaş aldım ne bıyık. O gece hepsini hallederim diye düşünüyordum çünkü. Mesaj atınca, hadi hazırlan diye, iki dakika da bant ağdayla bıyıkları alayım dedim. Onlar da sağolsun kabardı, bi de üstüne güneşe çıkınca ben yine oldum ergenlik çağına girmiş İbo! Bu kez pudrayla kapatayım dedim, çıpıl çıpıl terledi orası daha korkunç oldu. Bu halde çıkmak istemedim karşısına gerçekten, pütür pütür bıyıklıyım çünkü... Bir de zaten ne dediğini bilmez dan dun bi herif, hayatım boyunca ağzına sakız olamam...

O yüzden, işim var gece görüşelim dedim. Akşam da o arkadaşlarıyla yemek yedi, çıkışta beni evden almaya geldi, n'apalım ne edelim bilmem ne, yok orası mı iyi, burada çevirme mi var? Aa yıldızlara bak, falan derken gece üç oldu.

Vakit nasıl geçti anlamadım bile, biz de sabaha kadar açık olan yere gittik...

Sucuk ekmek aldık, aşağıda oturduk öyle hiç konuşmadan insanları izlemeye başladık. Oraya hep sarhoş gittiğim için mekânın nasıl bir yer olduğunu hatırlamıyordum bile. Öyle ki en son saat sabahın onu olmuştu, şampanya patlatıyorlardı bize. Bu arada, oradaki bütün herkes hep aynı, ne zaman gitsem aynı adamları görüyorum, çoğu üstünü bile çıkarmıyor sanırım hatta. Onlara da sorsan benim için öyle diyeceklerdir, ben onları nasıl görüyorsam onlar da beni görüyor.

Biz böyle hiç konuşmuyoruz ama yorulmuşuz bir de... O yattı dizime, bi eliyle de bacağımı sardı, suratını bana doğru döndürdü...

-O sucuğu yemeyecektik, ben sana diyim.

-Aa sevmedin mi?

-Öpüşme yalan oldu. Benim için sorun yok, sucuk en sevdiğim koku, yine öperim seni de sen belki istemezsin.

Hoppala, ben ne diyeyim şimdi buna. Öperim desem bi dert, bir gram alkol yok bünyemde hiçbir şeyi ona bağlayamam. Öpmem desem sanki ayıp. Yalancıktan güldüm öyle ciddiye almamış gibi...

Kalktı, doğruldu bileğini yaladı, kokladı.

-Valla kokuyor…

Sucuk satan amcaya doğru döndü:

-Abi ne yaptın ya, kızla bütün umudumu bitirdin şimdi!

-Aaa sen de bilek yalama olayını biliyorsun. Onu ben hep yaparım biliyor musun?

-Tabii ki biliyorum, kitabından okudum zaten.

Bi kaldım öyle, gerçekten kaldım yani. Kitabı okuduğu hiç aklıma gelmemişti. Ne bileyim, Ceri bile okumadı tek bir satırını. Hani bi de bu, okusa baştan söylerdi sanki. Bir de hiç kitabı okuyan bir erkeğe denk gelmemiştim. İmza günlerinde bile çoğu kız arkadaşına alıyordu, bi kısmı da dizüstü fanı diyeydi...

-İtiraf edeyim, seni ilk duyduğumda böyle şımarık, ana baba parası yiyen, kafayı sevgiliyle bozmuş, seks yazan Türk kızı diye düşünüyordum. İlk senin reklam işi geldiğinde, bi de bunla mı uğraşacaz dedim bizimkilere. O gün senle konuştuktan sonra, giderken aldım bi tanesini. O gece bitti, sonra diğerlerini de bitirdim. Ben baya sevdim seni ya, hani yazdıkların dışında şu halini de sevdim. Böyle kafandan geçen şeyleri tahmin etmek çok iyi oluyor. Seni sinir edip ne düşündüğünü bilmek. Resmen kullanma klavuzun var aslında.

Bir şey diyemedim, biraz korktum sadece. Yani böyle bu kadar açık olmasından rahatsız oldum her şeyimin. Ağzımı açamadım tabii, karşımda hakkında tek bildiğim kendi anlattığı şeyler olan bir adam var ve benim her şeyim ortada. Bazen rüyalarımda sokak ortasında donla falan kaldığımı görüyorum. Kendimi o rüyalardan birinde hissettim. Kalktım, gidelim artık diye, elini tuttum kaldırmak için. Yukarı kadar biz yine elele tutuştuk.

Arabayı bekliyorduk, kızın biri çok sarhoş ama artık yürüyemiyor bile, bize arkadan devrildi. Kim bunun arkadaşı, alın bunu falan derken. Kız, beni de atsanıza ya bizimkiler gitmiş dedi. Aldık kızı arabaya... Kız sızdı arabanın içinde. Yok, kalkmıyor! Nereye götürcez bunu, bi yerde atsak mı, bişi gelirse başına polisler bizden bilir. Dürtsene, tokat atsana, silkelesene... Kız bi uyanır gibi oluyor, sonra bir daha... Baya bir kızı ayıltmaya çalıştık. Resmen iki tane çaktım suratına, hatta çok ayıp ama oyun bile oynadık Adam'la. Önce ben vuruyorum, sonra o... Hangimizde ayılacak diye… Saçını çekiyoruz, suratına su döküyoruz. Ne içtiyse artık gerçekten kızın ruhu bedeninde değildi. Çektik arabayı bir tarafa biz de. Biraz bekleyelim nasılsa ayılır dedik. Elin kızını da eve sokmak istemedim, sokağa da atamayacağımız için öylece arabada durduk.

Arabası o kadar büyük ki kafamı omuz tarafına koyacam adamın ama yok ulaşamıyorum o tarafa. Bir iki saçma sapan muhabbet derken uyuyakaldım ben... Uyandığımda Adam hâlâ uyuyordu, sabah 7 olmuştu. Kız da uyanıp gitmişti. Adam'ı uyandırdım, anladım ki bu adam uyandığı zaman feci suratsız ve sinirli oluyor. O bütün gece maymunluk yapan adam gitmiş yani. Haaaa, neee kimmm diye böyle bönürüyor. Gözlerinin içi kıpkırmızı, konuşamıyor bile. Evin oraya bıraktı beni, hâlâ sersem gibi, el salladı gitti. Öpüşemedik, iyi ki de öpüşmedik, zaten hâlâ bıyıklarımın olduğu yerler pütür pütür. Neyse daha önümüzde belli ki çok zaman var.

Keşke Bitseydi de Tükenmeseydik

İkinci gün bütün gün uyudu sanırım, öğleden sonra aradı. Akşam rakı yapalım dedik. Allahtan içkiyi bir şeyle karıştırmadığım sürece beynim yerinde kalıyor. O yüzden adam gibi muhabbet edebildim, tabii az içmemin de etkisi büyük. Konu eski sevgililerine gelsin diye uğraştıkça uğraştım, sonunda arada bir nokta buldum, hoop giriverdim konuya. Madem araştıramıyorum, ben de dinlerim.

-Kızdan sırf özel bi'şeyler hissedemedin diye ayrılmadın di mi?

-Birbirimizi hiç dinlemiyorduk. İşi gücü ayrıydı benden. Benim anlattıklarımı o anlamıyordu. Onun anlattıkları içimi kıymaya başlamıştı.

Kızın adını sorsam ayıp olur mu acaba? Doğum tarihini de sorabilsem keşke, nereli olduğunu da hatta, işini elbet sormalıyım ama bunları nasıl sorcam ya, hızlı hızlı içirip sarhoş edip mi öğrensem. Niyeyse hep şey diye düşünüyorum... Bi adamı ancak eski sevgilisine bakarak tanıyabilirsin. Hatta bazen adamdan çok eski sevgililerini gözetlediğim oluyordu. Âşık mı oldum lan kadına diye ara ara sorgulasam da kendimi bunda bi garip haz var bence. Bunun adı kendine güvensizlik falan değil, sapıklık o ayrı, psikopatlık onu da biliyorum. Ama bu kendini koruma altına alma bana göre. Yani bodoslama atlamak istemiyorsun adamın kucağına, o yüzden onu en iyi bir zamanlar sevdiği kadın sayesinde tanıyorsun. Ya da ben kendimi böyle kandırıyorum. Az biraz daha sarhoş olsa, sorular sorcam ama bunun da hiç sarhoş olası yok yahu. Fal taşı gibi gözleri var şuna bak, hâlâ cin gibi bakıyor.

-İşi neydi ki kızın?

-Amaaan boşver, geçti bitti işte.

-Ne zaman bitti?

-Bilmem, gün saymadım ama oldu baya.

-Mesela bir ay oldu mu? Bir daha aradı mı seni hiç, sen onu aradın mı? Mesaj attı mı sana ya da? Geri dönmek istiyor mu, yoksa o da mı kapattı konuyu?

-Hayırdır, bana göz koydun heralde?

-Senin nerene göz koyayım be! Dertleşiyoruz diye şeyettim. Anlatmazsan anlatma bana ne!

-Valla eğer bi niyetin varsa söyleyeyim de önce o at kuyruklu elemanı bi çıkar kafandan, böyle fotoğrafını falan gördüğünde felç geçirme yanımda. Bi önce onu halledelim biz.

-Felç falan geçirdiğim yok benim!

-Hıı yok, iç hadi şunu şimdi yine sızacaksın. Sağ salim bırakayım seni.

Bence bana asılıyor ya bu, hıı yok falan derken gözleri devirmeler falan. Ay hadi inşallah olacak mı bu iş ne... Ya bak şimdi arkadaki masaya sardı, adamla dalga geçiyor. Sarhoş masasına da bulaşılır mı, vallahi başımı belaya sokacak bu adam. Ama şöyle de bakayım bi, komik ya, tatlı komiklerden hem de sanki...

Hesabı istedik, bu tuvalete kalktı... Telefonunu masanın üzerinde bıraktı. Şimdi eğer, uzun süredir beraber olan bir çift olsaydık şu an o telefonu karıştırmak en doğal haklarımdan biri sayılabilirdi. Ama şu an o telefonu karıştıramam, yapamam bunu. Ayıp, terbiyesizlik, ahlaksızlık, bi kere saygısızlık! Yani, onun bana yaptığını düşünsene, demediğimi bırakmam, burayı başına bile yıkabilirim. Ama bir taraftan da içim içimi yiyor. Yani aradığım bütün cevaplar sanki o kutunun içinde, bi enerji beni "Gel gel, kurcala beni, gel" diye çağırıyor. Hem kesin şifre koymuştur telefonuna, yani bence denememin bi sakıncası olamaz.

Amaan be, kimi kandırıyorum, eğer o telefonu kurcalamazsam eve gidince kafamı duvardan duvara vurcam kesin. Ayy keşke bu kadar uzun ne yapacağımı düşünmeseydim. Her an gelebilir. Oley be, şifre koymamış! İşte adam gibi adam, işte gerçek bir erkek. Telefonunu hem masada bırakıyor hem şifresiz! İşte bu adamla evlenilir!

Şu son aranan numaralara bakayım, kız ismi, kız ismi, kız ismi, orospumsu kız ismi, oyyy bebik, beni aramış dört kez. Hımm buraya gelmeden önce ama birini aramış, üstelik gün içinde tam yedi kez aramış, ikisine cevap vermiş. Kesin bu, soyadlarıyla telefon rehberine kaydeden parmaklarını öperim tek tek, Allahım eski sevgilisini buldum sanırım. Mesajlara

gir, aha işte aynı kız! Kıza mesaj atmış: "Acil beni ara!" Vay vay, demek bitmiş, kızı istemiyormuş, yok efendim içi kıyılmış. Yalanını siksinler senin! Acil ara bir de ya, ne acil, acil ne oldu da arayacak bu kız seni. Pislik köpek! Allah belanı verir inşallah, kızı arayıp sevgilin hakkında böyle böyle mi diyor desem acaba? Yok canım, ben de o ne öyle hasta psikopat manyaklar gibi. Adam'la aramda daha bişi bile yok. Geliyor, at telefonu. Ay özlemişim böyle adrenalinleri...

Bence ben olayın bu kısmını seviyorum, o bir şey yakalama anını. Ceri'de bir şey bulamadığımda acayip üzülüyordum mesela, telefonunun ayarlar kısmını bile kurcalıyordum mutlaka bir şey çıkmalı diye. Bir şey yakalayacağımı anladığım an garip bi heyecan sarıyor bedenimi. Böyle kıpır kıpır oluyorum, inanılmaz bir duygu ya bu...

Kendime bunu itiraf edeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bu kurcalama olayları, bu eski sevgilisini araştırayım, yok onun da bilmem nesini bulayım durumundan bildiğin zevk alıyorum. Hani azcık kendimi yetiştirsem, Müge Anlı'da çalışırım bence.

Biri bana hep derdi zaten: "Sen huzurdan huzursuz oluyorsun, mutlu olmak istemiyorsun, hep sorun çıkartmak için uğraşıyorsun… İşler yoluna girince korkuyorsun, korktuğun şeyin üstüne gitsen kavga çıkartacağına" diye.

Kalktık, yürüyoruz, domuz gibiyim ama, ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Maymunluklar falan yapıyor ama hiç dinlemiyorum. Aklımda hep, "Acil ara" var. Benim evin oraya kadar gittik, haydin gülüm eyvallah diye böyle bunu yolcu edecek-

tim ki benden önce girdi bahçeye. Ay bunun da bu yüzsüzlüğü beni öldürüyor. Yani utanmasa domaltıp töbe töbe!

Bahçede oturdu öyle, köpeklerle oynadı falan. Sonra kendi evi gibi yine girdi içeri, açtı dolabı bu kez bira aldı. Yine köpeklerin yanına gitti. O öyle onlarla oynarken ben de laptopu açtım. O kızın tipini görmem lazım yani, yoksa hayatta rahat edemem.

Kızın adını soyadını yazdım, önce Facebook hesaplarından acaba hangi fotoğraf diye kendi kendime tahmin yürütmeye çalıştım. Sonra Twitter'dan baktım, anlamadım hangisi olduğunu. Sonra bi tane adı soyadı olan bir site vardı, yok artık bu değildir ama yani bi gireyim dedim. Girmemle beraber, bir video ekranda bangır bangır bir ses çıktı siteden. "İYİ Kİ DOĞDUN XXX SENİ SEVİYORUZ ÇOOOK SEVİYORUZZ" derken laptopun kapağını nasıl kapattım anlamadım. Bu böyle bi baktı bana, kalktı ayağa:

-Aaa bizim şey! Sen tanıyo musun?

-Ney, kim?

-Az önce bişi açtın ya, o salak videoda sen de mi vardın yoksa?

-Hangi video anlamadım!

-Bi açsana şunu.

-Haa şeyden bahsediyorsun. Ay ne bileyim, önüme düştü...

-Ben de varım onda, bak aç nasıl şarkı söylediğimi gör, ortalarına doğru…

Allahım benle dalga mı geçiyorsun, gizli gizli araştırmama neden yardımcı olmuyorsun! Utancımdan ölecem, utan-

cımdan şu an gebercem, şu an yani... Bence kafasına artık bir şey vurma zamanı geldi. Dalga mı geçiyor, anlamadı mı gerçekten? Başımın dibine geldi, aç aç diye tutturuyo. Hayır, açamam tabii, bütün yan sekmelerinde adamın adı yazıyor. Bi görse ruh ve sinir hastalıklarını arar anında. Takıntılı olduğumu düşünür, korkar benden. Yani adamın birinin evine gidip, açtığı bütün internet sayfalarında adımı yazdığımı görseydim, şu an titriyordum korkudan...

-Ben bilgisayarıma başkasının dokunmasını sevmiyorum ya, boşver.

-Ee tamam aç, bi şarkı söylememi dinle, açsana...

Aaaaa, sikecem ama ne inatmış kardeşim, açmıyorum! Parçalattıracak bana şunu! Birkaç kez daha diretti diretti, sonra da gitti yine köpeklerle oynamaya. Kız sevgilisi değil demek ki, o zaman niye acil ara yazmış. İşle alakalı olabilir... Biraz daha oynadı oynadı bizimkilerle, sonra geldi yanıma. O kadar soğunkanlı ve normal bir şeymiş gibi: "Yukarı çıkalım mı artık" dedi.

Yani fiki fikiye, çekirdeğimden reçel yapmaya, oramızı buramızı sürtüştürmeye falan. Lan! Gözlerim bi açıldı baya, ya ben gerçekten çok uzak kalmışım. Bunun öncesinde bi öpüşme olmuyor muydu, sonra ne bileyim arada meme ellemece derken işte elektirik alırsan, iki üç gün sonra belki o da yani ciddi bi olay olsun istiyorsan, o iki üç günü uzattıkça uzatırdın.

Bir de bu durum bence medeni falan da değil, ay kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz, hâlâ hemen verememk bik bik diye ötene ayrı kılım. Bu şekilde bir heyecanı yok ki, ahlak kuralları dışında olayın kimyasından bahsediyorum. Yani önce bir sürünmem lazım, bi çekmesi lazım, bi arzulamam lazım ne bileyim birazcık olsa olayın fragmanını izlemem lazım. Yani bir de şimdi yukarı çıkıp n'apcam, donumu çıkartıp, haydi bismillah diyip olaya mı gircez! Bu biraz fazla korkutucu değil mi ya!

Geldi, sandalyenin arkasına geçti omuzlarıma masaj yapmaya başladı. Erkeklerin kadını sekse hazırlama dersleri: Part 1: Ona masaj yapın. Zaten masajı da sadece en başta görüyoruz, seneler geçtikçe artık adama masaj yaptırabilmek için canını dişine takman gerekiyor.

Sonra kafasını eğdi, enseme doğru nefesini hissediyorum ama huylanıyorum da. Boynum hindi gibi öne doğru eğik, tedirgin bi şekilde duruyorum. Saçlarımı yan tarafa doğru attı, kulağıma doğru bu kez yanaştı. Yapma, yapma, ne olur kulak yalama olmasın. Tiksiniyorum ondan, ayy tüylerim bile diken diken oldu. Bi de böyle o kulağın içine dilini sonuna kadar sokan yok mu! N'apıyosun sen ya, kuyu çalışması mı bu! Allahtan bu sadece kafasını orada tuttu. Sonra böyle fısıldayarak, "Hadi" dedi. Amaaan ne anlarsa anlasın, ne düşünürse düşünsün. Yani şu an hiç havamda değilim, ayağa kalktım.

-Sen beni yanlış anladın, böyle bi'şey düşünmemiştim" dedim.

Hiçbir şey söylemedi, öyle buz gibi bir, "Peki" dedi. Kapıdan çıktı gitti.

Bana, vermedim diye trip mi attı o, az önce bana bi adam sevişmedim diye trip atıp gitti mi? Öküz, ayı! Ne sanıyorsun lan sen kendini, sanki hemen kucağında zıplayacağım şuna bak. Daha ne kadardır tanıyoruz birbirimizi de sen n'apıyorsun! Hayır, trip atmak ne demek. Deli misin nesin...

Allahım, Ne Olur Bu Son Evim Olsun!

Hayatımda aldığım en önemli kararları bir anda aldım hep. Ankara'dan İzmir'e, İzmir'den de İstanbul'a taşınmam, Ceri ile ayrılmaya karar verişim bilmem ne... Bir anda bir şey oluyor, artık onu yapmamam lazım diyorum ve uzun uzun üzerinde düşünmeme gerek bile kalmadan vazgeçiyorum. Şimdi de taşınmaya karar verdim. Önce Alaçatı'da yaşayayım, burada domates yetiştiririm, gözlemeci açarım kendime falan dedim sonra kışın ne kadar boş olduğunu hatırlayınca vazgeçtim. Büşra Pekin, hani şu oyuncu olan. Televizyonun gerçekten insanı iri gösterdiğine inandığım tek insan. Kız, minnacık ya, zapzayıf çubuk kraker gibi bacakları var. Yüzü müzü küçücük bişi. Onu tanıdığımdan beri, televizyona çıkmama kararımda ne kadar haklı olduğumu anladım. O çıtı pıtı kız, ekranda balıketli olmaya 5 kilo kalmış gibi duruyorsa, Akrep Nalan ben gibi bişidir demek ki diye düşündüm.

Ben böyle ev ararken ama yani lafta arıyorum, taşıncam diye anca bıdıbıdı konuşuyorum sadece, daha bir tane bile ev bakmamışım. Zaten İstanbul'da değilim. Kız bana oturduğu yeri söyledi, internetten baktım. On beş dakika içinde bir tane ev buldum, İstanbul'da Gamziş'i aradım, gidip eve bakar mısın, diye. Akşamına baktı, güzelmiş dedi. Evi tuttum.

Çok mantıksız biliyorum ama kendimce bu işlerin böyle olmasının bi uğuru var diye düşünüyorum.

Bir de demek ki büyümek böyle bir şey. Bak her şeyin tak tak hallediliyor diye düşünüyorum. Ben bu olgun Pucca'yı çok sevdim ya, hiç yorulmak yok baksana. Bu arada ev gerçekten çok güzel, eski oturduğum evle aynı kira ama üç katlı, bahçeli, adam içini özel yaptırmış. Evi görmedim ama fotoğraflardan anladığım kadarıyla hayal bile edemeyeceğim şeyin üstünde. Tek bi sorun var, tükürdüğümü baya bi yaladım, Anadolu yakasında!

Yine kıçımı kaldırmadan, internetten bi nakliye şirketi buldum. Aradım, eşyaları alacakları günü söyledim. Bir de bizim yardımcı ablamız vardı, haftada bir gelen. Onu da aradım, temizlik için, adresi verdim. Sonra bavulumu hazırladım İstanbul'a gitmeye karar verdim.

İnternet harika bir olay, yani bi gidecem, hoop pırıl pırıl yepyeni evimdeyim. Taşınma olayını büyütüp, habire dert yananlar bok yemiş! Al işte, dünyanın en rahat olayı. İstanbul'da yeni hayatıma çok güzel bir giriş yapıyorum. Bazen bu pratik zekâmla, bu işleri tak tak yoluna sokmamla gurur duyuyorum.

Önce bi sorun çıktı, nakliye bir gün sonra geleceğini söyledi. Neyse nazarıdır bu işin, en azından eşyaları alırken başlarında dururum, artık onu da yapayım yani dedim. Bu arada hâlâ evi görmedim. Nakliyeciler, iki tane yanlarında 10 yaşında çocuk getirmişler, iki tane de adam. Küçücük çocuklara taşıttırıyorlar. Bi kavga ettik çocuklar taşımasın diye. Neyse, bu da işi nazarı olsun diye düşündüm. Bu arada adamlar sürekli, kız başınıza mı yaşayacaksınız, size dadanan çok olur, bakın rahatsız ederler, iki kız ne yapacaksınız diyip duruyorlar... Bir rahatsız olduk bu durumdan ama serde erkeklik var diye de bir kişiyi bile aramadık.

Kız başıma neler yapmışım ben, senden mi korkacam dayı diye. Bütün eşyaları yerleştirdiler, parayı orada alacaklarını söylediler. Ben de verdim, onlar eşyaları yeni eve götürene kadar biz de yemek yiyelim dedik, Zodyaklı ile gittik bi yere. Buraya kadar olan her yaptığım şeyde mantıksızlık var, ben de farkındayım, çoğu şeyde beyinsiz gibi davrandım ama eve geldiğim zaman gördüğüm manzarayı hak edecek kadar da salaklık yapmadım ya!

Evin bahçesine bütün eşyaları üst üste atıp kaçmışlar. Her şey kırık! Buzdolabı, çamaşır makinesi, kitaplıklar... Elbiselerim hurçlardan çıkmış yerlerde uçuşuyor! İçeri bir tek koltuğu koymuşlar, kalan hepsini atmışlar bahçeye... Aradık hemen adamları, açmıyorlar! Merkezlerini arıyoruz, sözleşme yapmadık eve yerleştirecekler diye bir şey söylemedik diyorlar. Lan nasıl söylemedin, elbiseleri bile katlıyoruz dedin ya telefonda, diyoruz.ii Yooo ben öyle bişi demedim diyor.

Polisi molisi arıyorum ama yok, sıktığımın sözleşmesini yapmamışım. Parayı nasıl nakit verirmişim! Ben de pek bi

geri zekâlıymışım. Meğersem, bunlar bi nakliye şirketinin adını çalıp internet sitesi açmışlar. Aramalarda da ilk bunlar çıkınca, hoop arıyormuşsun. Allahtan içimi rahatlatan tek şey, tek geri zekâlı ben değilimişim. Baya kişi dolandırılmış bunlar tarafından. Hatta çoğunun eşyaları çalınmış, sitede kameralar var diye, onu yapmamışlar.

Bahçede oturuyorum öylece, yani o eşyaları nasıl içeri alcam bilmiyorum. Ne yapacağım zaten bilmiyorum. Bu arada bahçe, kafam kadar örümcekler dolu! Bir de havuz var, küçük böyle içi balıklar dolu. Zodi havuzun içinde balık yakalamaya çalışıyor. Puki örümceklere havlıyor. Kardeşim ağlıyor, ben sadece bakıyorum öylece!

Kimseyi de aramak istemiyorum, kime söylesem, "Eee ama yapılır mı, hak etmişsin" diyor. Zaten en nefret ettiğim şey bu, başına kötü bir şey gelince heme, "Ama bak sen de böyle yapmışsın" diye seni suçlayanlar. Hayır, bir işe yaramıyor öyle söylemen. Yani beni rahatlattırmıyor, olayları da çözmüyor. Tam tersi daha da üzüyor. Niye yani üstüme geliyorsun bir de zaten kötüyüm.

Bir de sitenin güvenliği, gelip gidip eşyaları bahçeden alın diyor. Nereye alim, götüme mi sokayım diye artık adamlara bağırdım. Başka bi nakliye firmasını aradık, sadece eleman yollasınlar diye. Ertesi gün kırılmayan eşyaları içeri alalım dedik. İçeri taşıdıkları koltuğa oturduk, iki köpekle beraber sabaha kadar hiç uyumadan sinirimizden ağladık.

Bir hafta boyunca o evi ev haline getirmeye uğraştım. Evin her tarafından örümcek çıkıyor, kocaman kocaman böyle. Kaşınmaktan ölüyorum artık, huylu gibi sürekli duvarlarda gözüm. Uykuya dalamıyorum ağzıma girecekler diye. Havuzda balıklar var, havuzun kenarı kedi doluyor. Balıkları avlamaya çalışıyorlar. O kedileri görünce bizim köpekler deliriyor, onları kovalıyor. Bense köpeklerin ardından koşuyorum. Tam bir deli evi anlayacağın.

Geçen, Zodi o kadar çok içli içli havlayınca, çıktım bir baktım ki arka bahçede bir sürü kedi yavrusu. Birinin gözü kör olmuş, kaptığım gibi veterinere götürdüm. Zodi mi yaptı diye kafayı yicem. Zodi'yi bahçeye çıkartmıyorum, yavru kedilere zarar verecek diye. Hayvan evin içinde deliriyor. Puki desen, zaten kendi gölgesinden korkuyor. Her taraf hayvan, bi de yatak odamın baktığı balkonda kuş yuvası var. Sabah bir kalkıyorum, önce köpekleri besliyorum, sonra yavru kedileri, ardından balıklara yem, sonra ıslak ekmekle kuşlar. Örümcekler zaten kendilerini besliyorlar.

Evin her tarafı ahşap bu arada, yani hiç kız evi gibi durmuyor. Buram buram testesteron kokuyor. Bildiğin erkek evi, ama böyle olgun, elinde viskisi olan bir adamın evi. Zodyaklı bi aşağı katta yaşıyor. Onun evi çok güzel bak, bi artı bir... Gitti dolaplarını pembe falan yaptı, tam anlamıyla genç kız yani. Bi üst katında ise ben, onun pezevenkliğini yapan Nuri Alço!

Mimarı mı artık evin sahibi mi bilmiyorum, evi böyle dağ evi gibi yapmış. Şöminesi bilmem nesi, merdivenlerine kadar... Arada bir bakıyorum eve, gerçek bir görgüsüzsün Puccа, eline iki kuruş para geçti, İstanbul'da dağ evinde oturmaya başladın. Tam bir ayı kadınsın diyorum.

Bi de böyle sürekli, bu ev niye bu kadar ucuz, imkânsız bu kadar ucuz olması, bu evde bişi var, kesin bişi var. Bu evde biri öldü kesin. Ya da tecavüz eviydi. Komşulardan arada bir kek börek geliyor. Bak o konuda çok iyi aslında, etraf bir firmada yüksek bi kademede görevi olan yeni evli çiftlerle dolu. Kadınlar çalışmıyor, adamlar sabahları tiril tiril toplantıya gidiyorlar. Onlara bir sorayım dedim, ev genelde boş kalıyordu dediler.

Gece yalnız da yatamıyorum, çünkü o ahşaplar sürekli garç, garççç gerilip gerilip duruyor. Tam uykuya dalcam, önce ÇAT diye bir ses, sonra tahtaların gevşemesi. Ardından köpekler havlamaya bi başlıyor zaten bi bakmışım sabah olmuş. Beyaz eşyaların hepsi kırılmış, yatağım falan zaten artık pert olmuş. Yani taşınmak bana o kadar paraya mal oldu ki ben yine ilk İstanbul'a geldiğim zamanlardaki gibi parasız kaldım. Başaramadım yani, yine yapamadım, yine her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Tek başıma altından kalkarım zannettim ama bu beyinsizliğimle ancak buraya kadar yaptım.

Başkasının Üstünde Görünce Kıymete Binen Elbise Gibi

Yeni evime alışma sürecinde aklımdan bir tek Ceri'yi aramak geçti. Hatta belki o beni arar diye, bir sürü şey yazdım oraya buraya. Görür, yardıma ihtiyacım olduğunu anlar, kalkar gelir zannettim. Aramadı tabii... Adam dersen o günden sonra bir daha hiiiiç aramadı. Resmen sevişmedik diye kesti muhabbeti benimle.

Çeşme'de çok kolaydı da İstanbul'a gelince çok koydu, yani şimdi böyle ayrılığı acı acı yaşamaya başladım. Ceri'yi bir özlüyorum, bir özlüyorum. Sürekli, o olsa bunu da hallederdi, bak bunu da yapardı diye düşünüyorum. Ama bir taraftan da bu özlemek değil, sen işlerini yaptıracak bir adam arıyorsun diye kendime kızıyorum. Biz ayrıldıktan sonra, arkadaşı Sırık

baya bi aramıştı beni. Bir iki kez telefonunu açtım, sonra bir daha çekmek zorunda değilim diye konuşmadım.

Şimdi yine arıyor, açsam mı açmasam mı diye ikilemde kaldım ama içimden bi ses, Ceri aratıyor dedi. Dayanamadı, nasıl olduğumu ona sordurtacak dedi.

O yüzden telefonu açtım, iki saat boyunca bütün yaz neler yaptığını dinledim. Ardından da boşanmak üzere olduğunu söyledi, o kadar soğukkanlı söyledi ki, kocasına delice âşık, kocam da kocam, evliliğim kutsal evim, diyen o kız değildi sanki. Ardından hem merakımdan hem "Canım yaa belliydi" diyip, bir sene boyunca başımın dibinde, "Adamı elinde tutmak için böyle yapacaksın" nasihatları götüne girdi mi demek için, bi de Ceri ile ilgili haber alırım umuduyla evlerine gittim.

Evin bütün eşyalarını değiştirmiş, bütün hepsini ama... Lan, ben iki tane beyaz eşya alıp battım diye düşünürken bu kız bunları nasıl almış! Bir de yine her şey pırıl pırıl, yine çok güzel ya. Tablolar falan böyle... Yani böyle bi geri zekâlıya şu zevk fazla bence. Yine evine bakmaktan, kızı önce dinlemedim. Bu arada sadece ev değil, kendisi de değişmiş. Saçlarını kestirmiş, kaşlarını şu moda diye alnına kadar kıl ekletip geriye geriye sündürmüş, biraz bok gibi olmuş ama kendi bileceği iş. Sürekli gözüm kaşlarına gidiyor, hem kıl eklettirmiş bir de üstüne boyamış. Kız konuşurken sürekli kaşlarına bakıyorum. Islak medille suratını silesim geliyor. Bir de botox mu yaptırmış anlamadım ama gergin gergin duruyor. Zaten çok güzel kızdın, niye bunu yapmışsın kendine...

Konu da bir türlü boşanmalarına gelmiyor, artık sorayım dedim:

"Telefonunda başka bir kızın çıplak fotoğraflarını buldum" dedi. Hani telefon kurcalamazdı bu kız, bi muhabbet olmuştu da yine böyle beni iki dakikada harcamıştı, "Kendine güveni olmayan kızlar erkeğine güvenmez, her şeyini karıştırır bik bik" diye. Hemen böyle, yalandan, "Aaa başka bir şeydir, yanlış anlamadır" dedim ama böyle sırf olayı daha kapsamlı anlatsın diye. Vay be sünepe sünepe diyordum adama, şu güzelim kızı bile aldatmış. Bi şarap açtı yine, açtığı şeyin hangi bağlardan olduğunu anlatmaya başladı. Ardından kutusundan bile buram buram pahalı olduğu belli bi çikolata getirdi. İşte böyle anlatıyor ama çikolatadan bir tane bile yemiyor. Önce o yesin, sonra ben yerim diye düşünüyorum. Niye böyle düşünüyorsam bilmiyorum ama hep böyleyim aslında. Hep karşımdakinden daha az yemeliyim gibi hissediyorum. Baktım kızın alacağı yok, bi tane aldım.

Allahım, Allahımm işte mutluluk bu! Seksten bile güzel, aşktan, yeni yıkanıp serilmiş çarşaflardan, banyodan sonra saçlarını koklamaktan… Bu çikolata uyuşturucu gibi, bütün benliğimi kaybediyorum. Ağzımın içinde eridikçe tek düşündüğüm bitiyor, bitecek oluyor. Yavaş yavaş, bütün hücrelerimde hissede hissede yemek istiyorum. Hatta şöyle koltukta yatsam, gözlerimi kapatsam ancak tadını çıkartırım. Bitince ise ikinciyi alsam mı almasam mı, alsam ayı der mi diye sorgulamakla geçti.

İki şişe şarabı bitirdikten sonra ise, o kutu benim kucağımdaydı. Yarım kilo tek başıma yedim. Artık burnumdan çikolata çıkacaktı. Bu arada piyano sesi geliyordu evinden, o CD'yi

çıkardı, Ferhat Göçer falan çalmaya başladı kız. Üçüncü şişeyi açtık, anca konu o zaman Ceri'ye geldi!

-Ceri'nin seni atlatacağına hiç inanmıyordum. Avare gibi geziyordu ortalıkta...

-Yani benim içinde zordu ama hayat şartları…

-Yok yok, onun için çok iyi oldu. Şimdi ilişkisi de iyi, böyle kendine güveni geldi adamın senden sonra. Onu gördükçe daha umutlanıyorum. Ayrılık yaradı derler ya, tam öyle!

İlişkisi mi var, ilişkisi mi var dedi o! Şu şişeyi bana bi versene... Ayrılık nasıl yarar ya, nasıl hemen toparlar. Başka çikolatan var mı, bi de tuzlu bi'şeyler iyi olur. İlişkisi nasıl olur ya onun, nasıl biriyle beraber olur ya. N'apıyo o, kendinde mi! Nasıl hemen unutur ya, nasıl hayatına devam eder. İbrahim Tatlıses falan koysana şuraya, hatta Yıldız Tilbe...

Sonra biz bi sarhoş olduk, ben bütün gece Twitter'dan Ceri görsün diye müzik yayını yapmışım. Hiç hatırlamıyorum, sabah kızın koltuğunda uyandığım an gördüm. Gördüğüm gibi her şeyi sildim.

Bu arada kızla sarılarak uyuduğumuzu da eklemek istiyorum. O kadar çok ağlamışız ki tişörtümün karın kısmı sümük izi doluydu. Peçete kalmayınca oraya silmişim sanırım.

Eve geldim, tabii ki ilk işim manitası kimmiş diye bakmak oldu. Yarım saatlik bir araştırma sonucu buldum hemen. Bi de böyle çakal, kızı takip etmemiş, kız bunu etmemiş ama benden kaçar mı! Çok büyük bir hayal kırıklığına uğradım önce…

Sizden sonra bulduğu her kadın mutlaka çirkindir bi kere bu Allahın emri! İsterse Adriana Lima olsun, o ne be öyle ağzı leğen gibi falan dersin!

Orada zaten istesem de objektif olamam. Ama bu, ne bileyim yani, nasıl desem yaşı biraz büyük değil mi? Daha doğrusu bana göre büyük, Ceri'den küçük bile olabilir en fazla olsa olsa 2 yaş olsun aralarında... Ceri benden ayrılınca orada burada dağıtır, gofret kızlarla gününü gün eder diye düşünüyordum. Hiç böyle biriyle beraber olacağını düşünmemiştim. Ceri'yi hiç olgun biriyle beklemiyordum, bi de bu son orada burada zıplayan fotolarını görünce benden bile genç birini bulmuştur diye aklımdan geçmişti.

Olgun, belli ki oturaklı, iş güç sahibi bir kadın. Ne konuşabilir ki Ceri ile! Ceri bi kere sahiplenmek ister, karşısındakini kanatları altına almak ister. Yazdığı şeylere falan bakıyorum, Ceri ile tek ortak noktası yok! Bu kadınla mı beni unuttun ya! O kadar salak ki benim zamanında yazdığım tweetleri almış, anonim söz diye yazmış oraya. Benim sözlerimle, benim eski sevgilime oradan ayar veriyor. Höst artık, höst!

O zaman kendimi hatırlatma zamanım gelmiştir diyerek, Ceri'ye mesaj atmaya karar verdim. Yanlış anlama, kimsenin mutluluğunu yıkmak değil niyetim. Her ne kadar dün o Sırık, Ceri mutlu falan dese de inanmıyorum. Bu, onu mutlu edemez bi kere, ben malımı biliyorum. Sırf onun iyiliğini düşündüğüm için yapıyorum bunu. Ben o, eski sevgilisi hayatını kurunca, arayıp kafasını karıştıran orospulardan değilim. Bütün yaz bir kez aradım mı adamı, bir kez rahatsız ettim mi, yok. Ama şimdi hissediyorum o da mutlu değil, hem işte kendini dener. Gerçekten seviyorsa yanındakini bana cevap

vermez. Sayemde belki ilişkileri de bi level üste gider. Tabii ki her şey onun iyiliği için.

Kime ne anlatıyorum ya, o adam benim bi kere, bana ait o adam. Gezdiniz tozdunuz bitti, eğlence buraya kadar. Pucca evine döndü... Orospuluksa orospuluk n'apim!

Tabii ki mesaj atmayacağım, cevap vermeme riskini göze alamam. Bir bahane dersen, ev başıma yıkıldı. Daha büyük bahane mi var! Aradım, çalıyor, kadının yanında mı acaba, üçüncü çalışı, dördüncü... Kesin kadının yanında, bi daha aradım, bi daha aradım, bi daha aradım!

-Efendim?
-Niye açmıyorsun o telefonu!
-Ee-eefendim... Ne oldu, bi'şey mi oldu? İyi misin sen?
-Başıma neler geldi, evi taşıdım ben Ceri ama işte...
-Evet, evet duydum. Şu an toplantıdayım, birazdan arayayım seni.
-Bize gelsene çıkışta oradan, hem evi görürsün.
-Tamam, bakarız.

Lan, bu çok kolay oldu. Acaba sevgilisi falan yok mu ya, hemen geliyorum dedi. Adresi mesajla atayım bari... Adresi yazdım, gelen cevap.

-Tabii ki gelmeyeceğim! İnsanların yanında konuşamadım. Bütün yaz, kimi aradıysan şimdi de onu ara!

Aaa terbiyesize bak, ulan sevgili yapan sensin, bütün yaz dediği de yazlıktaydım sadece. Her tarafı dolaşan sensin. Ayrıldım diye ben suçlu oldum. Benim de adım Pucca ise, ben seni o milf'e yar etmem! Gezdin tozdun bitti işte, tamam ikimiz de dışarda birbirimizden başka bir dünya olmadığını anladık. Sen anlamadıysan ben sana anlatacam nasıl olsa!

Bir tane daha mesaj attım, işte böyle karaktersizsin bilmem ne diye suçlar suçlar... Ceri'yi tanıyorum çünkü, haksız yere suçlanınca kendini aklamak için mutlaka yüz yüze gelmeye çalışır. O dediklerimi bana yedirtmek için. Cevap yazmadı, bir daha saydırdım da saydırdım, yine cevap yazmadı.

Ertesi gün oldu, bu kez farklı taktik yapayım dedim, güzel şeyler yazdım. Bu kadar çok mesaj atmamın nedeni de mutlaka kız yanında dat dat mesajları görecek haliyle. Yani en azından kavga ederler benim yüzümden diye düşünüyorum. Sonra milf bunu terk eder, sonra Ceri ağzıma sıçmak için yanıma gelir, ardından beni özlediğini fark eder, sonra bingo!

Tabii ki yalan oldu bu olay, bu kadar mesaj atınca adam telefonunu kapattı.

Ardından evine mi gitsem dedim ama o da taşınmış, bilmiyorum ki evini! Ceri'nin beni görmesi lazım, bizim karşılaşmamız lazım onunla, bana olan hislerinin yeniden kabarması için mutlaka kendimi göstermeliyim. Önce her tarafa surat fotoğrafımı ekledim. Artık kendi suratımdan tiksindim, o derece. Adama kendimi hatırlatacam diye yeni albümü çıkmış ünlü gibi İnstagram paso benim kafam dolu!

Ardından o nefret ettiğim Twitter partilerine o gidecek mi diye bakmaya başladım. Gidecekse ben de gidecem ki işte orada karşılaşırız. Ama yok, geçen sene iki günde bir yapılan partilerden bir tanesi bile yok! Allahım eski sevgili nasıl

elde edilir, hiç başıma da böyle bişi gelmedi ki... Hep köküne kadar kurutuyordum ilişkiyi, artık birbirimizin suratına bakmaya yüzümüz olmuyordu, öyle ben evde canım acıya acıya ağlaya ağlaya bekliyordum.

Tarkan konserine gidecekmiş, onu yazmış. Bu kesin VIP, basın falan gider oraya. Güya gazetede yazıyorum, daha bir tane ne onun bileti ne bunun bilmem nesi de görmedim. Ceri yazmaya başladı, adama oluk oluk basın gösterimleri, gezileri akıyor. Bana ise ancak, dandik ürünümüzü deneyip 50 yere yazarsanız size yollarız, yazmazsanız yollamayız mailleri.

Tabii ki konsere gittim, hatta bizim kızları da aldım yanıma. Basın girişinin önünde beklemeye başladık. Bu arada kızların Ceri'yi beklediğimizden haberi yok. Olsa bir kere ağzıma sıçarlar. Çünkü hepsi bu onu bana geri döndürmeye çalışma durumumu uygun bulmuyor. Çocuğun hayatının içine sıçacağımı, sırf hırsımdan yaptığımı söylüyorlar. Onları da kandırdım, bi arkadaş gelecek basından alacak en önden izleyeceğiz, diye.

Biletimiz bile yok, yani oraya giderken kapıdan alırım, diye düşünüyordum ama hepsi satılmış. Yani Ceri'yi orada görsem bile kızlar anamı sikecek. Çünkü içeri giremeyeceğiz. Garibimler de Tarkan'ı yakından görecekler, basından giriyoruz belki kulisine gireriz diye bi seviniyorlar. Bekliyorum, bekliyorum gelen giden yok! Konser başlıyor bu adam yok. Tanıdıkları görüyorum, "Geliyorum tatlım içeri şimdi" falan yapıyorum ama nereye gidiyorum yani. Ezik ezik bekliyorum öyle. Bi taraftan da sürekli Ceri'nin sayfasına bakıyorum, ne yazmış, neredeymiş diye.

Başladı konser, ilk iki şarkı bitti, kızların da artık sabrı bitti. Köfte aldık, merdivenlerin oraya oturduk, dışardan dinlemeye başladık. Tam böyle o sırada, bi gelin topuzu gibi bişi gördüm. Bi tepeden bağlanmış bi saç, bi omuz. Aha Ceri!!! Elimde köfteyle koştum girişe, durdurdular beni. İçerde arkadaşım var, girdi bilet onda dedim. Tabii ki almadılar. Arkasından bağırıyorum, Ceri diye, yok duymuyor! Artık en son çare:

-Sen benim kim olduğumu biliyor musun? diye bir laf çıktı ağzımdan. Baktı bana şöyle kimim diye. Hayır, onu söylerken ne düşünüyordum acaba. Ama tabii ağzımdan çıkınca da o laf, geri de dönemedim.

Aklıma gelen ilk soy ismi söyledim:

-Selen Tevetoğlu!

-Kim?

-Tarkan'ın kuzeniyim. Bu organizasyonu biz yaptık. İçeri az önce giren adamın kim olduğunu görmedin mi? Kartım onda kaldı, seni şikâyet edeceğim, ismini söyle bakalım bi... dur dur!

Köftemi bıraktım mermerin üzerine, sanki telefonda biriyle konuşuyormuşum gibi yaptım. Kızlar geldi sonra, n'oluyor falan diye. Kızları da görünce, hadi sen kartını unuttun bunlar da mı dedi tabii. Bir de taşşak geçti bizle. Sonra eve gidene kadar kızlardan nasihat dinledim. Hayatları boyunca böyle rezil olmamışlar da, nasıl yaparmışım da, madem biletim yokmuş söyleseymişim ya, Rihanna'ya bile bilet bulmuşlar buna da bulurlarmış ya, artık iyice kafayı yemişim bilmem ne...

Olmadı yani o iş, gösteremedim kendimi... Kaderime razı oldum, evime gidip balık yemleyerek kız kurusu olmanın tadını çıkartayım bari dedim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

İlle Bir Bahanen mi Olması Gerek Beni Sevmen İçin?

Kafaya koyduğum bir şeyi başaramayınca sinir oluyorum. Sinir olmayı geçtim, beynim çalışmıyor o sırada. Günlerdir Ceri diye ölüp ölüp diriliyorum resmen.

İnsanın yaşı küçükken aşk için birtakım maymunlukları yapması çok mantıklı geliyor. Ama şu an o maymunlukları yapmayı kendime yediremiyorum. Yani sen tut, senelerce kadın erkek arasında o anlamsız şey için bir ton yazı yaz. Yok milletle taşşak geç, ay klişe, de ay bilmem ne, de... Sonra da otur, dalga geçtiğin ne varsa tek tek yapmaya çalış!

Yalnız bir şeyin farkına vardım, beynimizin içinde bence bir parça var, böyle aşk acısı çekerken o parça herkeste aynı çalışıyor. Yani istediğin kadar burun kıvır, o acıyı çekmeye

başladığın noktada aklına hep aynı şeyler geliyor. Bir de beyin öyle bir çalışıyor ki o durumda, çok mantıklı zannediyorsun. Bir tek sanki sen düşünmüşsün gibi…

"Hastanedeyim, çok hastayım!"

İlk bu çınlıyor kafada ya sürekli hastalansam mı, zaten gribim ama daha da hastalansam mı? Hastaneye gidip orada arasam mı diye düşünüyorum. Haaa yapmadığım şey mi, yaptım. Bu taktik baştan elendi. Ceri'yle daha yeni tanıştığım dönemde, kızın birini götürüyordu. Onla sevişmesinler diye hastaneye gidip onu arattırmıştım. Şimdi aynısını bir daha yapamam. Kanser mi oldum desem acaba, beynimde tümör çıktı, son günlerimi senle yaşamak istiyorum. Bunu bir yerde kullandım mı, niye çok tanıdık geliyor bana ya... Kullanmamışımdır heralde, o kadar da salak olamam. Bak şimdi içime kurt düştü, acaba eskilerden birini böyle mi kandırmıştım! Amaan neyse, ölmediğime göre ayak olduğunu anlamıştır. Bunu da eleyelim.

"Başıma neler geldi bilemezsin!"

Bunu da yaptım sayılır, sikine takmadı. Acaba birini mi öldürsem! Gerçekte değil tabii, hani bi akrabam öldü teselliye ihtiyacım var gibisinden. Ama o zaman da Zodyaklı neden fink fink geziyor, der. Başka bir insanın başına kötü ne gelebilir, aklıma gelen her şey zamanında zaten başıma gelmiş. Neyse bunu da eleyelim.

"Hırslanıp zarar vermek!"

Ankara'da adam benden ayrılınca evi yakmıştım, şimdi yani yakamam. Daha yeni taşınmışım, bi ton borca girmişim. Sonra havuzdaki balıkları pişirip pişirip yerim heralde. Bunu da geç, zaten böyle şeylerde de dönmüyorlar. Aksine korkuyorlar. Bu kez zaten hastaneye yatırırlar beni.

"Senden hiç beklemezdim!"

Aaaa!!! Bak, "Sen benim için bunu demişsin!" olabilir işte. Bu bence iyi bir bahane. Hem de yüzyıllar boyunca hep işe yaramıştır. Ama bunda da çok dikkatli olmak lazım. Eğer götünden atacaksan, yani adamın birine bir şey söylediği yoksa, asla isim vermemek gerek. Sen aramaz sanıyorsun da adam gidip bahsettiğin kişiyi arıyor valla.

Bir de mantıklı şeyler atmak lazım, yani böyle ergen gibi, "Nasıl siktim o kızı" diye ortalarda dolanmışsın gibisinden değil de. Böyle, onun da olayı merak edeceği bir şey olması gerekli. Bir de suçlamamak lazım, böyle sert sert girişince, bu kez, "Eeee demedim lan" diyip kestirip atma durumu çok yüksek. Böyle iyi dileklerle boğmak lazım onu:

"İyi kötü bir şeyler yaşadık, benim için gerçekten çok değerlisin ama birkaç şey duydum, açıkçası kırıldım. Neyse, senden ricam artık insanlara benimle ilgili konuşurken biraz daha dikkatli ol. Kendine iyi bak."

Önceki yazdığım her mesaja, "Yazın kimi aradıysan onu ara, ne oldu yaz bitti aklına geldim"den başkasını yazmayan adam, cevap verdi:

-Kime ne demişim? Bir kere kötü kelime çıkamaz senle ilgili ağzımdan. Bunu sen de biliyorsun.

-Neyse, konuşmanın anlamı yok. Ben sadece kırıldım.

-Kime ne demişim söyler misin?

Benden cevap yok tabii... Gittim kahve koydum kendime, asetonla pamuğu aldım, tırnaklarımdaki ojeyi çıkartmaya başladım. Son 10 saniye dedim, Pat aradı! Bu adamın ciğerini biliyorum, ben bu adamın ciğerini seviyorum. Direkt sordu, kim falan, diye. Boşver, ya gerçekten anlamsız. Zaten inanmadım ama ben çok yoruldum da bilmem ne de…

Bu yoruldum olayı da dünyanın en iğrenç ilişki muhabbeti. Sürekli dışardan o beyinsiz ilişkisine kafayı takan insanların olduğunu düşünenler vardır. Çok görüyorum onlardan, "Bizi rahat bırakmıyorlar!" havasındalar. Milletin kendi hayat mücadelesi yok, senin sikişini sokuşunu engellemeye çalışıyor. Bi havalar, bi afralar karıda. Yoruldum, bıktım, usandım. Ay bilmem ne... Ama maalesef erkeklerin de en fazla kandığı bu taktik! O kadar beyinsizler ki, böyle herkes bize karşı durumunu duyunca adamlara bir haller oluyor. Herhalde kahramanlık duyguları mı kabarıyor, kızı alıp kurtarmam mı gerekiyor diyor ne hissediyor bilmiyorum ama ilişki boka sardığı an, bunu deneyin bi, gördüğüm herkeste işe yaradı, belki sizde de yarar.

Bi tane arkadaşım vardı benim, adamla 7-8 seneden uzun beraberlerdi. Zaten ilk 3 sene kızı sevgilisi olarak bi göremedi. Aşkından ölüp geberiyordu, evde kendi kendini yiyordu hatun, bu sürekli, "Bizim aramızda başka bir şey var, başka bir kimya" ayağı altında, bizimkini fuckbuddy olarak kullanıyordu. Sonra artık seneler geçince, sevgililik mertebesine yükseldi. Tabii hâlâ bu sürekli dışarda. Ben bağlanamam, ben yapamam. Senelerdir beraberler diyorum ama aylarca ayrı kalırlardı, bizimki evde bunu beklerdi.

Böyle böyle derken, bi gün artık kız, "Arkadaşlarım seni istemiyor. Senin hakkında bunu bunu diyorlar. Bana başkasını ayarlayacaklar. Artık bitsin bu, böyle canın istediği gibi gelip gitme bana!" dedi. Allaaaaaahhhh, çocuğun niyeyse aklına ilk ben geldim. Kalktı geldi, benim ağzıma sıçtı. Aramızı bozamazsın, sana mı düşmüş bilmem ne diye. Alakam bile yok oysa, birini bulsam, niye senin salak sevgiline ayarlayayım. Kendime yaparım. Zaten hep öyle yaptım! Ayy bu çocuk bizim bilmem kime iyi olur diyorum, ardından deli misin ya gül gibi çocuk sen al kendine Pucca diye adamla en az 2 sene beraber oluyorum. Aradan bir iki ay geçti bunlar evlendi, kızı da bir daha benle görüştürmediği için şu an ne durumdalar hiçbir fikrim yok ama!

Bende de işe yaradı, seviyor heralde adamlar böyle zor ilişki yumağından kızı kurtarma çabalarını. Neyse, biz Ceri'ye dönelim, bir saat falan telefonda konuştuk. Önce güzel güzel, ardından kavga ede ede, bir daha güzel güzel sonunda da özlemişim diyip kapattık telefonu. Ardından bir mesaj Ceri'den:

-Kafamı karıştırma artık, toparlanmaya çalışıyorum hâlâ. Seni görmek için deliriyorum ama bir tarafımda yine aynı şeyler olacak diyor.

-Yaa ne olcak saçmalama, bi yemek yeriz olmadı. Neticede arkadaşız seninle.

-Hiç umurunda değil di mi, bi sevgilisi var mı bu adamın diye. Yani her istediğinde kalkıp gelmeliyim di mi?

Off bu da karı gibi mıy mıy. Tam böyle oltaya geldi diyorum, hooop bir daha başa dönüyor.

Sevgilin varsa da hayırlı olsun, benden sonra bulduğun nasılsa ya kaltağın teki ya da beyinsizin biridir diye düşündüğüm için umursamadım. Bak bak bak, bendeki özgüvene bak! Bu arada bütün eski sevgililerim benden sonra bulduğu ilk kızla direkt evlendi. Hiiiç affetmedi, direkt ya, anında. Büyük ihtimalle bu da öyle olacak, elimi çabuk tutmam lazım o yüzden. Bir taraftan da işin ciddiyet kısmını merak ediyorum, bu söylediğim şeye ne cevap verecek diye. Korumaya geçerse, belli ki ilişkileri ciddi. Yok geçiştirirse, tamamdır bu adamın aklı hâlâ bende.

-Pukiyle Zodi'yi çok özledim. Yarın geleyim mi?
-Gel.

Oldu, oldu!!! Bu iş oldu, hahayyyy bu işi başardım! Sen ne istedin de olmadı ha, sen ne istedin de yapmadın Pucca! Gelsin de şu örümceklere bir çare bulsun ya, evi ilaçlatmaktan ben zehirleneceğim artık, örümceklerde hâlâ tık yok!

Ben Kendimi Sevmeyi Bile Unutmuşum

Ceri gelmedi... Üstelik haber bile vermedi, bütün gün bekledim, telefonu da kapalıydı. Sonra Bodrum'a gittiğini gördüm, o milf'in yanına. İlk başta içimde hırsa dönüşen o his, şimdi acıya dönüştü. Kaybettim... Beni değil, onu seçti...

Bir de bi tweet atmış, onu okuyunca o kadar içim acıdı ki anlatamam. O kadar koydu ki bana. Okula çocuğunu gönderen babalar bilmem ne falan diye. Baba olmakla ilgili yani. Yani benimle beraberken istemediği, asla diye üstüne basa basa rest çektiği şeyle ilgili. Benden çocuk yapmak istememiş meğer. Beni o noktaya uygun bulmamış. Zaten onu okudum, bütün umudum bitti.

Kendim ettim, kendim buldum resmen. Aptal gibi düzene girmiş olan her şeyimin içine sıçtım. Kendimi tanıyacakmışım

da bilmem ne de. Sanki başkası hayatımdayken yapamıyorum bunu. Yapayalnız kaldım işte, zaten dağın başına taşınmışım kızlar da gelemiyor buraya. Burada çürüyüp gidecem, cesedimi aylar sonra bulacaklar.

Yeni birini bulmak, onu tanımak, bir daha ona kendimi anlatmak... Allahım, ölüm geliyor. Kendimden tiksiniyorum artık, ilişkilerden midem bulanıyor. Etrafımdaki hayvan sayısı insan sayısını da geçti. Bir de üstüne çok hastayım, öyle bir grip olmuşum ki ayağa kalkamıyorum. Artık beni seven bir kişi bile yok, sarılan biri yok. Üstümü örten, çorba yapan, bana çoraplarımı giydiren.

Sevilmemek çok korkunç, insan tek başına her şeyin üstesinden geliyor da birinin arkadan sarılmamasına alışamıyor işte.

Her şeyi siktim attım, her şeyin içine sıçtım. Kendime olan öfkem hiç geçmeyecek sanki. Bir taraftan da Ceri'nin nasıl mutlu olduğunu görüyorum. Ben onu mutsuz ediyormuşum demek ki, baksana adam canlandı, yenilendi tazelendi resmen benden sonra. Bi de bana bak, kendime kattığım tek şey yemek yapmak. Onun da kimse gelip yemedikten sonra, kimse beğenmedikten sonra ne anlamı var!

Üç gün boyunca ağır ateşle salondaki koltuktan kalkmadan vakit geçirdim. Uyandım, ilaç aldım uyudum, uyandım bir daha ilacı bastım kendime uyudum. Zodyaklı İzmir'e gitti, daha gelmesine bir hafta vardı. Kızları da aramak istemedim, kimseyi aramak istemedim. Konuşmak istemedim bir kişiyle bile. Kâbuslar gördüm sürekli...

Benden ayrılan her kişi mutlu olup hayatının aşkıyla karşılaştığına göre demek ki iyi biri değilim dedim.

Hep o özel kişi, o kişi diye anlattıkları insana giderkenki basamak benim demek ki dedim.

Birilerinin hayatınıza girme amacı vardır mutlaka. Benim de bu dünyadaki amacım buymuş dedim.

Sürekli taktik, güvensizlik, arkadan iş çevirmenin ilişkilere zerre faydası olmadığını fark ettim. Ee yani fark edeyim artık, diye de kendime kızdım. Çocukluğundan beri tek hayali gelin olmak olan, tek istediği bir aile olan biriydim oysa. Bu, bu kadar zor muydu, hani çok isteyince oluyordu?

Allah kimseyi sevgisiz bırakmasın, ne kadar güçlü olursan ol; birinin seni düşündüğünü bilmek kadar huzurlu bir şey yokmuş meğersem...

Artık inancım kalmadı. Ben çok sıkıldım. Güvensizliklerimden, kendimden, sürekli olarak başa dönen ilişkilerden... Hep sonunda, olan bana oluyor. Ben vazgeçsem bile bana oluyor. Belki de gerçekten lanetliyimdir. Belki de gerçekten artık vazgeçmem lazımdır. Ama gerçek anlamda...

Bu eve taşınmamda bile bi amaç vardır belki, kendimi hayvanlara vermem lazımdır, ne bileyim. Baksana bi anda bir sürü hayvanım oldu. Yaa lütfen amacım o olmasın, bir tane daha hayvan gelirse bu evde zaten ciğerlerimdeki tüy yüzünden giderim!

Ha, belki de yemek yapmaktır amacım. Aaa neden olmasın, geldiğimden beri hiçbir şeyi toparlayamadığım için yine dışardan yemeye başladım. Bak kilo aldım. Üstelik şimdiki mutfağım çok güzel, evet ya amacım yemek yapmaktır. Onca şeyi belki de iki kaşık pilav pişirmek için yaşamışımdır. Bu biraz saçma oldu evet... Yani burada kendi kendime yemek yapıp n'apcam, kediyi köpeği besleyeceğim işte.

Acaba amacım ne olsa... Ne güzel ya, üniversite bittiği zamanlarda kariyer aşkıyla yanıp tutuşuyorduk. Bütün hepimizin amacı oydu, iş hayatındaki 5. seneye girince o amaç kendini patronu nasıl gebertsem, ne bahane bulsam da yarın işe gitmeseme dönüştü. Keşke şu 30 yaşıma girsem de en azından ohh 30 oldum artık evde de kaldım, genç kızlık dönemini kapattım, diye düşünsem. Hiç 30 olmayı isteyeceğim aklıma gelmezdi yemin ederim.

Ama yok, arkadaş en boktanı 20'lermiş! Bitmedi daha, bitemiyor bi türlü! Her şey muallakta sanki, bir şey bekliyorum ama neyi beklediğimi hiç bilmiyorum. Başkalarına bağımlı haline getirdiğim hayatımı alıp kendime çevirmek istiyorum. Belki de bu yemek yapmayı sevme, böyle merkezden uzak ev bulma, köpekler, kediler bir de ne işe yaradığını hâlâ anlamadığım balıklar... Farkında olmadan kendimi resmen olgunluğa yaklaştırıyorum belki, kimbilir?

Ceri ile Ocak ayında 3. senemiz olacaktı. 3 senedir kendimize bir ev bulamadık. Hiç oturmamıştı aslında zaten bizim ilişkimiz. O işte başında bi yalandan, beni tavlamak için teklifi etti, ben de onun büyüsüne kapıldım gittim.

Ya bi kere adam Allah gibi korkuyordu evlenme olayından. Ona rağmen, sırf ben istiyorum diye girdi onun altına. Tabii ki çocuk istemez! Şuna baksana, şu an bile ay sıkıldım, bunaldım, aşka inancım kalmadı diye ağlıyorum da. Onun yerine kendimi koyuyorum, hoş ben asla, benim gibi bir manyakla olmazdım ama yani ona rağmen oldu işte. Allahım ne olur, uyandığım zaman Ceri ile ilk tanıştığımız ana döneyim ve her şeye sil baştan başlayıp bu kez bizi bu hale getirmeyeyim.

Güvensizliklerimi al, sürekli bir beklenti içinde olma durumumu al içimden, almışken şu kıskançlığımı da hallet. Hayatımda bir şeyler netleşsin istiyorum artık. Bu muallakta olma hali, bu sürekli bi son bekleme halim bitsin.

Dua ederken uyuyakaldım, ertesi gün uyandım. Burnumun akıntısı hariç gayet iyiydim. Perdeleri açtım, artık leş gibi hasta teri koktuğum için iyice banyo yaptım. Ardından kendime bir tost yapıp televizyonu açtım... Normalde ilk yaptığım şey, gözümü açar açmaz telefona bakmak olurken bu kez unuttum bakmayı. Elime aldım, bir cevapsız çağrı, iki mesaj... Biri reklam mesajı, diğeri ise: Adam!

Baya bir mesajı okumadan ekrana bakıp kaldım ama. Dün o kadar dua ettim de etmesine başka biri için dua etmiştim. Sonra böyle, falcının söyledikleri bi daha aklıma geldi. Acaba gerçekten kaderim Adam mı? Yani beni sikemedi diye haftalardır beni aramayan kişi mi? Tabii olaya buradan bakınca bütün büyüsü kaçıyor. Ne bileyim, ben işte biri karşıma çıkacak, ilk günden son güne kadar beni el üstünde tutacak, prensesler gibi davranacak, elinden çiçek eksik olmayacak falan diye düşünüyordum. Kulağıma dilini sokmaya çalışıp istemeyince ee sikerler diyen biri pek romantik olmasa gerek.

Ama bir taraftan da o amacım bilmem neyim diye kendi kendime yaptığım konuşmalar aklıma geliyor. Yani, Allahım çok sağ ol, gerçekten. Sana işleri yoluna sok artık diye dua ediyorum şu yaptığına bak. Bazen gerçekten bilerek yaptığını düşünüyorum ama sonra milyonlarca insan olduğu aklıma geliyor.

-Naber? diye bi mesaj atmış sadece. Bu arada ben bu kadar anlamı yükledim de bi de onun açısından bakıyorum duruma. Kızın biriyle iş yapmak için tanıştık. Ardından tesadüfen tatil yerinde karşılaştık, biraz takıldık. Az kezban çıktı, yatmam etmem diye eehh uğraşamam dedim gittim. Yani, eminim ki benim kadar büyütmemiştir bu durumu. Valla falda çıkmasaydı ben de büyütmezdim ama n'apim.

-İyi ya nolsun, yazdım. Mesafeli ama yanı zamanda ılımlı bir mesaj yani. Daha mesaj gider gitmez aradı... Daha alo, malo demeden lak diye girdi cümleye:

-Bir kere bile aramadın aferin sana!

-Arıyacak mıydım ki?

-Biz ertesi sabah kaza yaptık. Benim araba bitti!

-AAAA eee, hii bişi oldu mu?

-Çıkık, sıyrık falan, arkadaşın sadece kaburgası ezildi o kadar. Hiç ya, insan bi geçmiş olsun diye arar!

-Ama ne bileyim, valla duymadım ki kazayı falan.

-Gitti telefon tabii, numaran da yok. Bi de çekim için bi Amerika'ya gitmem lazımdı. Bekledim bi ararsın diye, baktım ki domuzlukta üstüne yok. Ajanstaki kızlardan aldım numaranı tekrar. Bi de yeni döndüm de baktım sayfana, ev mev neler olmuş ya!

-Senin başına daha kötü şeyler gelmiş tabii.

-İstanbul'da mısın? Yarın görüşelim mi?

-Olur, kaç gibi?

-Yemek yiyelim, bi şu nakliye şeyini anlat bakalım neler yapabiliriz bi düşünelim.

Kadere inanıyorum, bu işin sonunda mutlu olacağıma inanıyorum. Allah'ım ben seni çok seviyorum!

Mutlu Son (?)

Bundan sonra ne mi oldu, Pucca hayalindeki eve, hayatının aşkıyla taşındı. Mutlu mesut patır patır bebikler doğurdu...

Kitabı burada bitirip, falımda çıkan adamla hayatımın sonuna kadar mutlu olacağımı, dünyanın en iyi annesi olup, her anneler gününde ödül üstüne ödül alacağımı... Ayrıca kendimi yemek işinde ilerletip, yemek blogu açacağımı geleceğimin artık daha net olacağını yazmayı çok isterdim. Bunu gerçekten istedim... Ama maalesef öyle olmadı, maalesef yine kaşındım. Yine bütün her şeyi karman çorman ederek, elime yüzüme bulaştırdım.

Ertesi sabah, Ceri aradı... Önce açmadım, sonra dayanamadım... Oturduğum binanın numarasını sordu. Ne oluyor, nerdesin falan derken elimde telefonla kapının oraya çıktım.

Arabadan indi, aylar olmuştu onu görmeyeli, en son sinir krizi geçirirken beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Çok zayıflamış, hem de acayip derecede! Elimde hâlâ telefonla ona bakıyordum, bana doğru yürümeye başladı. Geldi, sarıldı, o kadar sıkı sarıldı ki, kemiklerimin çatlama sesini duydum. Kafasını omzumun oraya gömdü:

-Çok özledim, çoook, saçın, gözün, yüzün...

Tek tek, yüzümün her yerini öptü. Ağlamaya başladım, o da ağladı... İçeri girdik, hiç konuşmadan bir saat öyle sarılarak eski günlerdeki gibi oturduk.

-Niye gelmedin o gün, aramadın da?

-Geleceksem temizlenmem lazım dedim, bütün yaz yediğim nanelerden kurtulmam gerekliydi.

Sonra benim de bir olayı kapatmam gerektiği aklıma geldi. Adam'a mesaj attım, "Erkek arkadaşım sürpriz yapmış, bu akşam onunlayım" diye, o da sadece ":)" yolladı. Bir daha beni aramadı...

Ceri ile iki hafta boyunca aralıksız kavga ettik, aralıksız ama... Uyuduk uyandık kavga ettik. O sürekli ne desem, "Yazın artık kimleysen ona söylersin!" diye laf sokuyordu. Ben de ne zaman telefonu çalsa, "Kim arıyor, o milf arıyor di mi! Dadandı di mi, ver o telefonu bana, ben bi göstereyim sevgilisi olan adamlara yapışmak ne demekmiş!" diyordum.

Bu arada bi gece telefonunu kurcaladım, tabii ki huylu huyundan maalesef vazgeçmeyecek. Yani elbette tam anlamıyla güven duymayacağım. Yapacak bir şey yok, çok tuttum kendimi ama o da hâlâ şifresini değiştirmemiş n'apabilirim!

Bana gelmeden önce birine mesaj atmış işte, "Ben yapamıyorum, özür dilerim. Bi umut veremeyeceğimi en başta söylemiştim. Gerçekten çok iyi birisin, güzel şeyler hak ediyorsun" diye. Şu an cümleyi tam hatırlamıyorum ama ana fikir bu... Ardından altındaki mesajları açtım. Tam tamına 5 kıza, aynı mesajı yollamış. Kopyalamış yapıştırmış bir de, hani birine bile farklı değil. Daha devamı da vardı oralarda, mesajlar değişmiş ama o 5 kişiye bunu yazmış.

Öküz, öküz! Resmen sevgilimden bunun için utanacağım aklıma gelmezdi, ulan beni temsil ediyorsun ayı, öyle mi ayrılınır kızlardan! Ben sadece o milf var sanıyordum, adam gerçekten uçanı kaçanı, var olan bütün canlılarla halvete girmiş! Bir de utanmadan bana, "Yok beni üzdün, yok geçen sene bana yaptıklarını unutamıyorum, sen beni paramparça ettin" diyor. Paramparça olmuş hali bu yani. Bir de acı çekmese dağa taşa sürtecek kendini.

***

İşte doktor hanım, bizim hikâyemiz bu... Bir süre ayrı kaldıktan sonra baktık kendi aramızda halledemiyoruz bazı şeyleri, destek alalım dedik. Ama büyük ihtimalle bir daha buraya gelmeyeceğiz. Ben bu adamı çok seviyorum, bu adam da beni. Dünyada bir araya gelmemesi gereken iki kişiyiz belki de, ayrıyken daha mutluyuz belki ama yanımda olduğu zaman hissettiğim güven, her şeye değer...

Ceri kafasını uzattı, saçımdan öptü...

Bazen öldürmek istiyorum, konuşması, duruşu, nefes alması bile batıyor... Ama sonra bi bakıyor, gözlerini kocaman kocaman açarak, işte o an bitiyor benim için. Hem nefret ediyorum hem de kimsenin kimseyi sevmeyeceği kadar seviyorum bu kızı... Onu sevmek dünyanın en güzel, ama onunla yaşamak dünyanın en zor şeyi...

Dizüstü Edebiyat dizisi kitapları;

Küçük Aptalın Büyük Dünyası, *PuCCa*

Piç Güveysinden Hallice, *samihazinses*

Bizim de Renkli Televizyonumuz Vardı, *Onur Gökşen*

Sorun Bende Değil Sende, *Pink Freud*

Bayılmışım... Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım, *Şebnem Aybar*

1 Kadın 2 Salak, *Fatih Aker & Livio Jr. Angelisanti*

Erkek Dedikodusu, *French Oje & T.B.*

Bir Apaçi Masalı, *Angutyus*

Pucca Günlük Ve Geri Kalan Her Şey, *PuCCa*

2011'in Bobiler Tarihi, *bobiler.örg*

Bir Alex Değilim, *İstiklal Akarsu*

Sorun Bendeymiş, *Pink Freud*

Yedi Kere Sekiz, *Onur Gökşen*

Erkek Dedikodusu 2, *French Oje & T.B.*

Dünyada Aşk Var mı?, *Marslı Kovboy*

Bir Apaçi Masalı 2 - Kebabman, *Angutyus*

Allah Beni Böyle Yaratmış, *PuCCa*

Olsa Dükkân Senin, *İstiklal Akarsu*

Beni Hep Sev, *Pink Freud*

Allah Belanı Versin Brokoli, *Onur Gökşen*

Keşke Ben Uyurken Gitseydin..., *French Oje*

Gülfim Abla, *Meltem Parlak*

Bir Apaçi Masalı 3 - Gurbet Kuşu, *Angutyus*

Kızsız Adam, *Okan Vardarova*

Ay Hadi İnşallah!, *PuCCa*

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

okuyanus.com.tr

/okuyanusyayinevi

@okuyanus

/okuyanusyayinevi
/dizustuedebiyat
/ucgunlukdunyaedebiyati
/floradizisi

@okuyanus
@dizustuedebiyat
@ucgunlukdunyaed